

Giới thiệu Black Wings

Truyện Black Wings là tác phẩm thuộc thể loại ngôn tình, của tác giả Sandy quen thuộc. Truyện đã full chương và có thể đọc truyện trên di động bằng file prc.

Cô như một thiên thần, thập đẹp và lòng lầy. Cô sở hữu một đôi mắt trong veo, rất đơn giản nhưng cũng vô cùng khó đoán. Một số người nói cô che giấu cảm xúc của mình nhưng phần lớn những người đã tiếp xúc với cô lại nói cô khó hiểu vì không ai chịu hiểu cô và chính bản thân họ cũng sợ phải hiểu, phải đối mặt với những khía cạnh trong tính cách của cô. Ngoài vẻ đẹp của một thiên sứ, tâm lòng cô đủ ấm để đem lại hạnh phúc, sự an toàn và bình yên cho người khác. Tuy nhiên những thứ mà cô cho đi lại là thứ cô hầu như không thể có.

Cái gì cũng có hai mặt của nó và cô cũng không ngoại lệ. Bình thường, cho dù cô ở trong hoàn cảnh nào, cách cô thể hiện ra sao thì cô vẫn là một người đáng tin cậy và vô cùng tốt bụng. Mặt khác, khi “đôi cánh đen” mà cô giấu kín xuất hiện - một đôi cách rất mơ hồ, không thực, gần như chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng – tâm tính cô thay đổi hoàn toàn. Máu lạnh, tuyệt tình, vô cảm, tàn ác, tất cả như biến cô thành một con quỷ không chút tình thương, reo rắc nỗi sợ hãi đối với tất cả mọi người, không trừ bất cứ ai, kể cả là những người mà cô yêu thương nhất.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khởi Đầu

Cất từng bước nhẹ nhàng, chậm rãi trên con đường đầy nắng, cô gái ngược nhìn những cảnh vật xung quanh, đôi mắt tinh anh lướt nhìn khắp nơi, lâu lâu lại rất tự nhiên để lộ ra một nét vui mừng, sung sướng như vừa mới từ xa trở về sau một thời gian dài. Nhưng mà cũng đúng, cô đã rời xa nơi này một năm rồi còn gì. Một năm không phải là một thời gian dài nhưng nó lại có thể cho ta cảm giác nhớ mong một vài thứ hay một vài người.

Một cô gái cao khoảng mét bảy mươi, trên người mặc một chiếc quần jean bạc màu kết hợp với áo sơ mi xanh, mái tóc đen óng được giấu sau chiếc mũ lưỡi trai đen, đôi giày bata đơn giản. Tất cả những thứ khoác trên người đều tạo cho cô một vẻ trẻ trung, năng động và dễ gần.

Mặc dù khuôn mặt xinh đẹp của mình đã bị che đi một nửa nhưng cô như một khối nam châm di động vậy, đi tới đâu cô cũng thu hút được bao nhiêu ánh nhìn của người đi đường. Không biết khi cô bỏ cái mũ lưỡi trai trên đầu ra thì có xảy ra chiến tranh thế giới thứ ba không nhỉ?

Bật cười với suy nghĩ có phần đề cao bản thân thái quá của mình. Cô tạt vào quán kem gần đó, mua cho mình một cây kem socola to đùng, miệng lầm bầm một giai điệu không lời nào đó. Bỗng dưng cánh môi khẽ nở một nụ cười nhạt, không biết người đó sẽ “tặng quà” gì để “chào mừng” sự trở lại của cô đây?

Sau khi xử xong “em” kem mới mua, cô tiếp tục la cà xung quanh mà quên mất mình phải về nhà. Giờ đang là giữa trưa nhưng cô mặc kệ, gặp cái gì hay hay là cô lại đến xem một lúc, có gì ăn ngon là cô lại mua một đồng cầm trên tay, vừa đi vừa ngắm cảnh. Hơn nữa đoạn đường từ sân bay đến nhà cô khá xa, cứ đà này chắc đến tối cô mới về đến nhà.

...

5 tiếng sau...

Sau năm tiếng đồng hồ đi bộ, cô gái cũng đã về tới nhà. Trước mắt cô là căn biệt thự ba tầng mang đậm kiến trúc châu Á, giàn hoa tigon được chăm sóc tỉ mỉ vươn lên hàng rào tạo một nét đẹp dịu nhẹ cho căn biệt thự, phía trong hàng rào là những cây táo được trồng thẳng tắp, bãi cỏ rộng lớn dẫn đến “ngôi nhà” có điểm xuyết một vài bông hoa cỏ dại trông như là một thảo nguyên thu nhỏ vậy.

Đáy mắt cô bỗng chốc hiện lên vài tia âm áp, nhớ mong. Vài phút sau, tầm mắt cô rời khỏi căn biệt thự rộng lớn hướng về kẻ đang núp phía sau lùm cây ven đường. Mặc cho cơ thể đã mỏi mệt, cô bước tới tìm hiểu kẻ lạ mặt kia. Chỗ hắn đang núp chỉ cách cô 30m nên chẳng mấy chốc cô đã đứng trước mặt hắn.

Kẻ lạ mặt là một người đàn ông trung niên tầm 30 tuổi, khuôn mặt hiện rõ nét từng trải và đặc biệt là đôi mắt sắc lạnh đem lại cho người ta cảm giác chết chóc và tàn nhẫn. Đối diện với con người đó, cô gái chỉ nở nụ cười lạnh, không mấy ngạc nhiên khi kẻ lạ mặt không bỏ chạy theo lẽ thường, lạnh đạm lên tiếng.

- Lâu rồi không gặp đây Luke! Không biết ông ta “nhờ” ông mang đến “món quà” nào cho tôi nhỉ?

Trái ngược với sự lạnh lùng, thờ ơ của cô gái, Luke hơi ngạc nhiên khi thấy thái độ đó. Sự chết chóc đã giảm đi phần nào. Sau vài giây lấy lại bình tĩnh, ông cân trọng lên tiếng, không hiểu tại sao bản thân lại luôn bị áp đảo trước cô gái mới 16 tuổi này.

- Không có gì! Chủ nhân chỉ “nhờ” tôi cho cô “ăn” vài viên “kẹo đồng” thôi, không có gì to tát cả.

Cô không nói gì, khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười nửa miệng. Thông tin của ông ta khá nhanh đấy, cô chỉ mới về nước là ông ta chuẩn bị cho cô hẳn một “món quà” để “chơi” rồi. Nhưng “món quà” này của ông ta không phải quá tầm thường sao, gửi một tên sát thủ đã thực hiện nhiệm vụ ám sát cô hai lần nhưng đều không thể chạm tới một cọng tóc của cô tới đây. Là do ông ta quá sơ suất hay là còn một ý đồ nào khác?

Luke nhận ra sự coi thường được thể hiện lộ liễu trong đôi mắt của người đối diện, ông đưa tay vào túi móc ra một khẩu súng lục, nòng súng hướng thẳng vào trán của cô đầy tức giận. Ông trở thành sát thủ khi mới 15 tuổi, những nạn nhân của ông không bao giờ có thể sống sót quá ba ngày nhưng cô gái này có thể bình an vô sự khi đối diện với khẩu súng trên tay ông tới hai lần, nay cô còn thể hiện thái độ như thể chẳng khác nào sĩ nhục lòng tự tôn của ông. Ông không cho phép kẻ dám coi thường mình tồn tại trên đời này. Ông không cho phép!

Nhìn thẳng vào khẩu súng đang hướng về phía mình. Không chút sợ hãi, đôi mắt đen láy không còn sự bon cọt mà thay vào đó là sự lạnh lùng đến ghệt thở.

Hắn khí bức người tỏa ra từ cô nhanh chóng nhấn chìm sự giận dữ của Luke, một giọt mồ hôi lăn từ trán trượt dài trên khuôn mặt trung niên chứng tỏ ông đang chịu một sức ép rất lớn. Sợ hãi, Luke chưa bao giờ cảm nhận sự sợ hãi nào rõ ràng đến thế, ngay cả khi lần đầu chấm dứt một sinh mạng ông cũng không hề có cảm giác này. Nhưng ông sợ vì điều gì? Sợ hình ảnh của một cô gái sắp chết ư? Có gì đó không đúng. Tại sao ông lại cảm thấy người phải gặp từ thần là ông chứ? Rõ ràng người nắm thế chủ động là ông nhưng cảm giác bất an này là sao?

Bàn tay cầm súng của ông hơi run và đây là một sai lầm. Trong hoảng loạn, ngón trỏ của ông đã bóp cò.

ĐOÀNG...

Âm thanh như báo hiệu sự hiện diện của thần chết vang lên.

Máu. Mùi tanh nồng của máu hòa vào không khí.

Một giọt, hai giọt, vũng máu ngày càng lan rộng ra và nó tỉ lệ nghịch với lượng máu đang chảy trong người ai đó.

Khó chịu. Chiếc mũi nhạy cảm nhanh chóng đánh hơi được mùi máu trong không khí. Cô gái cố gắng vùng vẫy thoát ra bàn tay của ai đó vừa đẩy cô tránh khỏi viên “kẹo đồng” đó. Cánh tay chà sát với mặt đường làm cô xây sát nhẹ. Không mất nhiều thời gian, bàn tay rắn chắc của ai đó đã nhanh chóng buông cô ra.

Lấy lại được sự tự do, việc đầu tiên cô làm không phải là xem vị ân nhân của mình là ai mà là tìm xem tên Luke còn ở đây không. Xung quanh không có ai ngoài một thanh niên mặc bộ đồ đen đang nằm giữa lòng đường. Sau khi bắn phát đạn đó tên Luke đã bỏ đi, xem ra hắn tới không phải để lấy mạng cô. Rốt cuộc “ông ta” có mưu đồ gì khi làm vậy, sai sát thủ đến nhưng chỉ khiến cô bị thương. Và hành động của Luke khá kì lạ, chỉ vì sự xuất hiện của một người khác mà vội vàng bỏ đi như thể thiệt không giống với cách làm việc của hắn một chút nào hết.

Cô vẫn sẽ đắm chìm trong suy nghĩ của mình nếu không có tiếng nói vang lên.

- Cô là ai?

Có thêm ba thanh niên xuất hiện, có vẻ như họ đã nghe thấy tiếng súng nên chạy ra. Nhưng tại sao họ lại có mặt ở đây? Rõ ràng khu vực xung quanh chỉ có hai căn biệt thự, một căn của cô và một căn của người bạn thời thơ ấu.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Náo Loạn Buổi Sáng Yên Bình

- Cô là ai?

Có thêm ba thanh niên xuất hiện, có vẻ như họ đã nghe thấy tiếng súng nên chạy ra. Nhưng tại sao họ lại có mặt ở đây? Rõ ràng khu vực xung quanh chỉ có hai căn biệt thự, một căn của cô và một căn của người bạn thời thơ ấu.

Cô gái gần như ngay lập tức đánh mất về ngôi biệt thự bấy lâu chìm trong bóng tối nay lại được thấp sáng bằng vô số ánh đèn. Đôi mắt ánh lên vài tia vui mừng, có lẽ người ấy đã trở về rồi. Không để cho cô hưởng niềm vui, một tiếng nói chất chứa sự bức dọc cáng ngang mạch cảm xúc của cô.

- Cô là ai? Làm người ta bị thương rồi đứng đực ra đấy sao?

Cô gái không mấy quan tâm đến câu nói đó nhưng nghe đến từ “bị thương” cô giật mình nhìn quanh tìm người vừa “cứu” mình. Không mất nhiều thời gian, người thanh niên đó đã được một trong ba người bạn đỡ dậy.

Cô từng người khi nhìn thấy khuôn mặt đó, khuôn mặt thân quen đến kì lạ. Dáng vẻ lạnh lùng bất cần, đôi mắt đen quỉn rũ, huyền bí nhưng lại mang

đến cảm giác cô đơn. Cậu rất giống đứa trẻ đó, đứa trẻ mà sáu năm về trước đã bỏ đi không một lời từ biệt. Cô ngập ngừng cất tiếng, chỉ sợ đó chỉ là sự nhầm lẫn để rồi thất vọng lấp đầy tâm trí.

- Cậu là... Trần... Nhật... Minh!

- Thì sao? Chàng trai lãnh đạm lên tiếng, cậu không ngạc nhiên cho lắm khi có người biết đến tên mình. Dù gì thì cậu cũng là thiếu gia của dòng họ Trần, cô gái này biết danh tính của cậu cũng không lấy gì làm lạ. Khuôn mặt vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu không buồn nhìn cô lấy một lần.

- Đúng là cậu rồi! Cuối cùng cậu cũng trở về rồi. _Cô gái mừng rỡ ôm chầm lấy Minh mà không chú ý đến sự hồ hững của cậu. Có thể là niềm vui đã khiến cô không quan tâm đến gì nữa. Cô rúc mặt vào lồng ngực rắn chắc của cậu, tham lam hít mùi thơm thân thuộc từ người cậu tỏa ra, khoe môi nở nụ cười hạnh phúc.

- Cô làm gì vậy? _Minh khẽ nhăn mặt vì cô đã động tới vết thương. Viên đạn chỉ trượt qua da nhưng máu lại chảy ra khá nhiều. Hai tay cậu đưa lên tách cô ra để cô đối diện với mình.

Lạnh buốt. Cô sững sờ nhìn Minh, lồng ngực xô vào nhau. Cái tiếp xúc thoáng qua giữa cơ thể cô với bàn tay cậu làm cô khẽ rùng mình. Từ bao giờ bàn tay của cậu lại lạnh như vậy. Sau năm năm không gặp, cậu lại trở về là một Trần Nhật Minh lạnh lùng và tàn ác lúc mới quen sao? Mọi công sức của cô đều đổ sông đổ bể hết rồi sao?

- Thật khiêm nhả! _Tiếng nói của người thanh niên đứng cạnh Minh vang lên. Vì chiếc mũ đen đã che đi nửa khuôn mặt nên mấy chàng trai chỉ lơ mơ thấy đôi mắt cô hướng về Minh, lẽ dĩ nhiên cô trở thành đứa con gái vô duyên, hão sắc và có khi cũng hư hỏng trong mắt họ.

Cô bất giác nở nụ cười nhạt sau câu nói khinh bỉ của chàng trai lạ. Năm năm trước, khi cậu bỏ đi không một lời từ biệt cô đã hận cậu tới mức nào, đã thề là sẽ không tha thứ cho cậu. Nhưng sau đó thì sao, cô ngày ngày chờ mong một chút tin tức về cậu, mong cậu vẫn coi cô là bạn mà liên lạc với cô chỉ một lần. Thời gian trôi đi, hình ảnh về cậu đã bị cô nhấn chìm cùng với sự thất vọng. Cứ ngỡ là đã quên nhưng khi gặp cậu thì những mảng kí ức đó lại trỗi dậy mạnh mẽ cứ như là chỉ vừa mới xảy ra. Cô thấy mình như một con ngốc không làm chủ được bản thân. Tự hỏi mình liệu tình cảm của cô đối với cậu có phải chỉ đơn thuần là tình bạn. Tạm thời cô không muốn giải đáp nó. Cứ để thời gian trả lời vậy. Hít một hơi để che đi những cảm xúc hỗn độn vừa nảy sinh, cô chậm rãi lên tiếng khác xa với sự mất kiểm soát vừa rồi.

- Tôi là Dương Thiên Băng! Cậu còn nhớ tôi, đúng chứ?

- Nhớ! _Minh trả lời trong vô thức, sự hối hận bủa vây tâm trí. Cậu không ngờ cô lại có thể nhận ra cậu trong khi bản thân lại không hề chú ý đến cô. Có lẽ cậu lại làm con mèo nhỏ này tổn thương nữa rồi.

- Còn nhớ là được rồi! Vào nhà thôi. _Cô nắm lấy tay Minh kéo cậu đi vào trong.

Ba người thấy vậy cũng tự động đi theo.

Trước cổng căn biệt thự có một cô gái đã đứng đó. Có vẻ như cô đã đứng đó được một lúc, mái tóc đen óng đã bị những ngọn gió làm rối tung. Khuôn mặt bình thản nhìn những người đang bước tới. Tận sâu trong đáy mắt ẩn giấu một sự lo lắng khôn nguôi.

- Chị lạ cà giờ này mới về sao? _Giọng nói của cô gái có phần giễu cợt cùng trách móc.

- Thôi nào cô nương. Có bệnh nhân cần băng bó này! _Băng không trả lời câu hỏi của cô gái mà chuyển hướng chú ý của cô sang Minh.

- Thấy rồi. Mọi người vào nhà đi.

Ấn Minh ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng khách, Băng đi vào nhà bếp lấy hộp y tế ra.

- Tuyệt! Cô gái đó là chị cậu sao? _Chờ cho Băng đi khuất, một trong ba người lên tiếng, hình như họ vẫn còn ngại chuyện khi nãy hay nói đúng hơn là sợ thái độ hiền lành bất thường của Minh vào lúc này.

- Ủ! Chị ấy là chị em song sinh của mình. _Chất giọng cô phảng phất một chút nỗi buồn khó giấu.

- Không ngờ kẻ thua cuộc còn có chị gái! Không biết là có tài giỏi hơn cô em bất tài của mình không ha? _Câu nói chứa đầy sự mỉa mai vang lên.

Tuyệt bực mình ra mặt, tên này chán sống rồi hay sao mà nói chuyện như vậy với cô. Muốn chị cô làm thịt ngay tại trận luôn sao chứ. Cậu ta nên cầu trời cho chị cô không nghe mấy câu nói ấy đi là vừa.

Thấy vẻ mặt khó coi của cô, cậu ta mừng ra mặt, cứ tưởng là mình đã làm cô tức giận. Tính bồi thêm mấy câu nữa nhưng vội im bặt khi thấy Băng đang cầm hộp y tế bước ra. Một nỗi sợ vô hình hình thành quấn lấy tâm trí chàng trai trẻ.

Vờ như chưa nghe thấy gì, Băng đi đến chỗ Minh đang ngồi. Khuôn mặt cậu có phần hơi tái do mất máu quá nhiều. Đôi mắt nhắm hờ nửa ngủ nửa không. Cô nhẹ nhàng băng lại vết thương đang rỉ máu, những động tác sát trùng, quấn băng được cô thực hiện rất thuần thục như đây là việc thường ngày đối với cô vậy.

Trong khi băng cô nghe Tuyệt giới thiệu về ba người con trai lạ. Minh và ba người quen nhau khi cậu qua Mỹ. Vậy là tình bạn của họ được năm năm (giống cô và Minh). Người hỏi tên cô là Hoàng Tuấn Kiệt, người “chứ.i” cô là Lâm Anh Quân còn kẻ to gan dám nói em cô “bất tài” là Lê Hoàng Tuấn

Tú. Tên này sẽ được cô và Linh chăm sóc đặc biệt. Nhỏ chắc chắn không bao giờ bỏ lỡ cơ hội “báo thù” đâu.

Khi cô hoàn thành xong “bồn phân” cũng là lúc con buồn ngủ kéo đến. Ngáp một rở dài, mắt nhắm mắt mở, cô lười biếng nhếch đôi chân bị “bóc lột sức lao động nặng nề” của mình từ trưa đến giờ về phòng. Trước khi đi, cô không quên để lại một câu đầy tai hại.

- Khi nào hần (ý chỉ Minh) dậy. Hốt về nhà dùm!

Đôi mắt của cô khẽ dừng lại chỗ Tuyết, khả năng che giấu cảm xúc của cô em gái đã tiến bộ hơn nhiều rồi nhưng liệu nó có phải là cách tốt. Bản chất con người vốn dĩ khó có thể thay đổi mà. Còn Minh, cô sẽ có kế hoạch để phá tan vỏ bọc của cậu. Không thể để cho nó trở về với vạch xuất phát được.

Nghe câu nói không biết dành cho ai mà mặt Tuyết bí xị, cậu nói vô ý bật ra.

- Ai nhờ cậu ta đỡ viên đạn ấy dùm chị ấy chứ!

Giọng cô rất nhỏ nhưng không may là Kiệt đã nghe được. Cậu nhìn cô đầy thắc mắc. Hai người này có thật là chị em không? Lúc chạy ngang qua biệt thự khi nghe tiếng súng nổ, cậu thấy Tuyết đứng đó nhưng dáng vẻ không hề giống với việc hoảng sợ vì có người nổ súng gần nhà mình chút nào. Nó giống như cô đang chờ xem nó xảy ra vậy, đôi mắt dán chặt vào khung cảnh phía xa.

Nở một nụ cười đầy ẩn ý, Tuyết nhìn kẻ đang ngủ ở gần đó. Cô băn khoăn: khi chị gái “yêu quái” của cô biết Minh đang là leader của Devil thì như thế nào nhỉ? Cô đang rất tò mò đây và hy vọng ba người bạn mới của cô sẽ không có cảm tình với chị cô. Bởi vì... Thiên Băng là loại băng có một không hai, là loại băng đẹp nhất, lạnh nhất, vô tình nhất và cũng tàn nhẫn nhất.

4 giờ sáng...

Bóng tối vẫn còn bao phủ bầu trời, ánh sáng dịu nhẹ của mặt trăng không đủ sức mạnh để lan vào trong căn phòng rộng lớn. Tiếng xào xạc lâu lâu lại vang lên trong màn đêm yên tĩnh. Từ lá cây ngọn cỏ cho đến con người đều như chìm vào giấc ngủ.

Đôi mắt trong veo từ từ hé mở, cô gái khẽ cựa mình nhưng không được, cơ thể nhỏ bé của cô đã bị một vòng tay ôm trọn. Phát hiện có kẻ khác ở trong phòng nhưng cô không hề tỏ ra lo lắng, đôi mắt sắc lên trong đêm tối, các neuron thần kinh được hoạt động ở mức tối đa.

Cánh cửa phòng cô chỉ cần đóng lại sẽ tự động khóa, muốn xâm nhập phải có mật mã, mà người biết mật mã chỉ có cô, Tuyết và Phong (em trai Băng). Vòng tay này thật sự rất quen thuộc nhưng làm sao cậu vào được đây chứ. Chẳng lẽ...

Nhanh chóng nhận ra được sự mờ ám trong sự việc lần này, cô dồn hết sức để thoát khỏi ai kia nhưng ai kia không muốn cho cô dậy. Lông mày khẽ nhíu lại, băn khoăn không biết cô dậy sớm thế để làm gì?

Cô thuộc dạng lì lợm, đã muốn làm gì là nhất định sẽ làm được. Lần này cũng không ngoại lệ, chỉ sau hai phút vật lộn cô đã tháo được “xiềng xích”. Quay phát người lại để nhận diện kẻ tình nghi. Cô đoán quả không sai mà. Kẻ đó không ai khác chính là Trần Nhật Minh.

Cô chống hai tay ngang hông hệt như người mẹ đang tức giận chuẩn bị “dạy dỗ” thằng con hư đốn vậy. Vẫn giữ nguyên sự im lặng vốn có, cô rón rén bước trở lại giường như sợ làm kẻ đang vờ ngủ kia thức giấc vậy.

Chân phải rồi đến chân trái, đứng thẳng người trên chiếc giường vững chắc, khoe môi cong lên tạo thành một nụ cười nguy hiểm. Dừng lại vài giây quan sát vị trí đồ vật xung quanh. Chân trái giờ ra sau và...

Bộp...

Cốp...

Rầm...

Minh choáng váng, đang yên vị trên chiếc giường ấm áp thì cậu bị một cước của cô làm cho bay luôn xuống sàn. Không ngờ cô lại dám ra tay hành hung người đang bị thương như vậy. Khi cô tiến lại gần giường cậu đã cảm thấy bất an rồi. Ai đời con gái mà ra tay mạnh thế chứ, cho cậu một cú vào bụng làm cậu theo quán tính lăn xuống giường, trước khi tiếp đất cái trán của cậu còn “gặp” ngay cái kệ sách gần đầu giường. Cậu tức giận gầm lên.

- Cậu làm cái quái gì vậy hả?

- Biết rồi còn hỏi! _Cô lăm lăm trong miệng, thính giác nhạy bén của cô nhanh chóng phát hiện ra có người đang đến. Không phải một mà là năm, nụ cười nửa miệng lại được dịp nở rộ trên đôi môi nhỏ xinh.

Tiếng bước chân ngày một gần nhưng đến trước cửa phòng lại im bất. Một vài tiếng găt nhỏ nhỏ “theo gió” đập vào màng nhĩ của cô, một tiếng nói thanh thoát cất lên.

- Mở cửa!

Sau mệnh lệnh của cô chủ nhỏ, trong căn phòng lại vang lên một tiếng nói lạ, có vẻ là từ trần nhà thoát ra.

- Xác nhận!

Cánh cửa từ từ mở ra đồng thời cũng có bốn thân ảnh ngã xuống, bộ dạng thảm hại vô cùng. Ba nam một nữ chồng chất lên nhau, người này bám lấy người kia để đứng dậy nhưng đều bất lực. Bên ngoài còn một cậu bé tầm 13 tuổi, khuôn mặt e ngại nhìn khắp phòng cuối cùng dừng lại nơi người chị gái đang phóng đôi mắt như muốn xoi tái bốn kẻ “to gan lớn mật” trước cửa phòng.

- Em đã cố ngăn... chị ấy... nhưng... không.. được! _Cổ họng khô khốc, phải cố gắng lắm cậu bé mới nói được thành câu.

- Chị biết!

Hai từ đơn giản thoát ra từ đôi môi căng mọng như một sức mạnh vô hình đỡ Tuyết đứng bật dậy. Không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo kia, khuôn mặt lo lắng hiện rõ. Chị cô biết là biết cái gì cơ chứ? Biết chuyện cô đã làm sao?

- Cho em 5 giây để trình bày sự việc! _Băng nhìn Tuyết không biểu cảm, trong căn phòng đang sắp sửa có một trận núi lửa phun trào.

- Dạ! Chuyện là thế này... hôm qua á... chị bảo á... khi nào Minh tỉnh á... thì hốt cậu ta về á... _Hàng loạt từ “á” được Tuyết phun ra nhằm kéo dài thời gian cho cô tìm từ ngữ phù hợp nhất để biện hộ cho trò đùa tồi tệ của mình nhưng tất cả đều phản tác dụng, nó làm cho Băng điên tiết hơn.

- Ngắn gọn, súc tích!

- Ừc! _Tuyết nuốt nước bọt, hít vào thở ra thật sâu, trong đầu liên tục vẽ ra những viễn cảnh “tươi đẹp” dành cho cô sau khi bản thân kết thúc “bài thuyết trình”. _Hôm qua chị nói khi nào Minh tỉnh thì hốt cậu ta về nhưng mãi mà cậu ta không chịu dậy nên tui em (ý nói cô và Tú, Quân và Kiệt) mới khiêng cậu ta lên phòng... chị. _Ngừng một lát quan sát thái độ của Băng, cô nói tiếp _Em không có bày trò gì đâu em chỉ sợ cậu ta đang bị thương mà ngủ ở sofa không tốt với lại đưa cậu ta về nhà tốn sức lắm. Dù gì cậu ta vì chị mà bị thương nên cho cậu ta vào phòng chị để chị “tiện bề chăm sóc” ý mà.

Băng nghe xong chỉ im lặng, khuôn mặt hiện rõ chữ gian, khóe một nhếch tạo thành nụ cười rất ư là đắc chí khiến Tuyết và ba chàng trai phải giật mình. Cậu bé Phong cũng tự động biến.

- Chị à! Có quá đáng không, em có làm gì sai đâu chứ. _Tuyết ảm ức nhìn Băng đang ung dung nhấm nháp mấy cái bánh sandwich trên bàn sau khi ban ra hình phạt đối với cô. Từ lúc chị cô im lặng đi xuống nhà cô đã cố dự cảm không hay rồi.

- Một trăm cái không đủ thì gấp đôi vậy! _Vẫn giữ nguyên thái độ cũ, Băng tiếp tục cho cái bánh thứ hai vào miệng.

- Năm trăm cái cũng được nhưng sao lại chồm lên người nhau mà chống đẩy thế chứ. _Tuyết bức tức hét lên, hai tay như muốn bay tới nhét luôn đồng bánh ngon lành vào cái miệng đang rất nhàn nhã thưởng thức công sức của cô.

- Không phải là chồm lên người nhau mà hít đất. Em và Quân nằm dưới, Tú và Kiệt sẽ chống đẩy trên hai đùi, quá lời cho Em và Quân còn gì. _Băng ngừng ăn, chậm rãi phồng ra từng lời giải thích.

- A! Điên mất! _Tuyết liên tục giẫm chân xuống sàn trước thái độ có như không của Băng.

- Tại sao chúng tôi lại phải chịu phạt chứ? _Ba chàng bắt bình lên tiếng.

- Vì ba người giờ chịu quản lý của tôi, nếu không thích thì tôi sẽ đổi hình phạt khác!

Đôi tai vểnh lên cố gắng tiếp thu những lời mà Băng vừa nói, Tuyết trung đôi mắt ngưỡng mộ về phía cô. Không ngờ cô nắm bắt tin tức nhanh đến thế.

- Quản lý... _Không để Kiệt gây thêm họa, Phong bước tới nói nhỏ vào tai cậu giớ. Khuôn mặt anh tuần châu mày cau có nhưng cũng chịu “nhận” hình phạt. Theo như Phong nói thì hai cậu này không phải là người, nếu đổi hình phạt khác thì chắc chắn sẽ gây tổn hại đến hình tượng của cậu hay đại loại như vậy. Còn lí do vì sao lại có thể quản lý ba người cậu thì tới nay sẽ biết. Thời thì chấp nhận cho lành.

Thấy Kiệt chấp nhận nên hai người kia cũng đành làm theo. Còn Tuyết nghe đến ba từ “hình phạt khác” thì đã sợ mất vía rồi, không dám ho he gì thêm.

Thế là hình phạt một trăm cái hít đất siêu biến thái do Dương Thiên Băng làm tác giả được thực hiện vô điều kiện.

Tuyết nhắm tịt mắt, nằm yên như một xác chết nhưng hơi thở nam tính của Tú liên tục phả lên người làm khuôn mặt trắng không tí vết ửng hồng. Cô thừa biết nếu mình cử động sẽ tai hại thế nào nhưng tính cô có phần rất giống Băng, không bao giờ chịu ở yên một chỗ, nên lúc Tú chống đẩy đến cái 99 thì hai tay cô giờ lên đụng trúng vùng eo của Tú làm cậu khẽ rùng mình, bàn tay đầy mồ hôi trượt lên mặt sàn láng bóng.

Tuyết cảm nhận được thứ gì đó ấm nóng và mềm mại vừa áp lên đôi môi của mình. Đôi mắt nhắm nghiền đột ngột mở to. Khuôn mặt anh tuần được phóng to hết cỡ, máu nóng trong người cô dồn hết lên mặt làm nó chẳng khác gì quả cà chua.

Tú cũng không khá hơn cô là mấy, lật đật đứng dậy đi ra ngoài. Ngay sau đó cô cũng vội vàng chạy thẳng lên phòng đóng cửa bằng một lực mạnh nhất có thể.

Ở trong phòng mà cô cứ như kẻ bị thần kinh đi đi lại lại hết bên này đến bên khác, lâu lâu lại lấy gối đập vào đầu.

Cô thực sự rất loạn, chỉ vì một trò chơi mà đi tong luôn nụ hôn đầu của cô rồi. Cô đã định trao nó cho anh khi nói ra tình cảm của mình nhưng tại sao tên

Tú chết tiệt ấy lại hôn mình làm gì cơ chứ. Tại sao trái tim của cô cứ đập loạn xạ vậy? Điền rồi, điền thật rồi. Nó không sợ cô bị nhồi máu cơ tim sao chứ. Tại sao nó nằm trong cơ thể cô mà lại không bao giờ chịu nghe lời cô vậy? Nhất định cô sẽ đi phẫu thuật thay trái tim này đi. Nhất định thế.

Phía dưới nhà, sau khi chống đẩy đủ một trăm cái thì Kiệt và Quân vội vàng chạy vào WC nôn thốc nôn tháo. Cảm giác không còn gì tệ hơn được nữa, cứ như là hai kẻ gay ấy. Cô gái này đúng thật là ác độc mà, cho hai chàng trai mới lớn chống đẩy kiểu đó thì còn gì nữa. Thật đúng là mới thấy hình phạt này lần đầu. Chắc chắn là từ giờ hai cậu phải nâng cao cảnh giác lên mức cao nhất và tránh xa mấy trò chọc phá cô gái tên Băng này để bảo toàn tính mạng.

Sau khi tổng khứ hết dịch dạ dày hai chàng bước ra, mặt mày bơ phờ thấy rõ. Tuyệt từ trên lầu đi xuống và Tú ngoài vườn bước vào cũng thế thảm không kém. Nhưng “thủ phạm” không biết đã “tẩu thoát” từ khi nào mà chiếc ghế ban nãy cô ngồi đã lạnh từ lâu. Hồi Phong thì chỉ nhận được một câu trả lời là “Đi phá phách rồi!”. Không biết làm gì hơn, bốn người đành chuẩn bị đến trường mặc cho Minh đang rơi vào trầm tư từ khi đặt chân xuống bếp.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngày Học Đầu Tiên

Ánh nắng buổi sớm không đủ xua đi cái lạnh đang bao trùm nơi cô gái nhỏ đang đứng trước cửa lớp. Dường như cô cũng không hề cảm thấy lạnh, khuôn mặt xuất hiện một nụ ki lạ. Có chút gì đó hạnh phúc, nhớ mong nhưng sự tinh quái quý quyết vẫn là nhiều hơn cả. Cái đầu tinh ranh ắt đã nghĩ ra vài “món quà” dành tặng cho ngôi trường mới này.

Những cuộc trò chuyện vang lên từ lớp học xua đi sự yên tĩnh hiếm hoi. Cô giáo với cây thước dài trên tay bước vào lớp. Khuôn mặt nghiêm túc thêm phần đáng sợ, rà soát một loạt 31 gương mặt “con ngoan trò giỏi”. Tiếng thở dài tựa như luồng không khí thoáng qua nhanh chóng bị tiếng va chạm đầy uy nghiêm lấn át.

Tận dụng sự nghiêm túc ít ỏi do mình tạo ra, cô giáo trẻ lên tiếng nhưng chất chứa trong đó là sự mệt mỏi và chán nản:

- Hôm nay lớp ta có học sinh mới. Các em tự xử đi, cô đi trước. _Không hứng thú với việc lớp sẽ “chào đón” thành viên mới thế nào, cô rời lớp ngay sau đó. Cho là cô thiếu trách nhiệm cũng được, không làm tròn bổn phận cũng chẳng sao. Quan trọng là làm sao giữ được bản thân lạnh lặn để còn tiếp tục “chiến đấu” với lũ bất trị này. Ba mươi một con người cô đã đau đầu lắm rồi, nay lại thêm một người nữa. Thật sự cô cần chút yên bình và thư giãn.

Chưa đầy nửa giây để tiếp nhận thông tin “động trời” cô giáo yêu quý vừa “ban”. Cả lớp đột nhiên im phăng phắc, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh. Mỗi một thành viên đều cảm nhận được một sự nguy hiểm đang phát tán trong không khí với tốc độ cực cao. Mỗi tiếng “tíc tắc” của chiếc đồng hồ treo tường càng đẩy cao sự tò mò và lo lắng trong lòng.

Tiếng trống báo hiệu giờ học vang lên cũng là lúc cô nữ sinh mới đến bước vào. Mái tóc buộc cao, làn da bánh mật và cặp kính cận to dùng thân quen ngay lập tức đập vào 31 con mắt như muốn rót ra khi cô lộ diện. Trên môi nở một nụ cười tươi rói nhưng chứa đựng vô vàn hiểm nguy, thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng thoát ra.

- Chào mọi người! Mình đã về rồi đây.

Vừa dứt lời, vô số những dụng cụ học tập tới tấp phóng thẳng về phía cô. Chẳng hề ngạc nhiên, bằng những phản xạ nhanh nhẹn cô dễ dàng tránh được tất cả.

- Các cậu không nên chào đón “bạn học mới” như thế! _Câu nói có phần trách móc nhưng ngữ điệu mà cô thể hiện là đang giảng đạo và trêu chọc.

- Băng đã trở lại, phá hoại và lợi hại hơn xưa! _Một tiếng nói con gái dưới lớp vang lên đáp lại câu nói mỉa của cô.

- Không dám, không dám! _Cô đưa tay che mặt vờ e thẹn.

- Không đùa nữa! Giờ tiểu muội mau trình báo sự việc đi. Đã ở đâu, làm gì suốt một năm qua? Tại sao lại không nói không rằng mà mất tăm như thế? Có ai “đề” bắt nạt không?... _Vô vàn câu hỏi được vị lớp trưởng đáng kính đưa ra.

Nhưng tiếc thay những câu hỏi này chưa được giải đáp thì tiếng loa thông báo của trường vang lên: “Yêu cầu em Hoàng Thiên Băng lớp 11F lên phòng giám thị ngay lập tức. Tồi nhắc lại, yêu cầu em Hoàng Thiên Băng lớp 11F lên phòng giám thị ngay lập tức”.

Yêu cầu lạ lùng từ thầy giáo đáng kính đưa ra ngay lập tức thu hút trí tò mò của những đứa trẻ to xác. Không thể nào có chuyện cô vừa đến trường đã bị “triệu tập” sớm như vậy được. Trừ khi cô đã gây ra việc gì đó trong trường trước khi đến lớp.

Chẳng buồn để tâm, cô bước đến phòng giám thị không chút lo lắng. Đôi mắt xuất hiện vài tia hí hửng và gian xảo.

Một vài chú chim đang đùa giỡn trên cao cũng phải dừng lại chăm chú theo cô gái đang đứng trước cánh cửa gỗ. Trên cao có tấm bảng ghi dòng chữ “Phong giám thị” to đùng. Nơi đây là nỗi ám ảnh của biết bao nhiêu học sinh nhưng khuôn mặt cô gái ấy lại bình thản vô cùng. Đôi môi căng mọng lại được dịp phả ra nụ cười tình quái.

Không cần gõ cửa, cô ngang nhiên đẩy cửa bước vào. Cặp mắt tinh ranh nhìn căn phòng một cách hài lòng.

Bức tường trước kia có màu gì không rõ giờ là màu đen do bàn tay ai đó gây nên. Bên trên là vô số những hình thù kì quái và không kém phần đáng sợ. Căn phòng được tăng thêm nét u ám nhờ người thầy đáng kính đang yên vị trên chiếc ghế cứng nhắc.

- Em to gan quá đấy! _ Sự kìm nén của thầy được thể hiện rõ mồn một qua từng đường gân hằn trên gương mặt.

- Em nào dám! Món quà này chỉ là thể hiện sự mến mộ của em với trường, với lớp và đặc biệt là với anh thôi mà! _ Cô điềm nhiên nhả từng chữ một hết với phong thái thường ngày, chẳng mấy sợ sệt con người trước mặt.

- Đây đang là trường học! _ Thầy nhắc khéo cô.

- Không quan tâm! Dù đang ở đâu thì anh cũng không thể chối bỏ sự thật là anh dưới quyền em, đúng không Joon, hay nói đúng hơn là quân sinh Hà chứ nhỉ! _ Những lời cô nói như là đang rưới từng thùng xăng vào căn nhà đang cháy.

Cặp mắt trong veo vờ như vô tình lướt sang mấy chữ được viết một cách cẩn thận gần kệ sách: “HTB 11F”. Cũng nhờ vào mấy chữ này mà Joon mới có thể tìm ra thủ phạm dám tùy tiện “trưng trị” lại căn phòng này nhanh đến vậy.

- Nếu muốn tránh chúng đâu nhất thiết phải phá nát phòng làm việc của anh chứ. _ Anh vô đầu bất lực trước người con gái này. Quả thật dù là ở đâu thì anh cũng chẳng thể làm gì cô, gọi cô lên đây cũng chỉ vì cô muốn vậy.

Nở một nụ cười hài lòng, không hổ danh là phó bang Devil, có thể nhìn ra tâm tư cô nhanh đến vậy. Lời anh nói không sai, cô bày ra trò này cũng chỉ để tránh mấy câu hỏi ban nãy, thực sự cô không muốn họ biết. May mắn là anh gọi cô lên kịp lúc, nếu không thì cô sẽ cho anh một trận nên thân. Nhưng cô đâu dễ gì buông tha anh nhanh tới vậy.

- Sao anh lại nói vậy chứ. Món quà này là dành cho anh thật mà. Anh xem, những học trò vi phạm nội quy bước vào đây sẽ thấy nơi đây như địa ngục. Anh chỉ cần nói vài lời kiểu như nếu không chịu chăm lo học tập thì cuộc sống sau này sẽ như thế này và hiển nhiên anh sẽ trở thành “đường tam tạng” cứu vớt “chúng sinh”. Như thế chẳng phải là món quà này của em giúp anh rất nhiều sao. _ Nói xong cô quay phắt đi nơi khác như thể là oan khuất lắm nhưng kì thực là để che đi bộ mặt đắc thắng của mình.

Anh không thể nói lại cô gái này, miệng lưỡi thì không ai bằng. “Đường tam tạng” gì chứ. Anh đâu có muốn đi tu rồi thành chính quả như ông ta. “Chúng sinh” đâu không thấy chỉ toàn thầy lũ quỷ quậy phá thôi. Chỉ mới bước vô đây là chúng cũng bị khí chất uy nghiêm của anh hù dọa rồi nay còn thêm “tác phẩm nghệ thuật” của cô nữa thì anh cũng chẳng cần làm gì mà chúng đã tự động lăn ra ngất xỉu hết rồi. Thế này là cướp đi công việc của anh chứ giúp cái gì. Thiệt là hết nói nổi mà.

- Thế không còn việc gì em đi nhé! _ Cô chỉ nói cho có vậy thôi chứ lúc cô lên tiếng kéo anh ra khỏi mớ suy nghĩ thì đã đứng ở cửa rồi, không cần cho phép cô cũng đi.

- Rốt cuộc là em đang làm gì vậy? _ Nhìn bóng dáng cô khuất dần mà mắt anh đờm buồn.

Thả mình trên bãi cỏ xanh mướt, cô nhắm mắt tận hưởng mùi hương của đất trời, thiên nhiên, để mặc cho bản thân chìm vào giấc ngủ. Những tia nắng nghịch ngợm nhảy nhót trên người cô, ôm trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn. Cô như một thiên sứ mong manh cần được che chở bảo vệ.

Từ phía xa có một cô gái đang bước tới. Dáng vẻ trông rất vội vã. Mái tóc xoăn tự nhiên đã bết lại vì mồ hôi.

Vài giây sau, cô gái đó đã đứng cạnh cô. Vuốt vội giọt mồ hôi trên mặt, cố điều chỉnh hơi thở lại bình thường. Lúc lâu sau mới lên tiếng.

- Tớ biết cậu chưa ngủ. Dậy mau đi, mọi người tìm cậu nãy giờ đó.

Dù nghe nhưng cô vẫn nhất quyết không mở mắt, nằm nghiêng sang hướng khác để cho cô bạn thân tức trào máu.

- Dương Thiên Băng. Cậu dậy ngay cho tớ, con gái con nứ gì mà ở đâu cũng ngủ được là sao hả?

Khẽ nhú mày nhưng cô vẫn không chịu mở mắt. Có lẽ đã lâu không gặp nên cô bạn bé nhỏ này không biết sợ là gì nữa thì phải. Dám phá giấc ngủ của cô và còn to tiếng lời cả họ lẫn tên cô ra. Nhờ có người nghe thấy và biết thân phận thật của cô thì sao đây.

Thấy Băng vẫn nhất quyết không chịu dậy, cô gái bạo gan tiến lại lay lay người Băng bắt chấp hậu quả.

Bốp

Cô thẳng tay phóng đôi giày của mình vào khuôn mặt bạn thân. Ngồi dậy, đưa tay dụi mắt, lèm bèm.

- Kim Nhật Linh! Cậu muốn chết hả? Sao cậu dám phá giấc ngủ của tớ?

Linh liếc Bắg một cái rồ sắc. Giắc ngủ của Bắg quan trọng bằng tắg mạng của cô hay sao? Không mắg Bắg về có lẽ cô sẽ bị mắg chục con người ra tay sắg hắi cho mà xem. Đườg nhiên là cô chỉ đắm nghĩ chứ đời nào đắm nói ra cho con bạn “quắi vắt” này.

- Bắg à! cậu thương tắg cho cái thân tàn tạ của tớ mà về lớp (chịu tra khảo của tui nó) đi. Tớ (bị đắm động vắt máu lạnh bắt) đi tìm cậu cả tiếng đờg hồ rồi đây. Cậu xem chân tớ mới như không nhắc nổi đây này.

Bắg nhìn về mặt úy khuắtt của Linh mà không khỏi nghi ngờ. Cô vốn không thể đắt lòng tin vào mắg câu biện hộ kiểu này được. Có gì đó rất rất không ổn, không bao giờ nhỏ chịu đi tìm ai cả nay lại hành xác để tìm cô thật rất mờ ám. Không chừng có cái bắg nào đã giắng sẵn chỉ cần cô bước vào là không còn lắnh lắn mà trở ra. Không được, nhất quyết cô không thể hiển thân mình cho sói đời được.

Cô nhắc bản thân ra xa Linh dần, đầu lắc cắt lực thể hiện sự đề phòng cùng chớ từ.

- Bắg à. Cậu về cùng mình đi mà (Cậu không chết là mình phải chết á)_Linh tiếp tục ngoài dụ đờ trong thì không ngừng nêu ra lí do để biện hộ cho việc “hắi bạn thân”.

- Không! Tại sao mình lại phải đi. Ngủ ở đây rất sướg. Không khí trong lắnh và “khò bị làm phiền lắ tai”._Bắg nhấn mạnh về cuối, chăm chú sự thay đờ trên giớng mặt dễ thương của Linh.

- Không... không... Sao lại làm phiền lắ tai chứ. Vào lớp ngủ khò lo bị nắg hủy hoại nhan sắc... Linh vội bắt mồm lại, thôi chết, cô ắn nói linh tắg rồi. Sao lại chỉ vì một câu nói của Bắg mà cô lại để bản thân mất tự chủ vậy chứ. Bị cho vào trờg biết bao nhiêu lần mà vẫn không chừa. Trời ơi, trời ơi... Làm bạn suốt mười năm trời chẳng lẽ cô không biết Bắg không bao giờ chú trọng nhan sắc hay sao. Không biết nhỏ có phát hiện ra điều gì không. Đọt này là cô chết chắc rồi. Biết làm sao đây.

- Đi thôi.

Linh ngược mặt lên nhìn Bắg, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn người con gắi đang bước đi về phía lớp học. Cô không nghe lắm chứ, Bắg đã quan tâm đến nhan sắc trời phú của mình rồi sao. Không ngờ cô lại có biệt tài thuyết phục người khác đến vậy. Sau này cô nên làm bác sĩ tâm lí thay vì thiết kế thời trang như mẹ chắc sẽ tốt hơn đây nhí.

Canteen luôn là nơi cho các học sinh nạp năng lượng sau những giờ học mệt mỏi. Sau khi tiếng chuông “giải phóng” vừa vang lên thì hầu như tất cả học sinh đều có chung đích đến là canteen thuộc dạng nhà hàng ba sao này. Và Bắg cũng không ngoại lệ nhất là sau khi cô tốn một lượng lớn calo cho đắm bạn tọc mạch.

Ôm một đờg đồ ắn có thể nói là đờ sỏ, cô kiểm một cái bản để thực hiện công cuộc “nạp lại năng lượng”. Nhưng xui xẻo cho cô là chiếc bản cuối cùng đã bị chiếm giữ bởi bốn chàng điển trai và với mức độ hắm trai của đắm con gắi ở đây thì hiển nhiên nơi đó sẽ thu hút biết bao ánh nhìn. Cô có thể ngồi với đắm bạn cùng lớp nhưng chắc chắn sẽ phải chứng kiến màn bộc lộ tắg cảm thắm thiết của tui nó và cô cực kì dị ứng với thể loại bày tỏ tắg cảm kiểu này. Suy đi tắg lại thì để bản thân chịu vài ánh mắt gắh tị còn hơn phải vào bệnh viện khám lại tai và mắt.

Kéo Linh và Tuyết đang trở mắt nhìn cô hay chính xác hơn là đờg đồ ắn trên tay về phía “người quen” đang ngồi trước sự ngạc nhiên tốt độ của mọi người. Chẳng nói chẳng rằng, cô đặt đờg đồ trên tay lên bàn, tự nhiên kéo ghé ngồi xuống. Những tiếng xì xầm vang lên ngớ.

- Con nhỏ đó là ai mà đắm ngồi cùng “tứ hoằg tử” vậy?

- Đứg đó. “tứ hoằg tử” là của chung, không thuộc về một ắi và cũng không ai được đến gắn.

- Con nhỏ đó là học sinh mới thì phải!

- Chắc là nhỏ lúc sáng “được” thầy giám thị gọi lên uống miếg trà giải khát ấy mà.

- Một đứra con gắi hư đốn như vậy sẽ “vắy bắn” “tứ hoằg tử” mắt.

Nghe những lời nói đó quả thật không dễ lọt tai chút nào. Linh và Tuyết chuẩn bị đứng lên cãi lại chúng thì Bắg đã ra hiệu ngồi im. Cô cũng không nói gì, chỉ ngồi im chờ phản ứng của Minh.

- Ai cho cô ngồi đây?_Chắt giọng lạnh lùng vang lên làm mọi người im lặg để bật ra một trắg cười chắm biế.

Lườm cậu một cái rách da mặt. Cô vẫn tiếp tục ngồi yên. Mườg trờg cái đùi gà thơm ngon là khuôn mặt cậu mà cần lấy cần để. Vừa lấp đầy cái bụng rỏg tuếch vừa thắm mắg cậu ngớ. Cô biết cậu nói vậy là để cô không chịu sự hành hạ của đắm fan kia nhưng cho dù cậu có xa lắnh cô thì bọn con gắi đó chắc chắn sẽ kéo cô ra một góc để hỏi tội. Đứg là không có não gì cả.

- Tỏi hỏi ai cho cô ngồi đây?_Nhìn khuôn mặt bắtt mắn của cô mà cậu nhín không nổi. Cậu đang cố bảo vệ cô chẳng lẽ cô không biết sao.

- Ba tên kia!_Ngừg lại để trả lời câu hỏi của ai kia. Sau đó cô tiếp tục cắm củi ắn và lần này có phần “đã mắn” hơn.

Minh nhìn ba đứra bạn đầy thù hắn nhưng thứ nhận lại chỉ là những khuôn mặt bắtt lực. Họ đâu phải là không muốn giúp cậu nhưng nghĩ lại cảnh hỏi sáng không khỏi rờg mình. Cộg với đôi mắt như muốn ắn tươi nuốt sống của hai nàng nữ nhân thì họ quả thực lực bắtt tồg tâm. Đành để cậu chịu trắn một mình vậy.

Bực bội rời khỏi canteen, đứng trước Băng thì cậu luôn là kẻ bị động. Tốt nhất là nên rời đi trước khi máu dồn hết lên não.

Nhưng ý định của cậu chẳng bao giờ thực hiện được bởi vì khi cậu đi thì Băng cũng lon ton theo sau. Tức càng thêm tức, mỗi bước của cậu dài hơn và nhanh hơn làm cô rất khó sở khi đuổi theo. Cậu chắc sẽ không dừng lại nếu tiếng la thất thanh của ai đó không vang lên.

Quay người lại, cách đó không xa Băng đang ngồi xoa mắt cá chân của mình. Khuôn mặt nhăn nhó ra chiều đau đớn lắm. Có lẽ vì đuổi theo cậu mà cô đã bị trật chân.

- Có sao không? _Minh cảm chân cô xem xét, khuôn mặt lo lắng và ngữ điệu quan tâm của cậu làm cô cười thầm. Khuôn mặt điểm thêm vài nét giận dữ.

- Tất cả là tại cậu! Ai khiến đi nhanh vậy chứ!

Khẽ thở dài, Minh ngồi xuống, ra hiệu cho Băng leo lên nhưng cô không chịu, một mực bắt cậu bế. Cuối cùng không cưỡng lại nổi vẻ mặt uất ức của cô, cậu đành hy sinh bế cô về lớp.

Chỉ vài phút sau, cậu đã bắt đầu hối hận vì làm theo yêu cầu của cô. Trong khi đôi tay cậu phải “rinh” một cục thịt nặng xxkg thì cô lại thản nhiên lấy điện thoại ra chơi game “Talking Tom Cat”. Nhưng đó không phải là điều đáng bực nhất. Không hiểu từ bao giờ mà thay thế chỗ chú mèo biết nói kia là cậu. Cô cứ liên tục lấy ngón trỏ của mình ấn kịch liệt vào màn hình cảm ứng làm “cậu trong game” cứ ngất lên ngất xuống. Chỉ mới đứng lên chưa đầy hai giây lại ngã xuống. Và mỗi lần như vậy là nụ cười của cô lại thêm phần rạng rỡ.

- Cậu dừng lại ngay cho tôi! _Không nỡ để bản thân bị cô gái “không biết trân trọng cái đẹp” hành hạ thêm nữa, cậu ra lệnh một cách dứt khoát, chỉ hận một điều là không thể thả cô xuống.

Nhưng cậu nào biết cô làm vậy cũng chỉ là dụ cậu mở miệng. Cậu nói lạnh lùng của cậu đã “được” nhại lại một cách hoàn hảo và đậm chất “sóc chuột”.

Vờ như không biết Minh đang nói gì, cô tiếp tục cúi mũi vào trò chơi Talking Tom Kat phiên bản Trần nhật Minh cho đến khi gần đến lớp học của mình. Nhân lúc cậu không chú ý, cô nhảy phốc xuống phóng mất dạng nhưng trước khi đi cô còn để lại một câu làm Minh điên tiết.

- Cảm ơn nha! Nhờ cậu mà chân tôi hoàn toàn bình phục rồi.

- Cậu... _Minh cứng họng, đứng như trời trồng trước mấy chục con mắt thích thú của tập thể 11F.

Vừa mới bổ sung năng lượng xong lại được chiêm ngưỡng tượng nữ nam ngay trước lớp thì con gì bằng. Nói ra thì cũng phải cảm thương cho số con rệp của chàng. Dây vào ai không dây lại gặp đúng nàng Băng thì không còn gì xúi quẩy hơn. Sau này cậu chịu khổ nhiều rồi, nếu đoán không nhầm thì đây cũng chỉ là trò vặt vãnh của nàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Devil

Không gian sôi động, tràn ngập những vũ điệu điên cuồng trở nên im lặng trong chốc lát. Mọi người kinh ngạc nhìn về hướng người đàn ông cao lớn vừa hiện diện. Chỉ trong chốc lát, ông ta đã bị hạ ngục một cách dễ dàng, và điều đáng ngạc nhiên hơn là kẻ hạ gục hắn ta chỉ là một cô gái.

Chiếc mũ đen che đi nửa khuôn mặt cô nhưng người ta vẫn có thể cảm nhận một sát khí bức người tỏa ra từ đôi mắt của cô. Cô dường như lò đi tất cả những người xung quanh, trong mắt cô chỉ còn hắn, kẻ dám chạm vào cô. Dường như cú đá vào mạn sườn của cô không làm người đi con giận trong lòng. Cô cúi xuống, bàn tay thon gọn kẻ sát cô hắn ta, từ từ siết lại như một con trăn đang rút dần đi sự sống của con mồi.

- Dừng lại được rồi đấy! Không phải chị muốn giết luôn hắn đấy chứ, Jessie! _Một giọng nói vang lên ngay khi hắn ta gần kẻ cái chết.

Khóe môi khẽ nhếch nhẹ khi thấy phản ứng của những kẻ đang hiện diện tại đây.

Có vẻ như họ rất sợ hãi khi tên cô được tiết lộ. Đã một năm biến mất nhưng sự sợ hãi mà cô mang lại vẫn không hề mất đi thậm chí nó còn lớn dần lên. Cô tự hỏi không biết hai người đó đã làm những gì. Nhưng bản thân cô cũng không cần phải quan tâm đến điều đó làm gì vì cô là Jessie, linh hồn của “hắc vương”.

- Rất đẹp phải không? Quang cảnh của địa ngục! _ Thanh âm lạnh lùng của cô cất lên như một sự ám ảnh với kẻ vừa mới thoát khỏi bàn tay tử thần.

Từng bước đi của cô, nhẹ nhàng mà đầy uy nghiêm khiến không một ai dám nhìn thẳng vào. Khi cô hoàn toàn bước vào phía trong, mọi người mới dám thở phào nhẹ nhõm. Những lời nói xấu vang lên ngày càng nhiều và những lời tệ hại về cô lại tăng thêm theo cấp số nhân.

Cô như một con quỷ lạnh lùng, luôn gieo rắc sự sợ hãi cùng vô vọng vào nạn nhân của mình. Cô không giết người nhưng những gì cô làm còn tồi tệ hơn cả cái chết.

Lạnh lùng nhưng quyến rũ.

Bí ẩn nhưng nguy hiểm.

Tàn nhẫn nhưng cũng rất ngọt ngào.

Đó là những gì người ta nói về cô.

Nhưng nực cười thay, họ gán cho cô cái danh ác quỷ của “hắc vương” nhưng những gì họ biết về cô chỉ là qua những lời đồn vô căn cứ. Những kẻ được cho là đã đối đầu với cô đều biến mất không dấu vết. Thế là họ suy đoán này nọ. Nào là bị cô giết, bị cô bắt làm nô lệ, bị cô bán cho các nhà giàu để kiếm lợi hay thậm chí cô là một kẻ buôn bán nội tạng con người.

Trí tưởng tượng của con người thật vô cùng phong phú, một người tốt cũng chỉ vì lời nói của họ mà trở thành một kẻ xấu xa, là đối tượng cần phải tránh xa hàng đầu. Họ làm cô cảm thấy ghê tởm, mình không tốt đẹp hơn ai nhưng lại luôn tỏ ra ta đây là người tốt rồi đi phán xét người khác thế này thế nọ. Thật quá sức nhàm chán. Lúc cô còn ở ngoài đó thì không dám hó hé lấy một lời những khi cô đi thì lại chê bai, chỉ trích cô.

Lắc nhẹ li rượu trên tay, cô đánh mắt khắp căn phòng, nơi đây vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Vẫn là căn phòng độc nhất một màu đen mà cô tự tay trang trí nhưng dường như nó đã nhỏ đi khi có mặt của bốn con người không nên xuất hiện.

- Tôi là Light, người đứng đầu Devil và cũng là Jessie, một trong ba người của “Nữ vương bóng tối”! Chắc giờ cậu cũng đã hiểu vì sao tôi nói các cậu dưới quyền tôi rồi đúng chứ, Kiệt hay tôi nên gọi là Kyo, phó tướng mới của Devil nhỉ? _Nở một nụ cười nửa miệng, cô gác chân lên bàn hết như một bậc đế vương.

- Làm sao có chuyện vô lí như vậy được. Rõ ràng Minh đã đánh bại Tuyệt để trở thành Leader rồi mà. Sao tự dưng cô lại xuất hiện rồi nói những nói cuội như vậy chứ? _Quân tức giận hét lên, thực sự dưới quyền một cô gái là không thể chấp nhận được.

- Chắc cậu chưa biết, leader thực sự của Devil là Dark nhưng người đó đã giao lại Devil cho tôi. Và tôi hiển nhiên trở thành người đứng đầu không phải sao? _ Mặc kệ sự tức giận của Quân, cô vẫn thản nhiên như đang chơi đùa nhưng bỗng dưng giọng cô đánh lại thể hiện chút giận dữ _Người của Devil không bao giờ được để lộ danh tính ra ngoài, cậu biết điều này đúng không?

- Tôi... Tôi... _Quân lung túng trước sự thay đổi thái độ đột ngột của cô. Quả thực cô rất đáng sợ, không dám tin rằng cô là người sáng nay đã trêu chọc Minh.

- Từ nay, khi đang hoạt động, các cậu không được gọi tên nhau. Hãy dùng biệt danh... .

- Cậu ngừng lại được rồi! _Minh lên tiếng nhưng lại vô cùng lạnh nhạt, thờ ơ. Có vẻ như cậu không mấy để tâm với một cô hoàn toàn khác lúc này.

- Nếu cậu muốn thay thế tôi, thì chúng ta hãy đấu một trận. _Chẳng buồn để tâm đến kẻ cắt ngang lời mình. Cô thích thú khi đưa ra yêu cầu. Nụ cười nửa miệng xuất hiện một cách kì lạ, báo hiệu một trò chơi mới sắp bắt đầu.

- Được thôi! Nhưng cậu hãy đợi đến khi vết thương của tôi lành hẳn.

Câu nói của Minh chính thức đưa ba người bạn của cậu vào trạng thái tê liệt hoàn toàn. Trước giờ, cậu chưa từng vì một vết thương mà ngần ngại khi đấu với bất kì ai. Huống hồ cô chỉ là một cô gái tay không tác sát, như vậy có phải là đề cao cô quá rồi không. Hơn nữa, Tuyệt và Linh, hai phó bang chủ của Devil, cũng đã bị bốn người đánh bại một cách dễ dàng.

- Được thôi. Nhưng cậu nắm thông tin khá nhanh đấy nhỉ? _Cô nhìn thẳng vào Minh, có chút tò mò khi cậu biết được nhiều điều về Devil đến vậy và đương nhiên là cô cũng phải có vài hình phạt với đám “thuộc hạ” của mình.

- Ý cậu là gì? Chuyện hai người của “hắc vương” ...

- Sao lúc này chị lại ra tay đánh người vậy? Tuyệt vội ngắt lời Minh, cô không muốn cậu tiết lộ chuyện này một chút nào. Trò chơi nhỏ của ba người không thể bị phá vỡ lúc này được, như thế thì còn gì vui nữa.

Băng cười nhẹ. Cô biết thừa là đứa em “hiền lành” của mình đang cố che giấu điều gì. Mà cô cũng không nỡ làm cho nhỏ mất vui. Thôi thì tiếp tay cho nhỏ một chút cũng chẳng là vấn đề gì to tát. Cùng lắm là làm cho làm người cảm thấy bị xúc phạm mà thôi.

Nhưng sao nhỏ lại gọi ra chuyện lúc này chứ. Nhắc đến là trong lòng dấy lên một cảm giác khó chịu mà ngay cả bản thân cô cũng không biết tại sao. Khi hắn ta đến gần cô không thêm đề ý thậm chí là không nghe hắn ta làm nhảm hay đang huyền thuyên điều gì. Nhưng khi hắn chạm vào tay cô thì ngay lập tức, cô tung ra một cú đá vào nạm sườn của hắn như một phản xạ tự nhiên. Nghe tiếng “Rắc” “Rắc” vang lên đều đặn như thế, cô làm nhảm thì hắn ta cũng phải gãy ba cái xương sườn là ít. Bản thân cô quả thật rất tàn bạo, ngoài Minh và anh ra thì bất cứ ai không phải là nữ dám chạm vào cô thì chắc chắn kẻ đó phải nằm viện ít nhất 3 tháng để điều trị vết thương lẫn tâm lí... .

- Cậu vẫn ổn chứ! _Linh thấy Băng sau câu nói của Tuyệt chỉ ngồi im nên nghĩ rằng Băng hồi tưởng chuyện gì khủng khiếp lắm nên lên tiếng quan tâm.

- Ely! Cậu có thấy con người tên Joon đâu rồi không? _Khuôn mặt của Băng bỗng chốc đen lại một cách khó hiểu làm ai nấy đều tự động rung mình.
- Cậu không nên tìm anh ấy lúc này đâu. Sáng nay cậu vừa khủng bố tinh thần anh ấy rồi còn gì. _Linh khẽ nuốt nước bọt, thầm cầu nguyện cho người con trai xấu số không đến.
- Zen. Cho em 5 phút lời anh ta ra đây.
- Sao lại là em! _Giật mình khi bị nhắc đến tên, Tuyết giầy nãy.
- Em...

Tít...Tít...

Tiếng chuông báo hiệu có tin nhắn vang lên cắt ngang câu nói của Băng. Cũng vì thế mà tâm trạng cô bỗng dưng xuống dốc không phanh. Nhìn dòng tin ngắn gọn mà xém tí là cô cho nó bay theo chiều gió đập thẳng vào tường.

“Luke đã chết”. Chỉ có mười từ ba chữ ấy thôi nhưng cô lại thấy kẻ gửi thông tin này cho cô không có não. Hắn ta chết là điều tất yếu. Với “ông ta” những kẻ vô dụng không đáng tồn tại nhưng Luke lại có thể sống sót sau 3 lần thất bại quả thật rất đáng ngờ. Vì lương tâm sao? “Ông ta” vốn dĩ là con quỷ không tim.

Hơn nữa những hành động của “ông ta” gần đây thật sự rất kì cục, không giống với thường ngày một chút nào. Còn tin nhắn này nữa, nó được gửi đến từ một số lạ. Mọi chuyện là sao chứ?

Cứ như thế, cô chìm dần vào trong suy nghĩ của mình. Ly rượu uống dở trên tay lắc lư trong vô thức.

Không biết từ bao giờ, Tuyết đã đứng phía sau cô và trên tay là một thanh kiếm nhật vô cùng sắc bén. Mọi người chưa kịp nhận thức được điều gì thì thanh kiếm trên tay cô được gior cao. Ngay sau đó, nó được hạ xuống một cách dứt khoát như muốn bỏ đời người con gái đang hoàn toàn mất cảnh giác. Lưỡi kiếm sắc ngọt như lưỡi hái tử thần, chuẩn bị kết liễu sinh mệnh một con người.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hai Người Đó Thật Sự Là Chị Em Sao?

Trong tích tắc, ngay khi lưỡi kiếm chỉ còn cách đỉnh đầu Băng tầm 1 cm. Hai ngón tay thanh mảnh của ai đó đã kẹp nó lại.

Rắc

Không để Tuyết rút lại đường kiếm, bàn tay đó đã dùng một lực khá mạnh bẻ gãy luôn thanh kiếm trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người.

Nhìn thứ mình đang cầm chỉ còn một nửa chiều dài ban đầu. Tuyết chep miệng, ra vẻ tiếc nuối.

- Thanh kiếm đang tốt mà sao chị lại bẻ đôi nó như thế chứ.

Băng cũng không kém, cô nhếch nhẹ môi, phóng phần còn lại của thanh kiếm về phía người em của mình không chút lưỡng lự. Thanh âm sắc lạnh vang lên đi cùng với mảnh kiếm chết người.

- Trả lại cho em

Phập

Lại thêm một tiếng động chết chóc nữa vang lên. Phần kiếm mà Băng dùng như một cái phi tiêu giờ đã ngấp hơn một nửa vào... bức tường sau lưng Tuyết. Từng đó cũng đủ hiểu lực tác dụng lên nó mạnh đến nhường nào.

Tuyết nhìn chăm chăm vào bức tường vô tri vô giác mà khẽ thở phào, nếu cô không nhanh chân né kịp thì không biết bây giờ cô đang nằm ở cái bệnh viện nào của thành phố. Chị cô quả là một loài sinh vật máu lạnh bậc nhất mà, ngay cả em gái mình cũng không có chút nương tay nào.

- Trời ơi, mày có sao không? _Linh lo lắng chạy đến bên... bức tường suýt xoa. Áp sát mặt mình vào tường, tay vỗ nhẹ vào tường như đang dỗ dành một đứa con nít. Miệng không ngừng nói: “Ngoan nè! Cùng đừng chấp hai kẻ thiếu suy nghĩ kia nhá. Ngoan! Lát chị kêu người đến sửa lại cung y như mới luôn.”

Nhìn thái độ “trọng vật chất hơn bạn bè” mà máu nóng trong người Tuyết sôi sùng sục. Chẳng lẽ bản thân cô không hơn được cái mặt tường đen ngòm, xấu hoắc, chết tiệt kia sao.

- Kim Nhật Linh! Cậu coi tớ là gì hả?

- Là kẻ gây ra vết thương cho cục cưng của tớ. _Linh vẫn hồn nhiên như cô tiên thốt ra những lời nói vô hại đủ để cho núi lửa đã tắt hoạt động trở lại với sự nguy hiểm tăng gấp trăm lần.

- Cậu được lắm. Đã thế tớ cho nó thành đồng phế liệu luôn. _Tuyết hung hăng lấy một thanh kiếm mới chém liên tục vào tường.

Linh như nai con lạc mẹ ngơ ngác nhìn Tuyết phá hoại tài sản của chính mình. Để Tuyết chém chán chê, cô mới ngẩng thờ lên tiếng. Giọng nói ngọt ngào như rót mật vào tai người nghe nhưng nội dung câu nói chẳng khác nào lấy đá chất lên người Tuyết.

- Cậu muốn sửa chữa lại phòng hả? _Linh ngừng lại quan sát sắc mặt dần chuyển sang trắng của Tuyết, hình như bây giờ cô gái này mới nhận thức được hành động của mình. _Không biết là “Băng” có “nhờ” ai làm cùng cậu không ha?

Nhìn khuôn mặt thương tâm của Linh giành cho mình mà Tuyết như muốn bay lại cho Linh vài trận cho bõ tức. Nhưng khi đôi mắt dịch sang bức tường nham nhở vết chém bên cạnh mà cô khóc không ra nước mắt. Hôm nay là ngày gì của cô vậy nè, Sáng sớm bị cướp đi nụ hôn đầu, nay lại có thêm nguy cơ phải “tân trang” lại căn phòng rộng hơn 300m². Thật sự là giờ đây cô chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

Hướng đôi mắt to tròn “như hòn bi ve” của mình về Băng, tuyến lệ của Tuyết bắt đầu hoạt động. Đôi mắt đen láy nhanh chóng bị một lớp nước mỏng bao phủ. Lòng ngực như muốn vỡ tung. Não bộ không ngừng gọi tên tất cả những vị thần mà cô biết chỉ mong khuôn mặt này của cô tác động đến một góc nhỏ tâm hồn của bà chị yêu quái.

- Chị à! Em không cố ý đâu, chỉ là vô tình, vô tình thôi.

Cười mà như không, khuôn mặt Băng gian lên thấy rõ. Đưa tay lấy ly rượu mới, cổ họng ăm ừ như đang suy nghĩ gì đó nhưng thực chất là muốn làm cho người khác tò mò mà chết.

- Chị biết em vô tình. Thôi thì Linh và Tuyết, hai người cùng chịu khổ vậy.

What the... Linh như muốn hét thật to vào mặt Băng. Cô không nghe nhầm chứ. Sao lại lỗi cả cô vào đây, cô có tội tình gì đâu. Cô ăn ở lương thiện thế mà sao tự dưng lại phải lao động khổ sai cơ chứ?

Nhìn hành động và lời nói của ba “thực nữ thời hiện đại” mà Tú, Quân và Kiệt không hiểu gì. Lúc này Tuyết và Băng cứ như hai kẻ thù mà bây giờ Tuyết lại hết như chú mèo nhỏ đang nũng nịu. Còn Linh nữa, cái mặt khó chịu đó là sao? Sao Băng lại nói hai người phải chịu khổ? Thật là nhức đầu quá!

- Chuyện bình thường thôi. Ba người không cần quan tâm đâu! _Tiếng một người thanh niên vang lên từ phía cánh cửa làm cả ba người giật mình.

Những tưởng những lời Joon nói sẽ giúp ích gì cho ba người nhưng trái lại, nó càng khiến cho họ dấy lên nhiều nghi hoặc.

Không lẽ việc hai chị em “tặng” cho nhau những món đồ chơi nguy hiểm như vừa rồi là chuyện xảy ra thường xuyên ư? Hơn nữa, thái độ của họ chẳng giống chị em chút nào. Có khi nào hai người họ là cùng cha khác mẹ không?

- Nhưng nhìn Light và...

- Không phải Light mà là Thiên Băng! _Không để Kiệt kịp hoàn thiện câu nói của mình, Joon ngay lập tức sửa lại như sợ điều gì đó chẳng lành. Bỗng nhiên, anh cảm thấy xuất hiện vào lúc này là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời mình. Đặc biệt là khi chất giọng trong trẻo của Băng vang lên.

- Không nói nhiều. Hai người sẽ bắt đầu sơn lại toàn bộ căn phòng từ ngày mai. Ba ngày để biến nó trở về với ba mươi phút trước!

Lời nói kiên quyết của Băng vang lên làm mọi chú ý. Bây giờ chỉ mãi suy nghĩ về mấy lời của anh Joon nên không biết ba người con gái này đã nói những gì với nhau nữa. Nhưng sao Băng lại có vẻ khá thỏa mãn vậy nhỉ?

- Anh Joon! Anh giờ mới đến sao? Muộn đấy nhỉ! _Sự lạnh lùng trong đôi mắt Băng làm anh sững người.

- Không có gì! Chỉ tại anh bận chút chuyện thôi. _Joon cười gượng, mồ hôi trên trán dần tụ lại thành từng giọt lăn dài trên gương mặt điển trai.

- Anh biết anh đã phạm phải lỗi gì rồi chứ? _Nở nụ cười lạnh, Băng tiến đến gần hơn. Sát khí từ người cô lại tỏa ra mạnh mẽ.

- Dù gì thì Minh cũng đã là thành viên của Devil rồi mà. Light, em đừng có làm càn đấy.

Thái độ sợ hãi cùng cái tên mà Joon thốt ra làm cả bốn chàng trai ngạc nhiên không nói nên lời. Vừa mới xong, Joon đã nói đó không phải Light cơ mà. Cái bang Devil này có gì đó rất không bình thường.

- Vậy là anh biết lỗi lầm của mình rồi nhỉ? _Ngừng một lát, Băng nói tiếp. _Từ ngày mai anh hãy đóng giả làm con gái để phục vụ khách đến nơi này đi. Hình phạt sẽ kéo dài một tháng.

Sau khi cô dứt lời thì không một tiếng động nào phát ra. Căn phòng im lặng đến ngột thở. Chỉ một từ duy nhất có thể diễn tả thái độ của tất cả mọi người: Shock. Là shock. Mặc dù đã lường trước được cô sẽ đưa ra những hình phạt hết sức kì quái như thế này thì quả thật không tài nào có thể hình dung được. Bất một phó bang chủ đi làm phục vụ là quá lắm rồi. Đã thế cô còn bắt anh giả làm con gái. Như vậy sau này còn ai coi anh ra gì nữa chứ. Cô có biết nghĩ cho danh dự của Devil không vậy?

- Chị! _Tuyết giật giật vạt áo của cô. Khuôn mặt nom đáng thương vô cùng. Người ngoài nhìn thấy cảnh này chắc hẳn sẽ ngỡ rằng Tuyết đang xin cho Joon được giảm nhẹ hình phạt nhưng người mà Tuyết hướng tới là cô, một người chị hiểu rõ em gái mình muốn gì. Và tất nhiên, Tuyết làm vậy cũng chỉ có một mục đích duy nhất: Hình phạt này dành cho Joon... quá nhẹ, cần được tăng thêm.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cuộc Tra Khảo Rắc Rối

- Vậy là không được rồi, anh chịu khó thực hiện hình phạt đến cuối năm nhá. _Đúng như ý nguyện của Tuyết, hình phạt của Joon đã được tăng lên. Không những thế, cô còn vờ như vì Tuyết có ý định muốn Joon được giảm nhẹ hình phạt mà anh mới bị tội nặng hơn.

- Em... _Joon uất ức định liên tiếng phản bác nhưng đành ngậm ngùi im lặng. Anh hiểu, chỉ cần nói thêm một câu nữa thôi, anh chắc chắn sẽ xuống nhà kho làm bạn với lũ gián. Có phó bang nào như anh không chứ, khổ không gì bằng. Mới năm trước thôi, từ phó bang lại phải xuống làm bảo vệ những hai tháng trời mà việc có gì to tát đâu. Chỉ là bất cẩn để mấy tên ở các bang thù địch vào quấy rối chứ nhiều.

Còn Tuyết nữa, rõ ràng là thông đồng với cô mà còn ra vẻ đang quan tâm anh. Thật là quá lắm rồi, khi nào hình phạt này kết thúc anh sẽ cho hai chị em cô biết tay.

Khuôn mặt Joon thay đổi liên tục như tắc kè bông làm Tuyết không nhịn nổi cười. Lúc thì trắng bệch rồi ngay sau đó lại chuyển sang khó chịu, tiếp đến lại đăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng khuôn mặt đặc chí trung ra lộ liễu.

Tuy rất hài lòng nhưng trong lòng bỗng dấy lên chút thương xót cho anh. Dù gì thì anh cũng là người cô thầm thương trộm nhớ nhưng chính tay cô lại đẩy anh vào tình cảnh này. Mà thôi kệ, cô có thích anh đến mấy thì vẫn phải trả thù mới được. Nếu không vì anh thì chị cô đâu tàn nhẫn đến nỗi dùng cô làm con mồi mà dụ anh ra chứ. Nếu anh đến sớm một chút là cái tường “tội nghiệp” đâu bị băng vằm nham nhờ đến vậy. Chính cô cũng phải “lao động khổ sai” nữa kia mà. Cô không có gì phải áy náy cả, phóng lao thì phải theo lao thôi.

- Anh Joon! Anh nhớ cái trang cho kĩ đấy, nếu để mọi người biết anh là trai giả gái thì mất mặt lắm.

Trong phòng khách của căn biệt thự tráng lệ có một cậu nhóc cứ đi qua đi lại. Liên tục nhìn đồng hồ và đồng hồ mới được chuyển tới. Mặt mũi đen hơn cả nhọ nồi, tướng chừng như cậu sắp đi dự kì thi tuyển diễn viên đóng Bao Thanh Thiên.

Những cơn gió lạnh liên tục ủa vào làm cậu khẽ run. Hai tay xoa xoa vào nhau để giữ ấm. Có lẽ do giận quá nên cậu không nhớ tới việc khoác chiếc áo ấm vào cho đỡ lạnh. Nếu cứ như vậy chắc cậu sẽ cảm mất.

May mắn thay, năm phút sau người cậu chờ cũng đã trở về. Hai cô gái ngồi trên chiếc BMW cười nói vui vẻ nhưng chủ đề cứ bay vòng vòng ở đâu trên chín tầng mây.

Chặn ngay trước mũi xe, cậu nhóc hùng hổ bước tới.

- Hai chị làm gì mà giờ này mới về? Người ta đem đồ tới để một đồng kia kia. Để đâu không để lại để ngay chính giữa cửa ra vào báo hại em phải đứng ở đây canh mấy tiếng đồng hồ.

Mặc kệ con giận đang đỏ lên đầu, hai chị em vẫn bình thản như không có chuyện gì. Nhẹ nhàng mở cửa xe, nhẹ nhàng bước xuống, nhẹ nhàng tiến lại gần cậu nhóc và cuối cùng cho cậu nhóc hai cái cốc đầu rất ư là “nhẹ nhàng”.

- Gan em cũng lớn nhỉ. Dám to tiếng với chị luôn cơ à. _Tuyết dí sát mặt Phong làm cậu nhóc hoảng sợ lùi lại vài bước. Tình hình bây giờ thay đổi đột ngột, cậu nhóc từ thế chủ động ngay lập tức chuyển thành bị động.

- Oà! Đồ chuyển đến rồi cơ à. Bắt tay vào việc thôi. _Băng vươn vai, khởi động tay chân đồng thời kéo Tuyết ra khỏi trò đùa chuẩn bị này sinh.

Căn hẻm tối là nơi thích hợp để làm vô số chuyện “mò ám” nhưng hoàn toàn không thích hợp đối với đôi nam nữ đang hiện diện một chút nào.

Trông ngực cô gái nhỏ đập liên hồi. Đạo gần đây cô liên tục bị như vậy đặc biệt là những lúc tiếp xúc với người con trai ấy. Tự dưng cậu lại gọi cô ra đây không phải là muốn tỏ tình đấy chứ. Chắc không phải đâu, mặc dù cậu lảng tránh nhưng mà hai người mới biết nhau được một tuần mà.

Tuy luôn tự nói với bản thân là không phải cậu có ý đồ nhưng cái miệng cô không nén nổi tò mò mà cất tiếng hỏi.

- Cậu gọi tôi ra đây làm gì?

Quân không trả lời mà ép sát cô vào tường. Hai cánh tay rắn chắc tạo nên một chiếc lồng giam cô ở giữa đề phòng khi cô có ý định chạy trốn.

- Cậu tính... làm... làm... gì? _Cô lắp bắp không nói nên lời. Bộ não không được trong sáng hoạt động ở mức tối đa.

Cậu vẫn im lặng làm trống ngực cô đập bạo hơn. Đôi môi căng mọng chuẩn bị chu ra để đón nhận nụ hôn trong... “tường tượng” thì cậu quyết định đánh bay không khí mờ ám hiện giờ. Đường như cậu biết cô đang nghĩ gì thì phải.

- Cô và Tuyết già vờ thua bốn chúng tôi phải không?

Nén tiếng thở dài. Hóa ra là cậu hỏi chuyện đó chứ không phải tỏ tình. Mà số cô cũng còn may mắn, nếu lúc đó cậu không lên tiếng thì cái môi phản chủ này của cô không biết sẽ chu ra đến cỡ nào. Lúc đó thì xấu hổ đến chết mất. Tạ ơn trời phật đã giúp con giữ lại cái mặt này.

Mà khoan đã, cậu nói gì ấy nhỉ. Hình như là có nhắc đến cô và Tuyết, rồi còn giả vờ thua gì gì đó nữa.

Thôi chết. Không phải bị cậu phát hiện rồi đấy chứ, hai người đã diễn rất đạt mà. Làm sao cậu biết được? Hay là do Minh nói? Không đúng, hắn ta là loại người không bao giờ hé miệng ra để nói mấy chuyện mất mặt đó. Thế thì rốt cuộc làm sao mà cậu có thể biết được cơ chứ?

Nhưng giờ chuyện này không quan trọng bằng tính mạng của cô được. Phải kiểm soát chuẩn thôi không thì Tuyết sẽ bầm cô ra cám nếu cô tiết lộ ra. Tuy nhiên, cô đã quên mất rằng mình đang ở trong cái lồng bằng xương bằng thịt. Lần này thì cô chết chắc rồi. Lui cũng không được mà tiến lại càng chết. Trời ơi, giúp người thì giúp cho trót. Người đã giúp cô một lần thì giúp luôn lần này đi. Cô sẽ không đụng đến sữa (món khoái khẩu của cô) trong hai ngày và cúng cho ông một cây kem sôcôla ngon lành.

- Cô và Tuyết cố tình thua chúng tôi trong trận chiến giành chức vị của Devil một tuần trước đúng không? _Quân không hề có chút tình người nào, ép Linh vào bức tường. Nói rõ luôn cả lí do lẫn thời gian, kiểu này cô muốn thoát cũng không thể thoát được nữa.

Tuy nhiên ông trời lại một lần nữa quyết định giúp cô, có vẻ như hôm nay ông rảnh rỗi, đang có chuyện vui nên không chấp nhậ lời thề keo kiệt của cô.

- Không ngờ hôm nay lại gặp được may tại đây! Lần này may chết chắc rồi thằng ôn._Tiếng một người thanh niên vang lên đầy tức giận.

Tuy không thấy được mặt kẻ vừa mới xuất hiện nhưng nghe tiếng nói cô cũng có thể lờ mờ đoán ra hắn ta là ai. Hắn là Sud, phó bang Fox, từng bị Băng dân cho một trận vì tội dám cản đường về nhà của Băng. Mới gần đây lại bị chính Quân tấn cho một trận trong lần thị uy của Devil ba ngày trước. Giờ chắc hắn tính chơi hội đồng để trả thù rửa hận đây. Đúng là tiểu nhân bi ối y như chính cái tên của chúng. Nhưng dù sao cũng phải cảm ơn bọn chúng đến đúng lúc. Tạm thời đã phân tán sự chú ý của Quân sang hướng khác. Chờ cơ hội đến cô sẽ tẩu thoát về nhà.

- Hồi gì để sau đi! Xử lí đồng này đã._Cô lên tiếng.

Quân cũng không nói gì thêm, bỏ hai tay xuống, quay lại đối diện với bọn chúng.

- Không ngờ may mang theo cả gái nữa à. Nếu muốn tui tao tha cho con đường sống thì để con bồ của may lại đây với tui tao đêm nay._Vừa nhìn thấy Linh, Sud không thèm đếm xỉa đến mối hận cũ nữa. Con dê già hiện rõ.

- Có ngon thì lên đây! _Đôi mắt nâu nhạt không còn giữ nét bình thản nữa mà long lên đáng sợ. Đáng ra cô sẽ cho chúng trở về với vài cái xương bị gãy nhưng xem xét kĩ thì có lẽ để chúng ở đây ngắm vệ tinh qua đêm cũng được.

Không nhận thức được mối nguy hiểm đến gần. Nghe cô nói vậy thì chúng cười sáng khoái như đang chuẩn bị giết thịt con mồi vậy.

Tức càng thêm tức, Linh lao vào tám người bọn chúng như tê giác nổi điên. Tung ngay cú đá chí mạng vào chỗ hiểm của tên Sud làm hấn ôm của quí rên la. Chưa để bọn đàn em kịp né tránh, cô tiếp tục cho hai tên gần đó hai cú đấm vào mặt và lưng. Ngay sau đó cô lấy bờ tường làm bàn đạp nhảy lên cho tên còn lại cú đá chí mạng vào đầu bất tỉnh nhân sự.

Quay qua chỗ Quân thì bốn tên kia đã gục từ bao giờ. Thật đúng là thể lực con trai và con gái luôn có sự khác biệt lớn. Trong khi trán cô đã lấm tấm mồ hôi thì Quân lại chẳng khác gì trước lúc hạ gục chúng. Để bọn họ ở bên cạnh Băng là cách tốt nhất.

- Trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi rồi muốn đi đâu cũng được!_Quân vội nắm lấy tay Linh trước khi cô tẩu thoát.

- Ồ! Thì... thì... là... thì... là... thì... là..._Linh lắp ba lắp bắp, khóc không ra nước mắt. Tên này ăn gì mà nhớ dai vậy chứ.

- NÓI!_Quân mất kiên nhẫn hét lên làm cô giật mình nói như súng liên thanh.

- Đúng là tôi và Tuyết cố tình thua các cậu nhưng mà các cậu cũng đâu có thiệt thời gì. Còn được lợi nữa không phải sao. mà có đánh hết sức thì tôi cũng chưa chắc đã thắng được (ngu gì không giả vờ). Giờ cậu biết sự thật rồi đấy, muốn đầu lại à?

- Giờ trả lời câu hỏi cuối cùng của tôi... _Hoi bất ngờ trước câu hỏi của Linh cậu vội lái câu chuyện sang hướng khác. Đúng là cậu biết sự thật cũng không thay đổi được gì. Có đầu lại cũng chẳng về vãng hơn. Con trai khi đầu với con gái cho dù có thắng thì cũng chỉ là ý lớn bắt nạt bé mà thôi. Vì lòng

tự tôn của một thằng đàn ông nên cậu muốn biết sự thật về trận đấu đó chẳng?

- Còn trả lời gì nữa. Giờ tôi muốn về! _Linh giẫy nảy.

- Là về Băng.

- Cậu muốn tán cô ấy hả? _Linh vờ trêu chọc cậu cốt để che đậy đi sự hụt hẫng trong đáy mắt _Nếu muốn tôi tiết lộ cho cậu điều này. Mỗi cái tên của cậu ấy là một tính cách đấy.

Không để cho bản thân thấy được sự ngạc nhiên của Quân, cô vội bước đi nhưng chợt khựng lại. Tên Sud đã đứng dậy từ bao giờ, hần cảm một cái gậy lớn tiến lại gần Quân.

Nhanh như cắt, cô tiến lại gần và tung một cú đấm cực mạnh vào gáy hần, tiếp đến là một cú lên gối vào bụng. Cuối cùng là cú đấm thẳng knock-out vào giữa mặt hần ta.

Nhìn kẻ thảm hại nằm gục dưới chân mình, cô phúi phúi hai tay toan bước đi thì nhận ra trong ngõ hẻm ngoài những người ở đây còn có một người con gái nữa. Con người ấy đẹp tựa tiên thần, đôi mắt sắc sảo dường như thấu được tất cả suy nghĩ của mọi người. Cánh môi hồng nhạt khẽ mấp máy, lời lẽ như đóng từng cây kim vào trái tim yếu ớt của Linh.

- Quả không hổ danh là một trong ba người của “Hắc vương”. Ra tay rất nhanh gọn, không để cho đối phương một lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lisa – Lucifer: Hai Sắc Màu Đôi Lập

Đôi mắt đen tuyệt đẹp nhìn lại căn phòng bằng một sự mãn nguyện tuyệt đối. Mọi đồ đạc đều đã được sắp xếp lại đúng vị trí.

Cũng vì không có người giúp việc nên cả ba người phải tự thân vận động. Mặc dù rất mệt vì số đồ đạc mà cô đem từ Mi về không phải là ít nhưng cả ba đều thật sự rất vui.

Đã rất lâu rồi ba chị em không làm việc cùng nhau như thế này nhưng cô buộc phải công nhận một điều: làm việc nhà còn mệt hơn cả đi đánh nhau nữa. Nếu không có Tuyết và Phong giúp không biết là khi nào mới xong được.

Phong rất muốn đi ngủ nhưng cậu luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó từ khi chị cô đặt chặn vào nhà sau một năm “mất tích”. Một thứ gì đó rất quan trọng nhưng lại không tài nào nhớ ra được. Câu hình như có nhắc đến thứ đó lúc đồ đạc của chị thì phải. Rốt cuộc đó là thứ gì vậy chứ, đau đầu thiệt.

- Này nhóc! Suy nghĩ gì thế? _Tuyết bật cười khi thấy khuôn mặt cau có của Phong, chắc thằng nhóc này lại quên thứ gì đó quan trọng lắm.

- Em không phải n...! _Phong gân cổ lên cãi nhưng bỗng nhiên có một thứ xẹt qua bộ não của cậu. Cậu vội chạy lại chỗ Băng, hỏi dồn dập.

- Chị ơi! Lisa và Lucifer đâu rồi? Hai đứa nó không về với chị sao? Sao em không thấy chúng đâu hết? Hay chị lại bỏ quên chúng ở đâu rồi? Chúng có bị sao không? Chúng...

- Stop! _Băng nghe mấy câu hỏi của cậu mà đầu óc quay mòng mòng. Cả buổi sáng cô đã không được tha rồi đến tối cũng tình trạng y chang như vậy. Cứ thế này chắc cô tồn thọ mất.

- Rồi rồi chờ chị tí _Thấy cậu nhóc chuẩn bị mở miệng cô liền nhảy vào hòng cậu ngay tắp lự.

Bước đến góc phòng, Băng lôi ra một cái giỏ làm bằng tre khá đơn giản, bên trên phủ một lớp vải mỏng màu xanh nhạt.

Nhìn khuôn mặt nóng lòng của Phong mà cô thấy yêu quá chừng. Không nỡ để cậu nhóc đợi thêm, cô đưa luôn cái giỏ cho cậu.

Sau khi nhìn trước ngó sau cẩn thận cậu mới dám giờ tấm vải lên. Dưới lớp vải mỏng manh là hai chú mèo xinh xắn tầm 2 năm tuổi. Một đen một trắng đối lập nhau. Nhưng sự đối lập ấy lại làm cho chúng trở nên đẹp là thường. Trắng nhưng không quá thuần khiết và đơn điệu. Đen nhưng không quá huyền bí và ám ảnh.

Dường như hai chú mèo nhỏ cảm nhận được có cặp mắt nào đó đang chiếu ánh nhìn chăm chăm vào mình nên khẽ mở mắt.

Nhận ra người đang nhìn mình là cậu chủ nhỏ, chú mèo trắng ngay lập tức nhảy lên vai Phong. Dụi dụi bộ lông mượt mà của mình vào mặt cậu làm cậu xém chút nữa là ngã ra sau vì bất ngờ.

- Lisa! Mày vẫn phá phách như ngày nào nhỉ? _Phong đưa tay ôm lấy chú mèo trắng đặt lại vào giỏ đồng thời lên tiếng mắng yêu.

Như hiểu được cậu nói gì, Lisa giương đôi mắt xanh biếc của mình nhìn cậu đầy giận dữ rồi nhảy thẳng đến chỗ Băng.

- Sao mày chỉ biết có mỗi chị ấy vậy? Thấy Lucifer ngoan chưa này. _Phong cũng không vừa, bỏ mặc luôn Lisa quay sang khen ngợi chú mèo đen xinh xắn vẫn nằm ở một chỗ không chịu nhúc nhích dù chỉ một mm.

Khác với Lisa, Lucifer rất ít khi chơi đùa cùng ba chị em. Một phần vì chú ta khá là lười, hầu hết thời gian trong ngày chủ yếu là ngủ. Phần còn lại là do Lucifer có vấn đề về mắt, ban ngày hầu như nó không thể nhìn thấy gì nhưng bù lại nó lại có đôi tai rất thính.

Nhưng điều thú vị nhất của hai chú mèo này không phải vì tính tình trái ngược nhau mà là điểm yếu của con này là điểm mạnh của con kia. Điều này đồng nghĩa với khả năng thính giác của Lisa chỉ thuộc mức yếu nhưng thị giác thì trên cả tuyệt vời.

- Katherine! Cô nói chị tôi chưa đem hai đứa về cơ mà! _Phong đột ngột hét lên làm Băng và Tuyết giật mình, ngay cả hai chú mèo cũng không ngoại lệ.

- Cậu thông cảm! Cô chủ bảo tôi không được nói cho cậu biết! _Trên trần nhà lại phát ra giọng nói giống hồi sáng nhưng hình như nó có cả ý cười trong đó.

Nộ khí xung thiên, Phong chẳng nói chẳng rằng đi thẳng ra ngoài mặc kệ cho hai bà chị đang còn ngơ ngác.

- Thằng nhóc bị chấp mạch hả? _Hai giây sau, Tuyết phàn một câu xanh rờn, chỉ sợ cậu nhóc nghe thấy lại đột quỵ tại chỗ.

- Chấp cái đầu em đó! _Băng quát nhẹ. _Phong rất quý Lucifer và Lisa và cũng đã rất lo lắng cho hai đứa nó nhưng chị lại chơi nó một vô đầu như thế không tức mới lạ. _Vuốt bộ lông của con vật đáng yêu đang ngồi chễm chệ trong lòng mình, cô đưa mắt khắp phòng như tìm thứ gì đó.

- Lu đâu rồi. Từ khi chị về không thấy nó đâu hết.

- Giờ chị mới để ý sao? Lu mà biết chắc tự ái lắm đấy. _Tuyết bĩu môi.

- Lu mà biết? _Băng lầm nhảm rồi như nghiệm được điều gì là lớn. _A! Chẳng lẽ nó không có ở đây?

- Không cái đầu chị ấy! _Tuyết thừa cơ “bắt nạt” lại cô, tiện thể giằng luôn Lisa về phía mình. _Lu đi được một tuần rồi, nó đang ở trong chuồng đấy.

Nghe Tuyết nói vậy, cô vội vã chạy xuống dưới nhà nơi chú cún đáng yêu của cô đang nằm, đôi môi nở một nụ cười hạnh phúc.

...Trong cái chuồng bằng gỗ được đóng khá tỉ mỉ có “ba mẹ con” đang ngủ ngon lành. Băng ngồi xuống, bàn tay không tự chủ được nhấc một chú cún lên. Đôi tay vuốt nhẹ lên bộ lông xám nhạt tránh để chú bé thức giấc.

Hai chú mèo cũng theo chân cô xuống chỗ anh bạn lâu năm. Tự nhiên như chính chỗ của mình, cả hai lần lượt bước vào trong không chút ngần ngại. Chọn cho mình chỗ ngủ thoải mái nhất, Lucifer nằm xuống ngay tấp lợc mặc cho ánh mắt phản đối của Lu. Còn Lisa thì khoi bàn, an tọa ngay trên người Lu. (đây là lí do tại sao chú chó này không thể đuổi được Lucifer ra ngoài)

Bất lực, Lu cầu cứu Băng và Tuyết, hai chị em chuyên gia đi ngược lại với ý muốn của người khác. Nhìn ánh mắt của “người mẹ trẻ” mà Băng cố nén cười, cô khẽ hắng giọng rồi để chú cún đáng yêu về chỗ cũ. Sau đó lúi Tuyết đi như không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đang chuẩn bị đi ngủ thì cả bốn người con trai nghe thấy tiếng chuông của vang lên. Khá bức mình và thắc mắc vì còn có người đến làm phiền vào giờ này nhưng Tú vẫn bước ra mở cửa.

- Sao nhóc lại ở đây giờ này? _Khi cánh cửa mở ra, Tú tưởng sẽ thấy một cô gái nào đó, fan của cậu chẳng hạn, nhưng Phong lại đứng trước cửa khiến cậu khá ngạc nhiên.

- Anh Minh đâu ạ?

- Cậu ta ở trong phòng khách! Nhóc có việc gì sao?

- Em muốn ngủ lại ở đây đêm nay! _Khá bức xúc khi mọi người cứ gọi cậu là nhóc nhưng cậu vẫn lễ phép trả lời.

- Như thế sẽ không sao chứ? Hai người chị của nhóc ấy! _Tú e dè nhìn Phong, trong đầu hình dung ra khuôn mặt đáng sợ của Tuyết đang chuẩn bị xé xác cậu ra thành trăm mảnh.

- Chuyện thường ngày thôi. Mày không cần lo lắng đến thế. _Chất lỏng lạnh băng quen thuộc của Minh vang lên làm Tú lạnh cả sống lưng, lật đặt đứng nhích sang một bên cho Phong đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ai Đúng – Ai Sai

Trong căn nhà to lớn, hai chú mèo lười biếng chưa thực sự dứt khỏi giấc ngủ ngon. Lisa lia đôi mắt của mình ra phía cửa, nhìn ngắm cô chủ đang tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống sinh vật tội nghiệp nào đó. Còn Lucifer thường ngày không để ý đến những chuyện xung quanh nay lại vênh đôi tai thánh nhay của mình lên nghe ngóng “tin tức”. Cô chủ “ác quỷ” tức giận vào sáng sớm như thế này thì thật là một chuyện hiếm có.

- Katherine! Rốt cuộc là chị tôi đã đi học với tên Minh chết tiệt đó từ lúc nào? _Tuyết hét lên.

- Tôi không chắc! Hình như là cách đây một tiếng, lúc cô đang say giấc nồng. _Chẳng dễ tâm đến sát khí tỏa ra từ Tuyết, giọng nói từ trên trần nhà lại vọng xuống như không có việc gì đáng lo ngại và có chút... trên đầu người khác.

Biết bị nói xỏ nhưng Tuyết lại không thể làm gì ngoài việc lầm bầm trong miệng mấy câu chửi thề nhưng chúng lại không hề nhắm đến “người” có cái tên Katherine.

- Sao tự dưng cô lại chửi Minh thế hả? Tuy Tuyết chỉ lầm bầm trong miệng nhưng lại cố tình để cho những người bên cạnh nghe thấy làm Tú tức giận. Minh và Băng đi học cùng nhau thì có vấn đề gì đâu chứ.

Tuyết vờ như không nghe thấy, học tập kinh nghiệm bơ người khác của Băng, tiếp tục chửi rủa mặc dù không hề có chút ác ý nào. Cô làm vậy cốt để dụ con tức với Katherine mà thôi.

Trong căn nhà này cô chỉ chịu khuất phục trước duy nhất hai người. Một là chị gái cô, Dương Thiên Băng. Hai là mẹ già khó chịu do chị cô tạo ra, Katherine. Mọi hành động của cô trong căn nhà đều bị Kat báo cáo lại sạch sẽ với Băng và chỉ cần cô dám nói xấu cô ta dù chỉ một chút thôi thì đảm bảo cô ta sẽ thêm mắm thêm muối vào các lỗi mà cô “vô tình” vi phạm. Thế thì đại gì cô động vào cô ta cho mệt. Thà xả hận ở nơi nào khác tốt hơn.

- Này! Quân, làm gì đi chứ? _Tú quay sang Quân tìm kiếm thêm đồng minh khi thấy mình bị cô bơ đẹp.

- O! Có chuyện gì sao? _Quân giật mình.

- Nãy giờ mày nghĩ đi đâu vậy?

- Không có gì! _Quân giật mình. Nãy giờ cậu vẫn mãi suy nghĩ về những gì hôm qua Linh nói. Nếu thật sự mỗi cái tên là một tính cách của Băng thì Light là một leader lạnh lùng và quyết đoán còn Jessie là một người tàn nhẫn và Băng là một cô nhóc tinh nghịch. Nhưng làm thế nào mà một người lại có những tính cách trái ngược nhau thế chứ. Cứ như là có ba người trong một cơ thể vậy. Còn cô gái hôm qua nữa, cô ta là ai và tại sao Linh lại sợ khi cô ta biết mình là người trong “hắc vương”?

- Không có gì là sao? Mặt mày hiện rõ chữ “khó nghĩ quá” kia kìa!

- Phong! Chuẩn bị đi học! Kat! Từ nay cô không được cho Trần Nhật Minh bước vào nhà nữa bước nghe chưa! _Tuyết không dung la toáng lên làm mọi người giật cả mình.

- Tôi xin lỗi nhưng yêu cầu của cô không được chấp nhận. _Kat nói.

Tuyết cứng họng, cô quên mất là mẹ già này chỉ nghe lời của mỗi mình Băng. Nhưng tại sao mẹ ta lại không hiểu cho cô cơ chứ. Cô làm vậy cũng vì chị cô cơ mà. Nói gì thì nói, Trần Nhật Minh cũng là người làm chị cô xém chút nữa là mất mạng. Không lẽ mẹ ta đã quên cái ngày đó rồi? Nhưng mẹ ta làm sao có thể quên được chứ. Cho dù không một ai còn nhớ thì mẹ ta sẽ không bao giờ quên hay nói đúng hơn là không thể quên. Nhưng sao mẹ ta lại không ngăn cản việc Minh và Băng gặp nhau? Mẹ già đó suy nghĩ rất chín chắn cơ mà. Tại sao lại đứng về phía tên Minh chết bầm chết dẫm kia chứ?

...

Minh đang đi thì hắt hơi liên tục, hình như có ai nói xấu cậu thì phải.

- Làm việc gì thất đức nên giờ bị ai rủa à?

Băng vừa đi vừa đã mấy chiếc lá khô trên đường, khoe môi cong lên đầy tự mãn.

Không khó để nhận ra nụ cười châm biếm kia. Minh cóc nhẹ vào đầu cô, răn đe.

- Thất đức gì! Không phải là nhờ cậu cả sao?

Băng bấu môi, nhờ cô cái gì chứ. Chắc chắn là cậu vừa hớp hồn cô bạn gái của tên nào đó. Mà tên đó không thể đầu lại cậu nên chửi rủa cậu không thương tiếc chứ còn gì nữa. Tự dưng lại đổ lỗi cho cô. Thật là xấu xa mà.

Cốp...

Âm thanh va chạm nhẹ nhàng nghe thật vui tai, Băng nhìn mặt đưa hai tay lên ôm đầu. Cú ban nãy khá nhẹ nên không sao nhưng lần này hình như tên bạn khác giới của cô lại ra tay khá mạnh nên đầu cô nẩy giờ cứ ong cả lên. Đúng là cậu ta không biết khái niệm thương hoa tiếc ngọc là gì cả.

- Suy nghĩ lung tung! _Nhả ra bốn từ ngắn gọn rồi cậu nhanh chóng bước đi cách cô một khoảng khá xa.

Băng ngờ ngác. Đưa tay lên ngoáy ngoáy để chắc rằng tai mình vẫn ổn. Cô chắc chắn là không nghe lầm. Nhưng sao cậu ta biết cô nghĩ gì? Không lẽ sau năm năm không gặp cậu ta học được cách đọc suy nghĩ người khác sao? Cậu ta ngày càng trở nên nguy hiểm hơn rồi.

Cứ đứng một chỗ suy nghĩ nên khi nhận Minh đã đi trước thì hai người đã cách nhau một khoảng khá xa rồi. Thế là cô lật đật chạy theo sau, miệng thì liên tục gọi Minh đứng lại. Nhưng không biết sáng nay cô ăn nhầm thứ gì mà khi chỉ còn cách cậu tầm hai bước chân thì cô đột nhiên bị treo chân, cả người ngã đè lên cậu.

Tuy nhiên, người thê thảm nhất lại là Minh, cả khuôn mặt điển trai ôm hôn mặt đường thấm thiết, thấm thiết đến nỗi khuôn mặt sáng sủa ban nãy đã chuyển sang đen ngòm chỉ trong tích tắc.

- Cậu cố tình, đúng chứ? _Minh gằn từng chữ, tay chỉnh lại bộ đồng phục lấm lem.

Băng cúi gầm mặt, lắc đầu lia lịa. Hai vai run run như kim nén điều gì đó.

- Cậu ngược mặt lên xem nào. _Minh ra lệnh và đương nhiên chất giọng lạnh lùng của cậu đã được sử dụng triệt để.

Câu trả lời dành cho cậu vẫn là cái lắc đầu ương bướng.

Mặc dù khá quen với sự chống đối từ cô nhưng lần này cậu cực kì khó chịu. Đặc biệt là sau những chuyện đã xảy ra.

Đặt hai tay mình lên gò má của cô, cậu nhất quyết bắt cô đối diện với mình.

Tuy nhiên... chưa đầy 3 giây sau, Băng lại cúi gập người xuống vì... cười. Cô cười như chưa từng được cười. Cười đến nỗi đau cả bụng nhưng thanh âm lạnh lạnh vẫn vang lên và ngày càng lớn hơn.

Cảm nhận được sát khí đang vây quanh nhưng cô không thể nào ngừng cười được. Khuôn mặt Minh sau khi tiếp xúc với mặt đường thì xuất hiện những lỗ nhỏ vô cùng “đáng yêu”. Và những lỗ nhỏ đó còn đỏ đỏ lên nữa. Thật sự để ngừng cười cũng là bất khả thi.

- Không được cười nữa! _Mặc dù khá ngượng khi cô cười mình đến điên dại như thế nhưng cậu vẫn quen thói, mở miệng ra là ra lệnh.

Có vẻ là tai cô đã ù đi sau những tràng cười nắc nẻ nên không nghe thấy cậu nói gì. Tuy lần này cô có lí do “chính đáng” nhưng vẫn không tài nào hạ được ngọn lửa đang muốn thiêu rụi mọi thứ của cậu. Bởi, trong thâm tâm cậu nghĩ việc cô lờ đi tất cả những lời nói của cậu là vô cùng quá đáng, là cô không coi cậu ra gì, là sỉ nhục con người cậu.

Minh bỗng nhiên nắm chặt cổ tay cô kéo đi nhưng chưa đi được hai bước cậu đã vội dừng lại vì tiếng là thất thanh của cô.

Nãy giờ lo cười nên cô đã quên mất cái chân khốn khổ của mình. Chắc ông trời đang trừng phạt cô vì hôm qua đã lừa Minh một vỏ đậu, thật là xúi quẩy hết sức.

- Chân cậu bị gì à? _Cậu nhìn cô lo lắng.

- Tại ai hả? Không phải tại cậu đi nhanh quá nên tôi phải đuổi theo nên bị trật chân sao? Giờ nó sưng lên rồi đây này. Với một cái chân như thế thì sao mà đi tiếp được chứ. Thế mà lúc nãy cậu còn kéo tôi đi nữa. Tay tôi cũng bị cậu làm cho đỏ lên hết rồi nè. _Cô uất ức hét ầm lên, kể một loạt tội cậu vừa gây ra. Mặt nhăn nhó như sắp khóc.

- Được rồi! Là tôi sai nhưng cậu cũng có phần không đúng.

Minh bế cô lại cái ghế đá gần đó, nhẹ nhàng cời chiếc giày dưới chân ra. Động tác nhẹ nhàng như sợ sẽ làm cô bị tổn thương.

- Rõ ràng cậu sai vậy mà còn nói là tôi sai sao!

Minh không thèm để ý mấy lời hờn dỗi đó. Tiếp tục quan sát mắt cá chân của cô.

Sau một hồi ngó đi ngó lại, cậu phán một câu rất “bình thường”.

- Chỉ bị trật nhẹ. Nấn lại là ổn.

Cô không mấy ngạc nhiên cũng chẳng phản kháng, phó mặc chân trái của mình cho chàng bác sĩ nghiệp dư. Không những thế, cô ung dung đến nỗi móc trong cặp ra một thanh sô cô la ăn ngon lành.

- Không đau sao?

Sau khi nắn lại chân cho cô, cậu đứng dậy quan sát thái độ của cô. Cho dù là đã lường trước nhưng cậu không ngờ cô vẫn bình thản đến vậy, ngay cả một cái nhũn mày cũng không có. Đôi mắt đen láy nhìn xa xăm. Cô lúc này trông thật xa vời, khó mà nắm bắt.

- Còn phải hỏi sao? Từ bao giờ mà cậu lại hỏi những câu hiển nhiên đến vậy? _ Cô cười nhạt.

Mình chỉ biết im lặng. Cậu biết rõ từ lâu cô đã không còn cái cảm giác gì với những vết thương như vậy rồi. Những lần cô bị thương nhiều tới nỗi đến bây giờ có dùng giao rạch một đường trên tay cô thì khuôn mặt xinh đẹp ấy cũng không biến sắc. Nhưng, từ bao giờ mà cô vui buồn thất thường đến vậy? Không giống cô bé ngày xưa chút nào.

- Tôi không đi được, cậu công tôi nhé. _ Cô lại bắt đầu vùi vỉnh như một chú mèo nhỏ khác hẳn với thái độ bất cần mới nãy.

Cậu cúi người xuống cho cô leo lên. Đáy mắt xuất hiện vài tia dịu dàng.

Dựa đầu vào tấm lưng to lớn, cô tham lam thưởng thức mùi hương thân thuộc của cậu. Cái mùi mà chỉ duy nhất cậu mới có. Mí mắt nặng trĩu khép dần, cơ thể cô dần chìm vào giấc ngủ. Đôi môi xinh đẹp bắt đầu cong lên.

Hơi thở của cô phả vào gáy cậu tuy nhẹ nhàng nhưng cũng thật ấm, thật yên bình. Cô ngoan ngoãn ngủ trên lưng cậu, không quậy phá, không nũng nịu. Nhưng lại mỏng manh đến lạ...

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Scandal

Cuối cùng, sau bao nhiêu vất vả Minh cũng đưa được Băng đến trường học. Cô quả thật là một con quỷ đội lốt người, không biết thương xót cho ai cả. Bắt cậu công suốt đoạn đường hai cây số còn mình thì nằm ngủ ngon lành. Vậy mà không hiểu sao cậu lại không nở làm gì cô. Nhưng đến trường cậu vẫn chưa được tha.

Từ khi bước qua cái cổng sắt kia thì không biết bao nhiêu con mắt chiếu thẳng vào người cậu, đặc biệt là đám con gái. Khó chịu vô cùng.

Hình như cậu một quả hoa mắt thì phải? Sao cậu lại thấy những cô gái kia khi nhìn cậu thì chẳng khác gì một con thỏ hiền lành nhưng chỉ cần đáy mắt chạm đến cô gái sau lưng cậu thì ngay lập tức, từ thỏ con biến thành sư tử cái, chỉ chờ cậu sơ sẩy là sẽ vồ lấy Băng mà cắn, mà xé.

Khuôn mặt vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng, cậu tiếp tục bước đi, đích đến là phòng y tế, chủ yếu là để tìm một chỗ nằm thoải mái cho con mèo nhỏ đang cào cào lưng cậu.

Cảm nhận được bầu không khí kì lạ khi bước vào trường nên Băng buộc phải thức giấc. Nghe những câu nói xấu mình cứ lớn vồn quanh tai làm cô “nhột” không chịu được. Để cố gắng không bật ra tiếng cười nên cô dùng móng tay bấm mạnh vào lưng Minh không chút thương xót.

Tuy không thấy được biểu cảm trên mặt cậu nhưng cô có thể cảm nhận được con thịnh nộ của cậu. Không những không sợ mà cô còn nở nụ cười khoái trá và tất nhiên là cô không cho phép ai thấy nụ cười đó của mình. Cô phải đảm bảo không ai biết cô đang vô cùng thích thú về những lời nói cùng hành động của họ và chính họ là nguyên nhân khiến Trần Nhật Minh bị cô trừng phạt nếu không khoảng thời gian học ở trường này của cô còn gì vui nữa.

Đầu óc cô đang chơi đùa cùng chín tầng mây nên không để ý là hai người đã ở trong phòng y tế từ lúc nào. Trước khi hôn nhập xác thì cô đã bị Minh quăng xuống chiếc giường trắng xóa bằng cách phũ phàng nhất. Và giờ đây, thay vì được tiếp tục vở kịch “nàng công chúa ngủ trên lưng hoàng tử” của mình thì cô phải xoa cái mông gần như sắp vỡ nát sau cú va chạm không hề nhẹ vừa rồi.

- Cậu có cần mạnh tay thế không? _ Băng ngược mặt lên nhìn Minh trách móc.

- Thế cậu có cần phải cào lưng tôi tan nát không? _ Minh cúi xuống để đối diện với cô, khẽ nhếch môi cười đùa.

- Ủa? Tôi có cào lưng cậu à? Lúc này tôi có mơ là mình đang “vật lông” “con quạ đáng ghét” không biết từ đâu bay tới đâu “trước cửa phòng” cậu. Thật không ngờ tôi lại nhầm con quạ đó là cậu. Xin lỗi nha! _ Băng ra vẻ ngây thơ, vờ như tất cả những việc vừa nãy chỉ là do con mộng du không đúng lúc mà ra. Tiện thể nói vài câu trêu chọc cậu luôn.

- Cậu-chắc-chứ? _ Minh nghiêng răng, gằn từng chữ. Cậu không ngờ móng vuốt của con mèo nhỏ này lại sắc đến vậy. Chỉ cần cào nhẹ một phát là đau tới

tận tâm can.

Đáp lại câu hỏi chất chứa sự phẫn nộ của cậu là cái ngáp rõ to. Mặc dù không có ác ý gì nhưng hành động này của cô vô tình đã kích thích một ngọn núi lửa nguy hiểm hoạt động.

- Cậu coi thường tôi? _Minh nắm lấy hai cánh tay của cô, siết chặt.

Cố kiềm chế lại cơn buồn ngủ vô duyên của mình, cô bắt chước nụ cười đều ban nãy của cậu. Chiếc miệng xinh xắn từ tốn nở ra từng chữ “lay động lòng người”.

- Tức vui về.

- Cậu... _Minh hận là không thể cho cô một bài học ngay bây giờ. Con gái gì mà nói ra mấy câu chọc tức người khác xong là lăn ra ngủ như thế chứ. Nhưng... hình như tối qua cô không ngủ. Trước đây cô không bao giờ ngủ vào buổi sáng trừ phi đêm qua cô thức trắng. Không biết lần này cô sẽ làm gì đây. Cô gái này luôn làm cậu phải đau đầu. Không bao giờ chịu nghỉ cho bản thân nhưng lại luôn quan tâm đến người khác.

Cầm bọc thức ăn to tướng trên tay, hai cô gái thẳng tiến đến phòng y tế, nơi “ác ma” đang an giấc.

Không biết mà xui quỷ khiến thế nào mà đám con gái đều nhìn hai người như sinh vật lạ. Thậm chí không có chút thiện ý nào. Cả hai đoán thái độ như này là do hành động “thân mật” của đôi trai gái nào đó sáng nay.

Bước đi trong những tiếng chỉ trích, lời nói xấu của mọi người thật không dễ chút nào ấy thế mà không hiểu tại sao con người kia có thể cười một cách thoải mái như thế cứ như mọi chuyện theo đúng như những gì bản thân mong muốn vậy.

- Minh! Cậu đánh thức Băng được không? Tôi có chuyện muốn hỏi cậu ấy. _Linh vừa bước vào phòng đã ngay lập tức nhờ Minh làm một việc hết sức cao cả.

- Tại sao? _Minh chỉ hỏi ngắn gọn, mắt không buồn liếc hai người con gái mới bước vào dù chỉ một lần.

- Không phải tôi nói rồi sao! Tôi có chuyện muốn hỏi cậu ấy. _Linh hét thẳng vào mặt Minh. Bình sinh cô ghét nhất tính cách này của cậu, luôn luôn lạnh lùng, hồ hững với tất cả mọi người, ngoại trừ Băng.

- Cậu có chuyện gì muốn hỏi vậy? _Băng ngáp ngắn ngáp dài, chất giọng ngái ngủ đặc sệt, tiếng hét lúc nãy của Linh đã thổi bay luôn giấc ngủ ngắn ngủi của cô.

- Cậu dậy rồi à? Đồ ăn nè, cậu ăn đi. _Linh lẳng xằng đưa bọc đồ ăn cho Băng.

Băng không ngần ngại nhận lấy nó, tay bóc một cái bánh hamburger ăn ngon lành. Không mấy quan tâm đến thái độ quay một nửa vòng tròn của Linh.

- Có một người tớ muốn hỏi cậu. _Linh mon men lại gần Băng, có lẽ cô vẫn sợ Băng sẽ nổi giận vì cô đã làm Băng thức giấc.

- Ai?

- Hôm qua, tớ có gặp một cô gái biết tớ là người của Hắc vương. Mắt cô ta màu hổ phách, còn màu tóc thì tớ không nhớ, hình như là màu bạch kim thì phải. _Linh nói ngay tránh khỏi dãy con quái thú không có chút kiên nhẫn nào trong Băng.

- Cô ta biết cô là người của hắc vương thì sao chứ? Chuyện này to tát lắm sao? _Quân nói.

- Cậu đến đây từ lúc nào vậy? _Linh hỏi ngây ngô.

- Vừa mới đến. Mà cô trả lời câu hỏi của tôi đi chứ!

- Cứ như một con ma. _Linh lăm bầm vai từ rồi mới chịu giải thích cho Quân. _Vốn dĩ tôi lo lắng là chỉ có người của Devil mới biết được Hắc vương gồm những ai. Người ngoài không bao giờ có thể biết được. Còn cô gái kia chắc chắn không phải người của Devil. Thế không phải chuyện lớn là gì.

- Người ngoài biết được thì sao? Hay là cô sợ bị người ta thù tiêu.

- Nếu người ngoài biết thì những chuyện tương tự tối qua sẽ xảy ra. Như thế rất phiền phức. Còn chưa kể đến kẻ đó có thể làm hại Băng. _Tiếng nói của Linh nhỏ dần, đến câu cuối thì chỉ còn là những cái mấp máy môi bất lực.

- Chuyện tương tự tối qua? Hai người đã đi với nhau tối qua hả? Đã có chuyện gì xảy ra sao? _Băng xoay chủ đề sang hướng khác nhằm phá tan về mặt thất vọng của Linh. Nhưng bản thân cô cũng phải nói rằng rất hứng thú với việc này.

- ù! Tối qua tên hâm kia kéo tớ đi, rồi hai bọn tớ gặp phó bang Fox. Rồi sau đó gặp cô gái bí ẩn kia. Đúng rồi. Rốt cuộc cậu có biết cô gái đó không?

- Mắt màu hổ phách, tóc bạch kim. _Băng lăm bầm. _Có phải cô gái đó có đeo một chiếc khuyên hình bướm bướm ở tai trái không?

- Hình như là vậy. Cậu biết cô ta là ai rồi phải không? _Linh mừng ra mặt.

- Chắc là tớ biết người đó. Nếu đúng như tớ nghĩ thì chúng ta sẽ gặp lại cô gái đó sớm thôi. _Băng nở nụ cười hiểm.

Nhìn khuôn mặt đều vô cùng của Băng mà Linh ớn lạnh. Hai tai không tự chủ xoa vào nhau. Kiểu này cô có muốn hỏi thêm cũng không có gan mở miệng. Tốt nhất là cô nên chuẩn trước khi trở thành thú tiêu khiển của Băng. Sự hiền lành bất thường này làm cô có dự cảm chẳng lành.

- Về lớp thôi. _Băng nhảy xuống giường, chân cô cũng không còn đau nữa.

Nhưng khi bước ra tới cửa phòng thì hàng loạt quả bóng nước sắc màu thi nhau lao về phía cô. Có vẻ như hành động sáng nay của Minh đã làm toàn bộ fan nữ của cậu ghét cô. Mà việc này cũng đúng thôi, hoàng tử băng giá của họ nổi tiếng không bao giờ lại gần con gái, sáng nay lại công một cô gái không có nhan sắc nổi bật gì cho cam, chung quy cũng không đẹp hơn họ.

Những tiếng “Bộp... Bộp” vang lên thật vui tai. Chiếc áo đồng phục trắng tinh giờ đây nhuộm đủ màu sắc của cầu vồng. Nó đẹp đến nỗi chủ nhân của nó gần như phát điên, tưởng chừng như có khói đang bốc lên nghi ngút từ đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hình Phạt

- Mèo-con! _Chất giọng lạnh lùng của Minh vang lên, đôi đồng tử đục ngầu, hai tay nắm lại thành nắm đấm cố gắng kìm nén cơn giận dữ đang sôi sục trong người.

Nghe có kẻ gọi mình là mèo con, Băng rất ngoan ngoãn ngược mặt lên đối diện với người vừa phát ngôn. Cô trưng ra khuôn mặt hồn nhiên như cô tiên, không những thế, khóe môi còn vẽ ra nụ cười tươi rói.

- Cậu cố tình. _Minh tiếp tục nói, khuôn mặt hoàn mỹ có phần đáng sợ hơn trước.

Băng vẫn giữ nguyên ý cười, cô lại một lần nữa ngoan ngoãn gật gật cái đầu của mình. Đôi mắt tinh ranh ngấm ngấm quan sát sự thay đổi trên khuôn mặt “nạn nhân”.

Cậu khề thờ dài. Không ngờ cô gái này từ trước đến nay lại không hề thay đổi. Luôn lấy cậu ra làm trò tiêu khiển. Cũng như vừa mới nãy đây, rõ ràng là có thể né hết số bong bóng kia nhưng lại chọn phương án lấy cậu làm bia đỡ đạn làm người cậu chẳng khác gì một con tắc kè hoa sắc sỡ. Ấy vậy mà cô còn chẳng có chút ăn năn nào, lại còn hí hửng chờ xem thái độ của cậu. Cô thật lì lợm không gì bằng. Khiến người ta vừa yêu vừa ghét nhưng lại không nở làm gì.

- Cậu có lá gan rất to đấy! _Minh phán một câu cảm thán chẳng ra đâu vào đâu.

Khuôn mặt Băng hiện rõ hai chữ “thất vọng”, những tưởng sẽ được chiêm ngưỡng hành động nào đó của Minh vì tức giận. Rõ ràng là một phút trước đây cậu còn có vẻ rất tức giận kia mà sao chưa gì đã bình tĩnh nhanh thế. Hay là số bóng nước pha màu của đám con gái không đủ trình độ để kéo dài cơn tức của cậu? Vậy là công sức nãy giờ làm bé ngoan của cô thành công cốc hết sao trời.

- Cô gái xinh đẹp ơi. Em có thể cho anh hỏi chuyện này được chứ? _Trong khi mọi người chú tâm quan sát Băng và Minh thì Quân đã chuẩn bị hộp hòm một cô nàng gần đó.

- À. Được... Được... Anh cứ... cứ... hỏi tự nhiên. _Cô gái đó đã hoàn toàn gục trước nụ cười lăng tút của Quân, mặt đỏ như quả cà chua. Trước mắt cô không còn gì ngoài khuôn mặt của Quân đang cách mình chỉ vài centi-met. Đầu óc cô trống rỗng, ngay đến cả tuổi của mình cô cũng bỏ mặc nó ở một nơi nào đó trong não bộ.

- Em có thể cho anh biết ai đã bày ra trò chơi ném bóng nước vào cô bạn yếu đuối của anh không? Một cô gái xinh đẹp, ngây thơ như em thì chắc chắn sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy nếu không có ai sai khiến đúng không nào. Nếu em nói ra sự thật thì em còn đẹp hơn nữa đấy. _Quân rót vào tai cô gái đó những lời nói ngọt ngào làm cô gái đó mê mẩn, cô trả lời trong vô thức.

- Là... là Trịnh Kỳ Như bảo chúng em làm.

- Cảm ơn em đã nói ra sự thật. Hy vọng sau này em sẽ cẩn thận hơn với những người có sắc đẹp như anh. Đại trai là một tính xấu đấy. _Sau khi mọi được thông tin cần thiết, Quân không ngần ngại tạt thẳng một gáo nước lạnh lên người cô gái làm cô ta rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

- Làm con gái người ta khóc là không tốt đâu. _Băng không biết đã đứng sau lưng Quân từ bao giờ, nhìn hình ảnh cô gái ôm mặt chạy bán sống bán chết

mà Băng bỗng nở một nụ cười mà mị sắc mùi nguy hiểm.

- Hình như lúc này cậu có nói tôi là cô bạn yếu đuối của cậu đúng không nhỉ?
- Tôi có nói sao? Sao tôi lại không nhớ gì hết vậy kìa. _ Quân vờ như không biết, hai chân chuẩn bị tư thế đánh bài chuẩn.
- Nhưng tôi lại nhớ...

Băng chưa nói hết câu thì đã bị Minh khóa miệng. Cô mở to đôi mắt trong veo của mình, nhìn trân trân kẻ cả gan cường hân cô trước mặt bản dân thiên hạ. Cô cố gắng vùng vẫy nhưng vô ích. Đường như cậu lườm trước được là cô sẽ chống cự nên dùng một tay khóa chặt hai tay của cô, còn tay còn lại thì đặt sau gáy cô định đầu cô.

Hết cách, cô đành phải ra đòn quyết định trước khi cơ thể cô mất hết sức lực vì bị rút cạn không khí. Nghĩ là làm, chân cô chuẩn bị tung ra một cú lên gối cực kì ngoạn mục thì Minh đã thả tự do cho bờ môi của cô.

- Đây là hình phạt vì dám dùng tôi làm bia đỡ đạn. _ Minh nói nhỏ vào tai cô, âm lượng chỉ đủ để cho hai người nghe, khóe môi khẽ nhếch lên.

Truyện đạt xong nguyên nhân của nụ hôn “ngoài ý muốn” cậu quay lưng đi thẳng để Băng ở lại với khuôn mặt đỏ bừng, cánh mũi phập phồng hít lấy hít để số oxy vừa bị hao hụt.

Ngay sau khi điều hòa lại hơi thở của mình, cô giật ngay quả bóng nước của một bạn nữ gần đó nhằm thẳng vào người con trai kiêu ngạo đang bước đi vô cùng dũng cảm và tự mãn. Nhưng khổ nỗi, mặc dù không nhìn thấy “hung khí” nhưng Minh lại có thể tránh nó vô cùng dễ dàng. Tuy nhiên, trong đầu cô hiện tại không phải là một câu cảm thán kiểu như là: “Phản xạ cậu ta tốt không thể tả!” hay là: “Cậu ta có gắn mắt đằng sau gáy à?” mà là một tiếng hét trong câm lặng.

Khuôn mặt anh tuấn của anh chàng quân sinh mang họ Hà hứng trọn quả “pháo nước” không rõ nguồn gốc mà từ tươi tắn chuyển sang méo xệch.

Vốn là một quân sinh có tinh thần trách nhiệm vô cùng cao nên khi thấy một số lượng lớn nữ sinh tụ tập trước phòng y tế một cách vô cùng mờ ám thì anh đã tức tốc tới hiện trường. Nhưng hình như dạo này anh bị sao quá tệ chiều trúng nên vận xui cứ theo anh mãi thì phải. Chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì từ sau lưng cậu học trò kiêm “đồng nghiệp” của anh xuất hiện một thứ gì đó tròn tròn có màu đỏ và nó đang di chuyển với một vận tốc không hề nhỏ chút nào. Và do quá bất ngờ nên anh không tài nào tránh được. Anh không dám tưởng tượng khuôn mặt được bảo người con gái say mê đã trở thành như thế nào. Chắc chắn là rất thảm hại. Anh mà biết được kẻ nào làm chuyện này thì cho dù kẻ đó đang trốn ở địa ngục thì anh cũng phải lôi lên cho một bài học thích đáng.

- Tớ có việc bận nên đi trước đây. Cậu ở lại “dọn dẹp” dùm tớ nhá Linh. _ Băng nhanh tay lấy cái cặp gần đó rồi chạy biến, có lẽ hôm nay cô không nên nán lại cái trường này một giây nào nữa.

Linh chẳng kịp ú ớ gì, chỉ đành ngậm ngùi nhìn làn khói mờ nhạt còn vương lại. Không biết từ bao giờ mà Băng lại bỏ chạy khi gây ra rắc rối nhỉ? Một năm không gặp mà Băng thay đổi rồi. Không hiểu sao nghĩ đến điều này là tim cô lại khẽ nhói. Tự dưng có một dự cảm không lành. Cô hy vọng Băng sẽ không làm điều gì gây tổn hại cho bản thân.

- Em đừng nói là Băng ném vật thể bay không xác định đó nhá. _ Trong lúc Linh đang bận suy nghĩ thì Joon đã giải tán toàn bộ đám đông và bắt đầu điều tra vụ việc.

- Tuyệt! Sao này giờ cậu im lặng như thế? _ Linh quăng cho Joon một quả bơ to đùng, và đồng thời thề cầu nguyện cho Tuyệt không giận cô vì đã quên mất sự hiện diện của Tuyệt.

- Không có gì. Chỉ là tớ nghĩ tớ biết cô gái mà cậu nhắc đến là ai thôi. _ Tuyệt cười nhẹ nhưng cũng đủ khiến Linh lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tiệm Bánh Bm

Trong nhà bếp của tiệm bánh BM bỗng trở nên náo nhiệt hơn thường lệ. Từ phụ bếp đến đầu bếp chính đều làm việc không ngừng nghỉ cứ như đang chuẩn bị cho một sự kiện gì đó rất lớn. Tiếng người, tiếng dụng cụ va vào nhau nghe thật vui tai.

Cạch

Cách cửa vốn im lìm bỗng bật mở thu hút mọi sự chú ý của mọi người. Bộ đồng phục trường Thành Long có phần xộc xệch. Băng đưa tay vuốt vệt giọt mồ hôi trên trán, có lẽ sau khi rời trường cô đã ngay lập tức chạy đến đây.

Nhìn đồng nguyên liệu đang bày trên bàn, cô chắc chắn phán đoán của mình đã đúng, người con gái đó chắc chắn đang ở đây. Tuy nhiên cô lại bắt đầu có ý muốn trêu chọc mọi người.

- Mọi người có vẻ vui nhỉ?

- Vui gì chứ! Em đến đây rồi thì mau giúp tụi chị đi. _Chị Loan, bếp trưởng, lên tiếng, chị chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên khi thấy “học sinh gương mẫu – Dương Thiên Băng” xuất hiện ở đây vào giờ này, giờ mà tất cả các học sinh đang lí ra đang miệt mài với những bài hát ru của giáo viên.

- Giúp gì? Em chỉ vừa mới đến thôi mà. _Băng giả ngu.

- Thôi đi cô nương. Cô gái trời đánh thánh vật ngoài kia đang hành tụi chị gần chết rồi đây. _Dừng một chút, chị Loan tiếp _Không biết cô ta ở đâu đến mà mới bước vào tiệm đã gọi món bánh táo, có giải thích biết bao nhiêu lần chỗ này không bán cái thứ gọi là bánh táo cô ta cũng nhất quyết không chịu nghe. Sau đó chị buộc phải làm thứ mà cô ta yêu cầu. Không những thế, biết bao nhiêu cái bánh đạt đến độ không thể hoàn hảo hơn đưa ra cho cô ta mà cô ta cứ chê này chê nọ. Cái này thì chê quá ngọt, cái kia thì chê quá lạt, còn cái kia nữa thì chê vỏ bánh quá dày, rồi còn nhân bánh không đạt tiêu chuẩn, vân vân và mây mây. Nói tóm lại là chị chán cô ta lắm rồi. Em lo mà giải quyết cái của nợ ấy đi.

Băng cứ ngỡ ra không hiểu chị Loan đang ba hoa cái gì nữa. Tự dưng cô lại có cảm giác chị ấy vừa trút hết bức dọc của con người kia gây ra lên cô. Có đến đây ngay lập tức cũng chỉ vì thấy thương chị nhưng hình như chị có thể nói một hơi dài như thế chắc là không cần cô phải giúp nữa rồi.

Cô quay lưng chuẩn bị bước ra cửa thì bị giọng nói vàng oanh đầy hấp lực của chị Loan kéo giật lại.

- Em không được đi đâu hết. Cô gái đó chắc chắn là có quan hệ gì đó với em nên mới đến đây làm loạn. Hơn nữa bánh táo của em làm luôn luôn rất ngon nên em phụ trách thay chị đi. Chị đi nghỉ đã.

Băng thở dài ngao ngán, nói đi nói lại này giờ cũng chỉ muốn cô trở lại làm bánh siêu hạng của mình. Có trốn cũng không xong, thôi thì “muốn yên thân phải lăn vào bếp” vậy.

Cô miễn cưỡng lê thân đến chỗ chiếc tạm dè quen thuộc giành cho mình đang cư ngụ nhưng kì lạ là khuôn mặt cô chẳng những có vẻ gì là đang bị ép buộc làm việc mình không muốn mà khóe môi còn cong lên nhẹ, báo hiệu một chuyện chẳng lành.

Những ngón tay thoăn thoắt chuẩn bị nguyên liệu, từ công đoạn chuẩn bị nhân bánh đến vỏ bánh đều điều luyện hết như một đầu bếp thực thụ. Đến cả một thợ làm bánh dày dặn kinh nghiệm như chị Loan cũng phải trầm trồ thán phục. Lần nào Băng xắn tay vào bếp là lần đó chị lại có một bờ ghen tị, ngay cả một lỗi nhỏ nhất Băng cũng không phạm phải, những loại bánh khó làm nhất cũng bị con quỷ nhỏ này xử đẹp. Ngắm lại thì chị dù có ghen tị đến mức nào thì bản thân cũng không bao giờ bị kíp với khả năng của Băng.

Trong lúc chị Loan đang bận ngưỡng mộ tay nghề của Băng thì cô đã lấy chiếc bánh ra khỏi lò, mùi bánh nướng thơm phức từ từ lan tỏa trong không khí như một liều thuốc kích thích tuyến nước bọt của mọi người. Lâu lâu trong căn bếp lại vang lên vài tiếng “Ừ” khe khẽ.

Không chờ đến phản ứng tiếp theo của mọi người, Băng đã nhanh chóng mang thành quả của mình ra ngoài, đôi chân hướng thẳng đến nơi cô gái có mái tóc bạch kim đang ngồi đợi. Khuôn mặt cô gái đó có phần thất vọng nhưng bộc lộ rõ nhất là sự chán nản. Có lẽ là do sau khi nếm thử biết bao nhiêu chiếc bánh nhưng cô vẫn không tìm được chiếc bánh có hương vị như ai kia vẫn thường làm.

- Xin lỗi để quý khách đợi lâu!

Đôi mắt cô gái mở to, tâm trí liền được một phen kinh ngạc đã kích. Bờ môi quyến rũ mấp máy không nên lời, khó khăn lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh.

- Làm sao cậu... lại xuất hiện ở đây?

Làn gió nhẹ tinh nghịch như con mèo khó bảo lòn vòn trên đầu Minh. Nó như muốn thổi tung mái tóc của cậu lên nhưng lại không cách nào làm được. Một vài tia nắng còn sót lại chiếu lên khuôn mặt lạnh của cậu lung linh đến ma mị. Cậu lúc này như một bức tượng băng được tạc từ tay người thợ lành nghề nhất, ánh mặt trời yếu ớt cuối ngày càng làm tôn lên vẻ đẹp tuyệt trần của nó.

Nếu bây giờ có một cô gái nào vô tình nhìn thấy cậu chắc chắn sẽ mất ăn mất ngủ suốt một tháng trời. Nhưng trớ trêu thay, tại đây không những không có bóng dáng một thiếu nữ nào mà còn xuất hiện thêm một nữ nam lăng từ phong lưu. Nếu cảnh vật ở đây biết nói hẳn sẽ lên tiếng xua đuổi hai người.

- Mày không định trả ơn tao sao?

- Trả gì? _Minh lạnh lùng hỏi lại.

- Không phải hồi sáng tao đã giúp mày tìm được kẻ chủ mưu vụ tấn công Băng bằng bóng nước sao? _Quân tận tình nhắc lại ân huệ của mình, chẳng buồn để tâm đến thái độ dửng dưng của ai kia.

- Tao nhờ mày sao? _Minh nhướn mày.

- Đừng giả vờ! Tao biết tính mày, kẻ nào dám đụng đến đồ của mày thì mày sẽ không để yên, cho dù kẻ đó là một bà lão chín mươi tuổi đi chẳng nữa. Quân tặng cho Minh một cái liếc xéo trắng trợn. Mà kẻ cũng lạ, sao sáng nay mày lại hiền lành đột xuất vậy.

Minh khẽ nhủ mày khi Quân nói Băng là đồ của cậu. Cậu cảm thấy Quân đang ám chỉ cậu để cho Băng ở gần cậu, thoải mái chọc cậu cái tiết cũng chỉ vì cô là một “món đồ” ưa thích của cậu mà thôi. Thật khó chịu. Cậu không muốn ai nghĩ về cô như là một vật thuộc sở hữu của cậu. Cô là cô, tự do, không chịu sự ràng buộc nào, và cũng là người con gái duy nhất mà cậu yêu, là người con gái duy nhất nhận ra con người sau lớp mặt nạ của cậu.

Nhận thấy thái độ thất thường của Minh, Quân biết mình đã lỡ lời, vội nói.

- Sao cậu không cho Kì Như một bài học mà lại đứng ở đây thong dong vậy.

- Để nạn nhân tự giải quyết không phải hay hơn sao? Minh nhếch môi cười đều.

Quân nhất thời cảm khẫu. Quen biết Minh suốt năm năm trời mà đến bây giờ cậu mới nhận ra thằng bạn chí cốt của cậu lại thâm hiểm đến vậy. Đứng ngoài xem hai cô gái đấu đá nhau, mình làm ngư ông đắc lợi, vừa ăn bắp rang bơ vừa xem kịch hay. Đúng là cậu phải học hỏi Minh nhiều.

Trên ngọn đồi xinh đẹp bỗng lan tỏa một làn khí kì lạ. Minh mơ hồ nhìn sang Quân, đôi đồng tử tinh anh của cậu ngay lập tức thu được ánh nhìn kì quặc của Quân. Nó như muốn nói: “Mày làm tốt lắm!”. Hình như cái đầu đen tối của Quân đã hiểu nhầm ý của cậu thì phải. Cậu án binh bất động cũng chỉ muốn Băng tự giải quyết để tránh sau này có cô gái nào đó nhân lúc không có cậu bắt nạt Băng và một phần cậu cũng muốn biết Băng sẽ giải quyết việc này ra sao mà thôi. Không biết suy nghĩ của cậu sau một đoạn đường không dài đạp vào tai Quân đã bị biến dạng đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dương Thiên Băng – Mất Tích

Tú cầm thanh kiếm đã gãy đôi một cách đầy hiếu kì. Mất cậu đào liên tục, bàn tay cũng đồng thời lật qua lật lại thanh kiếm như đang sẫm soi một báu vật vô giá.

Hành động này của cậu cũng dễ hiểu thôi, từ tối hôm trước tới tận bây giờ cậu vẫn không tài nào lí giải được làm cách nào mà Băng có thể bẻ gãy một thanh kiếm nhật được. Theo cậu biết thì kiếm nhật là loại kiếm vô cùng sắc bén và nguy hiểm, nó có thể chém được cả sắt mà không hề sút mẻ gì. Vậy không lí nào một cô gái như Băng lại có thể làm được điều này. Quả thực hết sức vô lí.

- Nhóc con. Đang làm gì đấy? Thấy Tú đang nghịch thanh kiếm đã dùng để “ám sát” thủ lĩnh Devil, Joon tò mò hỏi. Chắc cậu nhóc không tính xài nó để thủ tiêu ai đó đấy chứ.

- Em chỉ đang băn khoăn về điều mà Băng đã làm với tứ này vào mấy bữa trước mà thôi. Tú vô thức trả lời, mắt vẫn dán chặt vào thanh kiếm.

Anh à lên một tiếng. Hóa ra là vì chuyện này. Không ngờ cậu nhóc lại để ý đến chuyện đó. Nhưng cho nhóc biết sự thật chắc cũng không mất mát gì. Với lại giờ Băng không ở đây, anh không việc gì phải mặc bộ đồ phục vụ đáng xấu hổ đó nên tâm trạng anh hiện tại khá tốt.

- Đơn giản thôi. Nó đâu phải là một thanh kiếm nhật thật sự.

- Anh nói thật? Tú ngay lập tức quay người lại, ánh mắt lộ rõ nét nghi ngờ nhưng tâm trạng nặng trĩu mấy hôm nay cũng không còn. Nếu anh điều anh Joon nói là sự thật thì Băng cũng không phải là quái thú gì cho cam. Như vậy là người đối đầu với Minh trong trận đấu giành vị trí đứng đầu xét cho cùng cũng chỉ là một cô gái biết đánh nhau mà thôi.

Anh không nói gì chỉ khẽ gật nhẹ đầu. Anh hiểu là Tú đang lo lắng điều gì nhưng mà những gì mà thằng nhóc đang suy nghĩ không phải là hoàn toàn vô căn cứ. Xét cho cùng thì Băng vẫn luôn là một đối thủ nguy hiểm. Tuy nhiên có vẻ như Tú không nhận thức được điều đó thì phải? Sắc mặt cậu ta bây giờ chỉ tóm gọn trong bốn chữ: chủ quan, khinh địch.

- Mà anh nói đó không phải kiếm nhật là sao? Không phải là Devil không có tiền nên mua kiếm giả về trưng chứ? Tú tặc lưỡi, ra vẻ dò xét.

Joon cốc cậu một cái rõ đau, lắc đầu bất lực. Tú chán chán sẽ gặp rắc rối lớn trong tương lai không xa. Ngừng một giây để tưởng tượng cuộc đời lâm lĩ bì dất của người bạn trẻ đang ở gần mình dưới tay cô gái xinh đẹp quen thuộc nào đó, anh mới chịu lên tiếng.

- Thanh kiếm đó được Băng rèn khi qua Nhật chơi năm 14 tuổi. Không biết em ấy đã làm gì mà được ông... Joon nhíu mày, anh đã quên mất tên ông ta rồi. Ông ta tên gì không quan trọng, nói chung là ông ta là một người có hàng chục năm kinh nghiệm về rèn kiếm. Băng ở cùng ông ta một ngày, sau đó

cho ra thanh kiếm này. Cho dù thời gian rất ngắn nhưng thanh kiếm ấy cứ như là một thanh kiếm Nhật thực thụ. Nhưng khổ một nỗi, bề ngoài thì hoàn hảo bao nhiêu thì chất lượng của nó lại tệ bấy nhiêu.

- Đã thảm hại đến vậy sao lại còn giữ lại làm gì?

- Là do Tuyết đem về. _Anh bỗng nhiên thờ dài. Mà nhắc đến Tuyết mới nhớ, thường thì giờ này nhỏ đã ở đây rồi, cả Linh lẫn Băng nữa. Không biết là có chuyện gì không nữa, dạo gần đây anh lại có cảm giác bất an. Đôi lúc thoáng qua tâm trí thôi nhưng đọng lại thật lâu.

Tú cũng không hỏi gì thêm mặc dù trong lòng đang có rất nhiều thắc mắc. Cậu đặt thanh kiếm lại chỗ cũ, toan bước đi thì anh Joon lại lên tiếng.

- Cậu không tò mò sao?

- Không phải không tò mò. Chỉ là em cảm thấy không nên biết quá nhiều thôi. _Tú cười nhạt.

Nhìn nụ cười bây giờ của Tú anh lại Liên tưởng đến Tuyết. Cũng có một thời gian anh thấy nụ cười đó trên khuôn mặt của Tuyết. Có lẽ là năm năm trước, khoảng thời gian anh mới quen biết Tuyết.

Mỗi lần thấy nụ cười ấy mà tim anh như thắt lại, một nụ cười thật đẹp nhưng lại tựa như làn khói mỏng, chỉ mập mờ hiện hữu trong giây lát. Anh cảm tưởng như mình nhìn thấy cả sự bất lực cùng chán chường trong nụ cười ấy. Bằng một cách nào đó, nó đã chạm vào một góc nhỏ trong trái tim anh để rồi khắc sâu vào trong anh một dấu ấn khó phai mờ.

Trăng lên cao, ánh sáng dịu nhẹ soi rõ con đường tối. Con gió nhẹ thổi tung một chiếc lá vừa lia cành. Chiếc lá ấy lượn lờ trong không trung giây lát rồi nhẹ nhàng đáp lên bờ vai gầy của Tuyết.

Trong tích tắc, cô đã chú ý đến nó nhưng cũng chỉ trong tích tắc ấy cô lại hướng mắt về phía con đường trước mặt. Lòng thầm cầu nguyện bóng dáng thân thuộc của chị cô sẽ xuất hiện như thường lệ.

Nhưng một tiếng rồi hai tiếng, ba tiếng sau đó vẫn không thấy chị cô đâu. Khuôn mặt đã chuyển dần sang lo lắng nhưng cô tuyệt nhiên không di chuyển dù chỉ là một cm. Có lẽ cô sẽ đứng ở đây đến tận sáng nếu Phong không xuất hiện.

- Chị tính đứng ở đây đến bao giờ?

- Đến khi chị Băng xuất hiện. _Tuyết trả lời chắc nịch.

- Chị đừng chờ nữa, có chờ đến sáng chị ấy cũng không về đâu. Chắc là lại đi đâu đó chơi quên đường về rồi. _Phong nói băng quơ.

Tuyết cũng hi vọng đứng như Phong nói nhưng lỡ như không phải vậy thì sao? Lỡ như chị ấy đang gặp nguy hiểm, bị thương hay là bị người của “ông ta” bắt rồi thì sao? Lỡ như chị cô đang bơ vơ ở đâu đó một mình thì sao? Nếu những gì cô đang nghĩ là sự thật thì biết tính sao đây?

- Có chuyện gì vậy? _Tú hỏi. Cậu đang trên đường về thì thấy cả hai chị em đang ở ngoài sân mà Tuyết còn có vẻ rất lo lắng nữa nên tiện thể vào hỏi thăm.

Tuyết im lặng không nói. Cô mới chỉ biết Tú được mấy ngày nên không thể đặt niềm tin vào cậu, cho dù là bạn thân của Minh đi nữa. Nhờ cậu ta lại là gián điệp dưới quyền “ông ta” thì rất nguy hiểm. Tốt nhất là cô nên đề cao cảnh giác.

Nhìn vẻ mặt đề phòng của bà chị đã nghi mà Phong khẽ thờ dài, cũng chẳng trách được, sống một cuộc sống luôn luôn bị rình rập như thế thì có muốn tin tưởng được người mới quen cũng là điều bất khả thi.

- Chị Băng không biết đi đâu từ sáng đến giờ. Chị Tuyết tìm khắp nơi không thấy nên đứng ở đây chờ.

- Cô lo lắng cho Băng sao? _Chất giọng của Tú chuyển từ quan tâm sang nghi ngờ.

- Chị ấy là chị tôi, tại sao tôi lại không lo khi chị ấy biến mất không dấu vết vậy chứ. _Tuyết nổi giận.

- Nếu cô lo lắng sao lúc cô thấy nòng súng từ tay tên sát thủ hôm ấy chĩa vào Băng, cô lại không làm gì? _Tú chất vấn. Vốn dĩ cậu biết được chuyện này là do nghe từ Kiệt.

Tuyết giật mình. Cô không ngờ cậu thấy cô đứng ở đó. Cứ tưởng là mọi người chỉ chú ý vào nơi có tiếng súng phát thôi nhưng đời người chẳng mấy ai biết được chữ “ngờ”. Nhưng cậu ta thấy thì sao chứ, rốt cuộc thì vẫn không hiểu gì cả. Cứ cho là lúc đó cô chạy đến để ngăn cản Luke thì sao chứ? Khoảng cách từ đó đến nơi cô đứng là khá xa, có dùng hết sức cũng không kịp. Huống hồ chị cô lại có thể né được viên đạn đó. Nếu cô ở đó không chừng lại trở thành điểm yếu của chị ấy nữa thì tình hình sẽ trở nên nguy hiểm hơn.

- Sao hả? Không trả lời được chứ gì? _Tú mỉa mai.

Cô như muốn xé toạc cái miệng phát ngôn bừa bãi kia. Toan lên tiếng thì Phong bị đã chặn họng hết như Băng vẫn thường làm.

- Em cũng thấy chị Băng bị chĩa súng vào người. _Phong dừng một chút để nhìn hai khuôn mặt đang đơ ra rất ăn ý rồi mới tiếp tục. _Anh đừng hiểu nhầm, tội chị Tuyết. Chị ấy cũng chỉ muốn tốt cho chị Băng mà thôi.

- Muốn tốt mà...

Tú chưa nói hết câu đã bị chặn họng. Nhưng người cắt ngang lời cậu không phải Tuyết hay Phong mà là Minh. Cả Minh, Kiệt và Quân không biết đứng sau lưng cậu từ lúc nào nhưng chắc rằng ba người họ đứng đủ lâu để nghe hết câu chuyện.

- Có nói thì mày cũng không hiểu hết đâu nên đừng thắc mắc làm gì. Cứ chấp nhận những gì nhóc Phong nói là sự thật đi.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sợ

Nằm gục đầu trên chiếc bàn học quen thuộc. Tuyết cố gắng lờ đi những âm thanh xung quanh: tiếng rượt đuổi nhau của một vài học sinh nghịch ngợm, tiếng bàn tán về một câu chuyện nào đó của nhóm nữ sinh trong lớp, tiếng vài học sinh lầm nhấm lại bài cũ trước khi giáo viên vào lớp... Tất cả những âm thanh đó như lồng vào nhau, đan xen đầy hỗn loạn.

Đúng ra giờ này cô đang ở nhà hay đang lang thang trên con đường nào đó để tìm Băng nhưng nghĩ kỹ lại thì cô cứ đến trường thì tốt hơn. Biết đâu chị cô sẽ đi học sau khi chơi một bữa đã đời như lời nhóc Phong nói và cô cũng không muốn bị phạt vì tội bỏ học. Chị cô thuộc dạng vô lý nhất quả đất, mình nghỉ học hay cúp biết bao nhiêu lần đi chẳng nữa cũng không ai dám hé răng nửa lời, còn cô hay Phong chỉ vắng mặt không lý do ở bất cứ tiết học nào là... Chắc chắn kết cục sẽ thê thảm vô cùng.

Một mặt, cô muốn chop mắt một lát trước khi Băng tới trường. Nhưng một mặt, cô lại không tài nào ngủ nổi dù chỉ một giây. Mà nguyên nhân chính lại là thái độ của Phong tối qua. Thăng nhóc cứ như một người khác... à không, nói chính xác hơn là thăng nhóc đã trưởng thành lên nhiều, chừng chạc hơn, chính chắn hơn cũng như bình tĩnh hơn. Nhưng nếu suy cho cùng thì điều này cũng chẳng tốt lành gì cả. Cô chỉ cần Phong suy nghĩ và sống một cuộc sống như bao đứa trẻ cùng trang lứa khác là được rồi. Cô chỉ cần một điều nhỏ nhoi đó thôi nhưng sao mà xa vời quá. Cuộc sống hiện tại của ba chị em là quá khắc nghiệt đối với một cậu bé mười ba tuổi. Nó có tác động không hề nhỏ đến tâm lý và hành động của Phong, cũng như người ta thường nói: môi trường trường tạo nên tính cách con người.

- Trịnh Kỳ Như cùng ba đứa bạn của mình đang xông đến lớp 11F kia. _ Một cô gái cùng lớp nói nhỏ vào tai Tuyết.

Tuyết khẽ nhú mày, không là có chuyện gì nhưng linh tính mách bảo cô là Băng có liên quan.

- Hoàng Thiên Băng! Cô ra đây cho tôi! _ Vừa mới đặt chân đến cửa lớp 11F, Như đã hồng hách hét lớn. Khẩu khí ra lệnh đáng ghét vô cùng.

- Cô tìm Băng có việc gì? _ Trinh, kiêm lớp trưởng, đứng ra thay mặt lớp phát ngôn cũng như để những người khác ngăn Linh không ra làm loạn.

- Việc gì phiền đến cô sao? Con nhỏ chết tiết đó ở đâu, gọi nó ra đây. _ Như coi mình như một bà hoàng, không thèm coi ai ra gì. Cô cứ thế vênh mặt lên trời mà không để ý đến bầu không khí quanh lớp 11F đã bắt đầu chùng xuống, những cánh tay đang tóm lấy Linh cũng dần nói lỏng.

- Con nhỏ chết tiết? Cô đang nói Băng của chúng tôi sao? _ Trinh rất điềm tĩnh đáp lại nhưng trong câu nói lại ẩn chứa sát khí đáng sợ.

- Sao nào? Tôi nói sai sao? Nếu không phải đồ chết tiết thì tại sao cô ta lại gửi cho tôi thứ này? Bây giờ lại trốn chui trốn nhủi như một con chó, không dám ra đây đối mặt với tôi. Các người nói xem, tôi ***** cô ta là không đúng ư? _ Như chua ngoa, thẳng tay vứt hộp quà được bọc rất cẩn thận bằng màu xanh xuống đất.

Không khí xung quanh tập thể 11F như chùng xuống, sát khí bốc lên ngàn ngạt, mọi người chuẩn bị cho Như một trận vì cái thái độ hồng hách của cô ta thì Tuyết từ đâu xuất hiện vô tình ngăn chặn được một trận ẩu đả.

Cô nhặt hộp quà dưới đất lên nhưng chưa vội xem cái thứ ở bên trong. Rất từ tốn nở một nụ cười mỉa mai.

- Cô thì gọi rồi, lôi kéo mọi người tấn công chị tôi còn mình thì trốn mất tăm. Khi đó cô nghĩ gì? Định làm ngư ông đắc lợi sao? Nếu có chuyện gì thì mình sẽ không bị liên can gì đúng không, Một kẻ dám làm không dám chịu lại đứng ở đây ***** chị gái tôi sao? Cô nói xem, chị tôi chơi lại cô là đúng hay sai, hơn nữa chị ấy còn công khai đầu vói cô... _ Tuyết ngừng lại, tay cầm tấm thiệp nhỏ gắn trên hộp như làm bằng chứng. Đợi cho những kẻ tò mò đang hóng chuyện thấy hết dòng chữ: “Tôi, Hoàng Thiên Băng gửi cho cô món quà này coi như quà đáp lễ, chúc cô vui vẻ.” cô mới tiếp tục. _ Chị tôi quang minh chính đại là thế đâu như cô chỉ biết làm con chó cụp đuôi trốn sau cái bóng gia đình.

Như tức điên, mặt mũi đỏ lừ, giờ tay định tát Tuyết thì bị một cánh tay rắn chắc chặn lại.

- Đánh bạn là không nên đâu! _Tú cười, rất có lòng nhắc nhở Như.

Như từ tức giận sang lo lắng. Nếu Tú ở đây thì khả năng Minh đang ở đâu theo dõi chuyện ở đây là rất cao. Cô nhìn xung quanh để tìm khuôn mặt lạnh lùng lay động lòng người ấy. Chỉ mong là Minh vẫn chưa thấy cảnh này. Cô không hề muốn đánh mất hình tượng nữ sinh hiền dịu mà bấy lâu nay cất công diễn trước mặt cậu.

Từ xa, khuôn mặt lạnh lùng ấy hiện lên nhưng hôm nay lại có đôi chút khác lạ. Đôi mắt đen huyền bí ấy tối lại một cách lạ lùng, tựa hồ như tất cả ánh sáng đều đã bị nuốt chửng. Nó khiến Như rung mình, mặt chuyển sang tái xanh. Sức lực của cô như bị rút cạn dần khi thấy cậu đang di chuyển lại gần.

- Tôi nghĩ cô nên chạy đi trước khi cái cổ xinh đẹp này bị bóp nát. _Linh lại gần Như, đưa tay lên vuốt nhẹ vào sau gáy, hơi lạnh truyền vào đột ngột làm cho lòng to trên người cô ta dựng đứng hết cả lên.

Như cùng ba người bạn vội vàng bỏ chạy trước tràng cười khinh bỉ của tập thể lớp 11F. Nhưng ngay cả Như cũng không hiểu nổi mình đang chạy trốn khỏi thứ gì.

- Nhìn cô ta chạy thật thảm hại! _Một thành viên trong lớp 11F lên tiếng.

Ngay sau đó, tất cả đều tỏ ý đồng tình. Riêng Tuyết nhìn sang Linh trách.

- Đang vui! Sao cậu lại dùng chiêu đó để dọa cô ta chứ?

- Cứ tưởng cô ta giỏi giang lắm. Ai dè, còn thua cả con cún nhà tớ. _Linh lắc đầu thất vọng. Chiêu vừa nãy của cô chỉ có mỗi Băng là miễn dịch (còn Minh chưa dám thử nên không biết cậu ta sẽ xử sự ra sao).

- Mà không phải là cậu đang rất tức sao? Vậy mà kêu đang vui. _Linh trề môi, trông đáng yêu vô cùng.

Tuyết cười mỉm, bộ mặt lãnh đạm ban nãy cũng biến mất. Cô cũng chỉ là đang cho trò chơi thêm phần thú vị thôi. Chiếc hộp này là bằng chứng cho việc chị cô vẫn an toàn, thế là cô yên tâm rồi. Còn chị cô đang có hứng chơi thì sao cô không góp chút công sức nhỉ? Cô chỉ sợ là mình đã quá nhẹ tay thôi, nếu là chị cô thì không biết là Trịnh Kì Như có vào thẳng bệnh viện vì máu dồn lên não không thôi.

Sực nhớ đến chiếc hộp trên tay, Tuyết đưa cho Tú, nhờ cậu mở hộ với lí do: muốn trả ơn vì cậu đã giúp cô.

Tú hồn nhiên đón lấy chiếc hộp, không để ý đến thái độ hiền lành bất chợt của Tuyết. Nhanh chóng mở nắp hộp ra. Nhưng... cái thứ đang yên vị bên trong vừa đập vào mắt thì Tú phát hoảng. Vô tình đánh rơi chiếc hộp.

- Cá...i... cái... gì... v...ậ...y...vậy? _Mặt cắt không còn giọt máu, Tú lắp bắp mãi mới nói ra được ba chữ: “Cái gì vậy?”

- Tác phẩm “nghệ thuật của Băng”! _Lớp 11F đồng thanh.

Tú kinh hãi nhìn lại cái thứ vừa rơi ra. Nếu ai đó có can đảm nhìn lâu lâu một chút sẽ nhận ra nó là một hình nộm. Nhưng hình nộm này lại được bôi lên một thứ gì đó có màu đỏ hệt như máu, ngoài ra nó còn được gắn thêm những chiếc răng nhỏ xíu hệt như răng người xung quanh đầu. Trong vòng tròn răng đó là một khuôn mặt có mắt, mũi, thậm chí là lông mi nữa và tất nhiên bao quanh vòng tròn răng đó là một đường viền màu đen có vai trò tượng trưng cho miệng của “con quái thú nào đó”. Và chiếc đinh to dùng cắm thẳng từ đầu xuống dưới thân cũng là một điểm đáng chú ý. Nhưng đó vẫn chưa phải điều đáng để nói nhất. Nhìn xuống phần thân, không biết là hình nộm này có ruột thật không nhưng những thứ người ta thường gọi là nội tạng từ rốn lòi ra sắp xếp thành ba chữ “Trịnh Kì Như” rất ngay ngắn.

Tuy chỉ là hình nộm nhưng những chi tiết của nó lại được làm tỉ mỉ một cách lạ thường. Thật không hiểu là Băng nghĩ gì mà cho ra tác phẩm đáng ghê rợn này. À quên nữa, Trịnh Kì Như cũng thật tài nha. Sau khi nhìn thấy thứ này mà vẫn còn sức đến đây là lối nữa. Đúng là một cô gái đang khám phục.

- Sao lần này Băng nhẹ tay thế nhỉ? Tớ cứ tưởng là thứ gì ghê gớm lắm chứ. _Một cô gái lớp 11F lên tiếng. Câu nói nhẹ nhàng và thanh thoát của cô lại làm cho ba chàng hoàng tử Kiệt, Quân và Tú như bị giáng một đòn chí mạng vào đầu. Và Minh dường như đã quá quen thuộc cũng như cậu đã từng là nạn nhân của cô nên cũng chẳng mấy quan tâm.

Con về phần những học sinh hóng chuyện ban nãy đã bỏ chạy ngay khi nhìn thấy thứ “đáng sợ” do Băng làm tác giả nên không có cơ hội được nghe câu nói đậm chất ngây thơ của nữ sinh này.

- Làm ơn đem thứ này đi dùm! _Tú vẫn chưa hoàn hồn, lần này cậu bị Tuyết chơi một vỏ đau rồi.

Tuyết lắc đầu, cô những tưởng Tú sẽ can đảm hơn cơ. Ai dè lại nhát như thỏ thế này.

Cô cầm cái hộp lên, định bỏ tác phẩm nghệ thuật của Băng vào thì phát hiện trong hộp còn một thứ hay ho nữa. Một loài động vật bò sát đã được một đoạn băng keo trong dán cô định ngang thân ở đáy hộp. Có lẽ chẳng mấy ai ngờ tới là Băng còn bỏ thêm một chú kì nhông vào. Không hiểu là chị cô đã kiểm thử này ở đâu ra. Ở Sài thành này thì việc kiểm một con vật như thế này gần như chỉ là con số không.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! _Tiếng hét vang trời của toàn bộ nữ sinh lớp 11F vang lên ngay khi Tuyết lòi chú kì nhông tội nghiệp ra.

Ba chàng trai anh tuấn bắt gặp cười thật tươi. Hóa ra những cô gái ở đây không phải là quái vật, ít ra họ còn biết sợ thứ sinh vật bò sát gớm ghiếc này. Tuy nhiên, nụ cười của ba người chỉ kéo dài trong tích tắc, hay nói đúng hơn là đông cứng ngay trên miệng khi những tiếng nói vô cùng ngọt ngào đập thẳng vào màng nhĩ.

- Chú mày dễ thương ghê! Nó ở đâu ra vậy Tuyết? _ Một bé gái to xác tí tòn cằn con vật đối với ba chàng trai kia là sinh vật gớm ghiếc mà vuốt ve, cưng nựng.

- Làm cách nào mà... mà... các cô có... có... thể nói cái thứ kia... kia... dễ... dễ... thươ... ng... thương được hả.

Tội nghiệp Tú, mới bình tĩnh được vài giây thì lại sốt đến mức nói lắp cả ra thế kia.

- Đừng ngạc nhiên thế anh bạn! Chỉ cần làm bạn với nhò Băng một năm là những con vật như gián, chuột, rắn, thằn lằn, vằn vằn và vằn vằn đều là động vật... dễ thương hết. _ Một cậu con trai vỗ vai Tú an ủi.

Không để cả ba tiêu hóa hết thông tin quan trọng thì tiếng là thất thanh từ dưới lầu vang lên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Trong tích tắc, các hành lang đã chật kín người, tất cả đều chỉ hướng đến duy nhất một người: cô gái với mái tóc đã dính lại vì màu nước, bộ đồng phục đẹp đẽ cũng vì màu nước mà lang lổ những vết màu sắc không đồng đều. Khuôn mặt đầy phấn son cũng đã trở nên lem nhem.

Ở lầu trên, có một nữ sinh đang cầm một cái xô nhỏ. Bên trong còn sót một chút màu nước. Có thể khẳng định rằng cô gái này chính là người đã làm cho kẻ ở dưới kia thế thảm đến vậy.

Vài giây sau, trên tay cô gái đó đã cầm một chiếc loa tay, cô dùng nó để nói vọng xuống.

- Trịnh Kì Như! Cô nghe cho rõ đây, xô màu này là món quà của Hoàng Thiên Băng lớp 11F tặng cô. Đáng lí ra cô ấy sẽ đích thân “tặng” cô nhưng có chút việc bận nên cô ấy đã nhờ tôi chuyển hộ. Cô ấy còn nói cô đừng giận, sẽ rất mau già đấy. Có câu nói này chắc cô biết : “Có vay có trả mà có trả thì có lỗi”. Băng cũng vận dụng câu nói này mà thôi. Hộp quà kia chỉ là phần lãi, còn đây là phần gốc. Cô ấy còn khuyên cô đừng đối đầu với cô ấy làm gì, cô sẽ chỉ chuốc lấy thiệt thòi thôi. Đừng tự mua dây buộc mình.

Mình bắt đầu hối hận khi nghe xong lời nói của ai kia. Cậu đã vô tình quên mất con mèo con quậy phá này chẳng bao giờ quan tâm đến người khác đối xử với mình như thế nào, cô chỉ quan tâm đến việc bắt đầu một “trò chơi” ra sao mà thôi. Còn nói cái gì mà tự mua dây buộc mình. Không phải cô đang làm cái trò đó sao. Làm tiểu thư nhà học Trịnh bề mặt như thế lại còn khuyên người ta đừng đối đầu với mình. Cô làm vậy khác gì đang khiêu chiến với hoa khôi nổi tiếng lắm trò hành hạ người ta. Đáng lí ra cậu nên cho Kì Như một bài học ngay mới phải. Không hiểu sao cậu lại có thể yêu một cô gái kì cục như vậy.

- Cho chị 2 giây để khai báo toàn bộ sự việc! _ Chẳng biết là Linh và Tuyết đã sang đây phòng lớp 12 từ lúc nào, hiện tại Tuyết đang làm mặt lạnh dòn chị Thu, người vừa giúp Băng truyền đạt thông tin kiêm chuyển quà cho Như, vào tường.

- Em nói gì vậy? Chị có gì để khai báo đâu. _ Chị Thu sợ hãi, hai tay xoa xoa vào nhau.

- Ý Tuyết là Băng nhờ chị làm những việc vừa rồi lúc nào thôi à. Không có ác ý gì đâu. Chị cứ bình tĩnh đi. _ Linh cười trấn an.

- Muốn hỏi thì cũng phải nói cho rõ ràng chứ. Làm chị hết cả hồn. Chờ chị mấy giây bình ổn tâm lí đã. _ Chị Thu đưa tay vuốt ngực mấy cái. _ Được rồi! Chuyện là thế này: trưa hôm qua, Băng có gọi điện cho chị...

- Khoan, Băng có mang theo điện thoại đâu mà gọi cho chị. _ Linh cắt ngang.

- Chị biết gì được, nó dùng điện thoại của tiệm bánh BM mà. _ Chị Thu hơi khó chịu vì bị cắt ngang nhưng vẫn tiếp tục. _ Băng gọi cho chị nói là nếu sáng sớm hôm nay Như lớp 11A có đến lớp tìm nó thì chị giúp nó cho cô ta tắm bằng màu nước và chuyển mấy lời vừa này dùm nó. Tất cả chỉ có vậy, mấy đứa làm gì mà quỳnh lên hết vậy.

- Băng, cậu hay lắm. Có trò hay như vậy lại chơi một mình, không thêm rủ tớ gì cả. _ Linh tức tối liên tục giậm chân xuống sàn.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mất Kiểm Soát

Mới sáng sớm mà không biết có bao nhiêu chuyện xảy ra và tất cả đều nhờ cô học trò nhỏ bé nom có vẻ hiền lành nhưng lại vô cùng xảo quyệt mà ra. Hiện tại, anh – một quân sinh bất đắc dĩ - lại phải giải quyết hậu quả của một trò đùa nhỏ nhỏ.

Sau khi gột sạch số màu nước trên người, Như ngay lập tức tới thẳng phong giám thị và giờ đang ngồi như một bà hoàng, oai nghiêm và không kém phần

khó chịu.

- Thầy tính làm gì đây? Tôi bị con nhỏ không biết trời cao đất dày là gì kia làm cho thê thảm. Nó nhất định phải bị tổng cổ khỏi đây. _Như hùng hổ, lớn tiếng hét.

- Em đang nói đến học sinh nào vậy? _Mặc kệ thái độ bề trên của kẻ đối diện, anh Joon vẫn điềm nhiên như không có việc gì, ôn tồn hỏi.

Rầm

Như tức tối đập mạnh bàn, đứng phắt dậy, túm cổ áo người reo rắc nỗi ác mộng cho học sinh bấy lâu nay, mặt mũi tím đen, miệng gằn từng chữ.

- Thầy đang đùa tôi đấy à? Nó là Hoàng Thiên Băng lớp 11F, sáng nay nó làm tôi mất mặt trước toàn trường như vậy chẳng lẽ thầy không biết. Nên nhớ, thầy làm việc dưới quyền ai.

Anh từ tốn gỡ tay Như ra, khoe miệng hơi nhếch lên, tuy nhiên sắc mặt anh cũng đã lạnh đi phần nào.

- Tôi có chút đính chính lại. Thứ nhất, con nhỏ mà em nói không phải họ Hoàng mà là họ Dương, tên chính xác là Dương Thiên Băng, cũng đồng thời là đại tiểu thư của tập đoàn Thiên Dương. Thứ hai, tôi không làm việc dưới quyền hiệu trưởng, à khoan, phải nói là ông ngoại của em. Thế nên đừng có giờ cái giọng ra lệnh đó với tôi.

- Thầy nghĩ nhờ ai mà thầy được ngồi ở cái ghế này? _Như héch mặt lên tận trời, dương dương tự đắc. Cô vẫn đinh ninh là thầy quản sinh đang nói dối.

- Tất nhiên là nhờ kẻ mới chơi em một vỏ. _Anh cười nhẹ, cũng phần nào đoán được suy nghĩ của Như, anh tiếp. _Nếu không tin, em có thể hỏi người đã cung cấp thông tin của Băng.

- Vậy là thầy nhất quyết không chịu xử lý vụ này đúng không? Được rồi! Thầy sẽ phải hối hận. _Mặc dù hơi xao động khi thấy sự tự tin của Joon nhưng Như vẫn nhất quyết cho là mình đúng. Ở lại cũng không được gì nên cô quyết định rời đi, tuy nhiên vẫn không quên tặng cho người thầy đáng kính một ánh mắt “tràn ngập yêu thương”.

Dõi theo tấm lưng đang rời khỏi phòng giám thị mà anh bất giác nở một nụ cười hiểm. Ẩn chứa một âm mưu đen tối.

- Sao rồi? Ông nói gì? _Vừa thấy bóng Như, Phương – một người bạn thân của Như – đã kéo Như vào phòng hỏi dồn, ngữ khí có chút lo lắng.

- Chẳng ra đâu vào đâu cả! _Như chán nản thả mình xuống chiếc ghế sa lông đất tiền gần đó. Có ông làm hiệu trưởng của một ngôi trường danh tiếng thật là sướng. Chỉ cần nũng nịu vài câu là ông đã xây cho cô nguyên một căn phòng đầy đủ tiện nghi cho cô nghỉ ngơi vào mọi lúc. Với căn phòng này, cô có thể làm bất cứ điều gì mình thích và có thể cho bất cứ ai vào cũng như tổng cô tất cả những kẻ dám lén phếng lại gần. Tuy nhiên, căn phòng trái quy định này không phải được xây ở một nơi kín đáo mà lại ở ngay cạnh phòng đa chức năng của trường. Cũng vì thế mà nó trở thành niềm tự hào của cô, cách cô thể hiện địa vị xã hội của mình.

- Hương. Mày lại đây! Tao có chuyện cần hỏi mày! _Như quay sang gọi.

- Có chuyện gì sao? _Hương hỏi, vẻ mặt có đôi phần mệt mỏi.

- Chuyện thân thể của nhỏ Băng. Lão quản sinh bảo nhỏ là con của ông chủ tịch tập đoàn Thiên Dương. Còn mày lại nói nhỏ là con của một bà nhân viên khách sạn. Thế rốt cuộc là ai đang nói thật đây!!! _Như nói mà như hét, cô đang cố không nổi giận với Hương.

Thoáng giật mình khi nghe Như nói nhưng Hương vội đính chính, không quên chêm vào một chút giận dỗi “nhỏ nhỏ”.

- Mày nghi ngờ bạn thân của mình sao? Lời của quản sinh đáng tin hơn cả lời của con bạn thân này hả? Mày có biết tao đã phải tốn bao nhiêu công sức mới tìm được thông tin đó không?

- Mày biết tao không có ý đó mà! Chỉ là cần chắc ăn chút thôi.

Nhận thấy thái độ ngờ vực của Như, Hương nói thêm

- Ba tao có quen biết rất rộng rãi. Những ai có máu mặt ba tao đều biết hết, chuyện nhỏ Băng cũng là do ba tao điều tra, nếu đúng như lời ông thầy nói thì ba tao đương nhiên biết rồi đúng không.

Như gật gù, có vẻ như đã tin hoàn toàn những gì Hương nói. Tuy nhiên, Phương lại đứng chôn chân một chỗ, đôi mắt vẫn còn đọng vài tia kinh ngạc. Cô không thể nào tin những gì mà Hương nói. Ngay cả một chữ cũng không. Cho dù có quen biết rộng rãi tới đâu cũng không bao giờ có thể biết được bất cứ thông tin nào của những người thừa kế tập đoàn Thiên Dương cả. Mọi thứ bị bung bít hoàn toàn, thậm chí thân phận thật của Tuyết cũng chỉ có vài người trong trường biết được. Như vậy thì sao Hương có thể khẳng định chắc chắn như vậy, cô gái đội lốt cừu non này đang âm mưu điều gì.

- Sao thế? _Hương hỏi Phương.

- Không có gì! Chỉ là tớ đang tính nhờ cậu tìm hiểu xem cô gái sáng nay tạt màu nước vào Như là ai thôi. Cũng phải cho cô ta một bài học chứ? _Phương đánh trống lảng.

- Tao tưởng chuyện gì. Mà mày không chán khi cứ gọi tớ tớ cậu cậu à. Tao nổi hết da gà rồi này._Hương phàn nàn nhưng Phương chỉ cười, không nói.
- Làm bạn với mày tao tổn thọ mất. Còn chuyện đứa con gái kia có điều tra cũng không ích gì đâu. Đụng vào nó là có chuyện lớn đấy.
- Chuyện lớn? _Phương vờ ngạc nhiên. Cô lên nhìn sang Như, chỉ mong Như không để bụng chuyện hồi sáng.
- Theo tao biết thì cô gái hồi sáng là một thành viên của Devil. Mà Hề bất cứ ai gây sự với người trong bang đều “được” nhận một bài học thích đáng. Tuy nhiên không vì thế mà thành viên Devil đi bắt nạt kẻ khác. Nhưng theo một cách nào đó, những kẻ thù ghét Devil ngày càng nhiều.
- Không có cách gì sao? _Như lên tiếng.
- Đương nhiên là bang chủ có quyền trừng trị bọn chúng._Nhìn khuôn mặt khó hiểu của Như, Hương nói tiếp._Chỉ cần đánh bại một trong những người đứng đầu của Devil là có thể thay thế vị trí đó. Và cũng bởi bị Devil có rất nhiều kẻ thù nên số lượng người sẵn lòng leader cũng như thêm muốn cái cảm giác được người người nể sợ không hề nhỏ nên toàn bộ thành phần chủ chốt của bang đều được giấu kín. Mày hiểu ý tao chứ?

Như vỗ tay, khuôn mặt bỗng trở nên xảo quyệt lạ thường. Cô lấy điện thoại ra, bấm bấm gì đó rồi lại cất vào. Tay trái giơ lên làm kí hiệu OK với ba người bạn. Điều này càng làm cho Phương lo lắng hơn. Về suy nghĩ của Như và cả về những điều Hương biết...

11 giờ 42 phút trưa...

Trước cửa tiệm bánh BM, sáu con người kiệt sức của đường tạo hóa khổ công tạo ra đang đứng dưới trời nắng. Lâu lâu lại liếc nhìn tấm bản ghi dòng chữ “đóng cửa” to tướng treo trước cửa.

Vài giọt mồ hôi từ từ lăn xuống gò má ửng hồng vì nóng, gạt phất sự mệt mỏi vừa gánh chịu, Linh hỏi.

- Sao lại đến đây? Không phải cậu biết Băng đã an toàn rồi sao? Còn cái đám này nữa? Cậu dẫn bọn chúng đến để làm gì? _Linh chỉ chỉ vào bốn người con trai đẹp rạng ngời đang đứng ngắm trời ngắm đất, hưởng thụ cái nắng của buổi trưa không hề dễ chịu.

Tuyệt liếc nhanh đằng sau mình nhưng rồi cũng không nói gì. Cô đâu có đưa họ theo, chỉ là mấy tên rảnh rỗi sinh nông nổi đi bộ 5 cây số theo cô từ trường đến tận đây đây chứ. Lúc gần tan học cô có cảm giác bất an nên vội chạy ngay đến đây khi vừa mới tan trường mà quên mất đi taxi sẽ nhanh hơn. Mặc dù chân đã mỏi nhừ nhưng bây giờ không phải lúc để tâm chuyện đó. Cái cô cần là tìm hiểu xem cảm giác bất an ban nãy là gì và nơi đây có thể sẽ cho cô câu trả lời.

- Vào thôi! _Tuyệt đẩy cửa bước vào, cửa không khóa nên cô và năm người hiện tại đã đứng cạnh tủ bày bánh mẫu của quán. Riêng Tú có chút khâm phục người chủ ở đây, hẳn phải là người rất giàu có nên không quan tâm đến tồn thất của tiệm khi có trộm đột nhập.

Chẳng hiểu sao sau vài giây nhìn về phía nhà bếp, Linh vội vàng núp sau lưng Quân, dánh về sợ hãi đến tội nghiệp.

- Gì vậy? _Quân hỏi.
- C.... c.... ó.... ó.... m... m... ma... _Linh lắp bắp, mặt ngày càng trở nên trắng bệch.
- Chỉ khéo tưởng tượng. Chắc là...
- Đúng có nói tớ như thế, rõ ràng là tớ có nghe thấy tiếng rên phát ra từ phía nhà bếp mà! _Linh bức xúc cắt ngang lời Tuyệt.

Tuyệt chẳng có chút động lòng nào, thẳng tay kéo Linh về phía nhà bếp. Linh phát hoảng, ra sức giãy dụa, vừa cố gắng thoát khỏi tuyệt vừa bám chặt lấy Quân. Nhưng ngay cả vị cứu tinh duy nhất cũng không giúp cô, Quân phủ phàng gỡ phăng tay cô ra. Trong phút chốc, cô dường như đã thấy khuôn mặt lạnh lùng khó chịu của Quân dành cho mình, trái tim nhỏ bé khẽ nhói đau.

Vừa mới đặt chân đến cửa nhà bếp, Tuyệt đứng sững lại làm Linh mất đà đáp thẳng vào mặt sàn lạnh giá. Tuyệt chẳng thể hỏi thăm Linh lấy một câu, cô hoàn toàn hóa đá khi thấy cảnh tượng “hoàn trắng” trước mắt. Dụng cụ làm bếp vương vãi đầy sàn, đầu đầu cũng có, còn bột làm bánh thì phủ trắng xóa cả căn bếp, ngay cả trên người mấy chị nhân viên đang nằm gần đó cũng phủ một lớp bột mỏng. Chưa hết, nguyên vật liệu thì vút lung tung cả lên. Trên bàn còn có vài cái bánh bị cháy đen. Nói tóm lại là căn bếp đáng tự hào của BM cũng như của cô đã biến thành một bãi rác thứ thiệt.

- Chuyện gì đã xảy ra? _Tuyệt dựng chị Loan dậy, gần từng chữ, nom đáng sợ vô cùng.

Thấy khuôn mặt như quỷ sa tăng của Tuyệt mà chị Loan lại lao vào ôm chầm lấy cô, lòng vui mừng khôn xiết.

- Em đến rồi! May quá!

Tuyệt hơi bất ngờ nên mím chút nữa là ngã ngửa ra sau, có nhú mày hỏi lại.

- Chuyện gì đã xảy ra?
- Chị không biết... hức... Không biết gì hết... hức... hức... Đừng bắt chị nhớ lại cái kí ức khủng khiếp đó... hức... _Tự dựng chị Loan khóc nức lên làm Tuyệt luống cuống không biết phải làm gì. Biết không nên nhắc đến bất cứ vấn đề gì về đồng lõa xộn tại đây, cô hỏi chuyện khác, ngữ khí đã có phần nhẹ nhàng hơn trước.

- Chị Băng không có ở đây sao?

- Nó về nhà rồi. Lúc 9 giờ. _Chị Loan trả lời cộc lốc, thái độ khá khó chịu khi nghe thấy tên Băng.

Tuyệt lờ mờ đoán ra gì đó nên cũng không nói gì thêm, cô đi thẳng ra ngoài rồi lấy điện thoại gọi điện về nhà. Sau hai hồi chuông thì có người nhấc máy. Chưa để Tuyệt nói gì thì “người” ở đầu dây bên kia đã lên tiếng trước.

- Tôi nghĩ cô nên về nhà ngay đi.

- Đã có chuyện gì? Nhóc phong về chưa? _Tuyết lo lắng.

- Cô cứ về đi, hiện tại cậu Phong không được ổn cho lắm.

- Này... này... Chỉ vài câu ngắn gọn, “người kia” đã cúp máy, hiện tại Tuyết đang rất rối, cảm giác bất an lúc này ủa về đề nặng lên đôi vai nhỏ bé của cô. Không nghĩ nhiều, Tuyết vội vàng lao thẳng ra đường chặn một chiếc taxi đang đi tới.

[illegible]

Một đường phanh dài kéo thẳng trên mặt đường, Linh lo lắng chạy lại xem xét người Tuyết. Cả bác tài xế cũng bị cô hù một phen hú vía.

- Cậu bị gì vậy? Tự dưng lại lao ra đường như thế? Sau khi đảm bảo Tuyết không bị thương, Linh mới hỏi Tuyết.

- Tớ phải về nhà! Katherine chưa từng nói chuyện mập mờ như thế chỉ trừ một lần. Chắc chắn là đang có chuyện gì đó xảy ra. Tớ phải về nhà. Có lẽ... chị Băng đang rất mất bình tĩnh. Thế nên. Tớ cần về nhà ngay bây giờ._ Tuyết nói trong vô thức, đôi mắt cô đã dại đi về những ý nghĩ trong quá quá khứ....

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Máu Và Sự Tức Giận

Phong đứng sững trước cửa biệt thự, một chân đã đặt vào bên trong nhưng chân kia thì như hóa đá, không thể nhấc nổi. Mặc dù chắc rằng đây là nơi mà mình đã sống hơn mười năm trời nhưng cậu không thể tin vào mắt mình. Không biết là cậu đã đưa tay dụi mắt lần này là lần thứ bao nhiêu và mỗi lần như thế là cậu lại hy vọng là mình nhìn lầm, hay bị hoa mắt nhưng cho dù cậu không muốn tin nhưng những gì hiện ra trước mắt đang phủ định suy nghĩ của cậu một cách trắng trợn. Thật đáng sợ, thật sự đáng sợ. Chính cái khung cảnh này làm cậu sợ hãi, nó không như tất cả những gì mà trước nay cậu chứng kiến. Nó cho cậu một cảm giác chưa từng có. Có cái gì đó đồ ồ, rạn nứt và cả bất an. Thử hỏi xem, một đứa nhóc 13 tuổi như cậu trông thấy căn nhà thân yêu mới sáng ra còn vô cùng gọn gàng, ngăn nắp mà sau vài tiếng đồng hồ vắng mặt đã chẳng khác gì một căn nhà hoang, à không, phải nói chính xác hơn là nó như vừa trải qua một thảm kịch kinh khủng sẽ cảm thấy thế nào?

Bàn ghế thì ngổn ngang, còn có cái bị đập nát. Những mảnh thủy tinh của cửa kính, ly, chén,... vương vãi khắp nhà. Tù rượu thì bị xô xuống, những chai rượu ngoại vỡ nát, vô số loại rượu khác nhau hòa trộn lại chảy ra lênh láng khắp một vùng. Ở bờ tường có một vết lõm nhỏ, bên dưới nó là chiếc điện thoại của chị cậu bị vỡ nát, không còn nhận ra được hình dạng vốn có. Không có bất cứ một thứ gì ở đúng vị trí, ngay cả Lisa và Lucifer cũng mất tăm, Lu thì bỏ lại những đứa con chưa mở mắt của mình trong chuồng làm chúng liên tục kêu ăng ẳng tìm mẹ, nghe thật náo nức. Tuy nhiên, thứ làm cậu sợ hãi nhất vào lúc này là... máu. Máu có ở khắp mọi nơi, tuy không nhiều nhưng cũng đủ khiến người ta khiếp sợ.

Một bức tranh hoành tàn cộng thêm màu đỏ thẫm của máu khiến người ta không khỏi nghĩ đến những suy nghĩ tiêu cực. Và cậu cũng vậy, cậu muốn hỏi, muốn biết chuyện gì đã xảy ra, muốn tìm hiểu duyên cớ của đống đồ nát này nhưng như có một lực vô hình khiến cậu không thể cất lời hay di chuyển. Có lẽ sự sợ hãi hiện giờ đã lấn áp mọi hành động của cậu, làm cậu chỉ biết đứng nhìn.

- Phong! Em không sao chứ? Tuyết vội hỏi ngay sau khi nhìn thấy Phong, sự lo lắng ẩn hiện trên khuôn mặt.

Phong cứ áp ứng mãi, không thể nói hết câu, chỉ lắp bắp mỗi chữ “Nhà”. Khuôn mặt sững sờ trông đến tôi.

Tuyệt theo lời Phong, hướng mắt vào trong. Cô có một chút, chỉ một chút ngỡ ngàng, lòng cũng thầm đoán ra hiện trạng đang in hằn trong đáy mắt qua những lời mập mờ của Kat. Bởi đây đầu phải lần đầu cô thấy cảnh tượng này, cảnh tượng của một con thịnh nộ kinh hoàng đến từ chị gái cô. Không kịp được tiếng thở dài, cô toan đi tìm Băng thì bắt gặp bốn bức tượng sống đang á khẩu nói không nên lời, còn Minh thì không biết đang ở đâu.

Kiệt, Tú Quân và Linh cũng lâm vào tình trạng như Phong, nhất thời không biết phải làm gì hay nói gì khi thấy cảnh tượng của căn biệt thự xa hoa và an ninh cũng không kém phần nghiêm ngặt này.

Đằng sau khu vườn của biệt thự, dưới gốc cây cổ thụ có một cô gái với mái tóc đen mượt được thả tự do đến ngang eo. Những cơn gió se lạnh thổi tung những lọn tóc của cô như muốn mang cô theo cùng nhưng chỉ tiếc là cô không mấy để ý đến sự hiện diện của chúng. Bàn tay dính đầy máu của cô cứ vô thức vuốt ve Lisa, vết thương dài trên cánh tay còn chưa khép miệng, máu cứ liên tục rỉ ra nhuộm đỏ cả bộ lông trắng muốt của chú mèo nhỏ. Tuy nhiên, Lisa cũng chỉ ngoan ngoãn ngồi trong lòng cô, mặc cho mùi máu tanh ngày càng nồng, đôi mắt nhắm hờ như sắp ngủ nhưng đôi tai lại vĩnh viễn nghe ngóng xung quanh.

Cộp... Cộp...

Tiếng bước chân từ xa vọng lại ngày càng gần. Bỗng khẽ ngẩng đầu, đôi mắt đen vô tình gieo vãi tia thù hận cùng sát khí.

Bước chân khẽ khựng, khuôn mặt anh tuấn không giấu nổi sự ngạc nhiên, ngạc nhiên vì trước nay cậu chưa từng thấy ánh mắt đỏ của cô, ngạc nhiên vì ánh mắt đỏ đang nhìn cậu, nhìn cậu với tất cả sự thù hận của cô. Và... dường như cô không nhận ra cậu. Đôi mắt đen lấp lánh cứ đang xoay sâu tận tâm can, len lỏi vào từng mạch máu chạy khắp cơ thể cậu. Đau! Cảm giác lúc này của cậu có thật là đau, đau sau tất cả những gì cô đã làm với cậu?! Có thật thế không?

Cậu biết sáu năm qua tất hần cậu đã bỏ lỡ nhiều thứ, cũng như bỏ lỡ tình yêu của cậu, bỏ lỡ con người khó nắm bắt hiện giờ của Băng. Sáu năm, khoảng thời gian dài nhất đời cậu, sáu năm để cậu hận cô gái đã cướp mất trái tim cậu rồi bóp nát nó, sáu năm để cậu gạt bỏ cô gái ấy ra khỏi tâm trí và cũng sáu năm ấy cậu nhớ cô da diết. Nghe có vẻ hoang đường, nhiều người sẽ nói cậu chỉ là một đứa con nít thì biết gì về mấy thứ cảm xúc ấy; hoặc nó chỉ là rung động nhất thời khi tiếp xúc với người khác phái, đâu đáng để lưu giữ suốt từng ấy năm. Nhưng đâu ai biết, cậu đã khổ sở thế nào với cái mà mọi người gọi là “rung động nhất thời” ấy. Vừa yêu vừa hận, cậu quyết định quay về gặp cô nhưng trớ trêu thay, chỉ sau mấy ngày gặp mặt, cô lại dành cho cậu ánh mắt như đối với kẻ thù, thật khó để chấp nhận. Cái nhìn của cô giờ chẳng còn trìu mến, chẳng còn thách thức trêu đùa và cảm giác bình lặng trước kia cô mang lại đã bị cái nhìn thù hận của cô đánh tan...

Đưa mắt nhìn thân ảnh quen thuộc đang đứng trước mặt, đôi mắt tràn ngập sát khí cũng từ từ dịu lại, trái tim đang giận dữ dần lấy lại nhịp đập vốn có, lí trí “ngu quên” cũng dần trở lại. Nhận thấy khuôn mặt đau thương của người con trai đó, cô biết mình đã vì sự tức giận mà làm cậu tổn thương. Muốn gọi tên cậu nhưng sao khó quá, sức lực của cô như bị ai đó rút cạn, không hiểu sao cảnh vật cứ mờ dần trong mắt cô, thật khó chịu.

Tiếng kêu của Lisa làm cô giật mình cúi xuống, vô tình thấy vết thương chưa khép miệng khá lớn trên cánh tay, chỗ cô ngồi đã có một vũng máu tụ lại, toàn thân Lisa cũng đầy máu của cô. Khẽ cười nhạt, chỉ vì giận dữ nhất thời mà để bản thân bị thương mà không hề hay biết. Từ lúc đó đến giờ chắc cô cũng bị mất khá nhiều máu rồi, cũng chẳng trách sao cô lại thấy mệt đến thế. Dùng chút sức lực còn lại cô đưa cánh tay phải lên, cắn răng chịu đau lấy mảnh thủy tinh vẫn còn yên vị trên cánh tay trái ra. Một trận đau buốt chạy dọc khắp cơ thể, thể lực của cô càng ngày càng yếu. Nhưng mặc kệ, cô loạng choạng đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt không chút sức sống.

Khó khăn lắm mới đứng lên được nhưng chẳng mấy chốc cả thân hình cô chao đảo như sắp ngã. Cứ đinh ninh là Minh sẽ đứng nhìn để cô có một cú tiếp đất để đỡ nhưng nào ngờ vài giây sau cậu đã ôm trọn cô vào lòng. Tuy chưa cảm nhận hơi ấm của ngày xưa nhưng cậu vẫn cho cô sự an toàn và tin tưởng. Mí mắt nặng trĩu khép dần, nụ cười bình yên bỗng hiện lên.

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy? _Minh khẽ hỏi, buồn bã ôm cơ thể lạnh lẽo của Băng vào lòng. Nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô mà tim như bị ai bóp nghẹt, chỉ hận là bản thân đã quá vô tâm...

Linh rót cho mình một cốc nước rồi uống vội. Nhìn đồng hồ đột nhiên mà cô không khỏi thở dài. Băng phá tan nát mọi thứ rồi giờ cô và các bạn phải dọn dẹp, đúng là khổ không gì bằng. Ai bảo cô là bạn thân của kẻ thất thường đó chứ. Mà không hiểu sao lại thành thế này, trước giờ Băng có phá hoại như thế này đâu, “chỉ” có một lần duy nhất cách đây 2 năm Băng biến địa bàn của Wolf thành nơi ở của “điên vương” thôi. Không biết lần này là chuyện gì nữa đây, làm mình bị thương đến thế mà không hề hay biết thì chỉ có Băng.

A! Bây giờ cô toàn nghĩ lung tung. Không nghĩ nữa, lát nữa xem máy quay an ninh là biết ngay thôi, giờ thì cô cần phải dọn nốt phần còn lại đã, cũng gần xong hết rồi.

- Cậu ấy không sao chứ? _Linh ngừng tay, hỏi Minh.

- Đang ngủ! _Minh lạnh lùng.

Cũng khá quen với thể loại biểu cảm này của Minh nên Linh không nói gì, tuy nhiên trong lòng vẫn có gì đó ứ tắc. Cái bản mặt lạnh lùng, vô cảm đó mới nhìn là cô đã muốn... cho một trận rồi. Nghĩ vậy thì thấy có lỗi với mình trong quá khứ quá nhưng cô không thể nào nghĩ khác đi được, mới đó không hiểu sao cô lại nhớ về khoảng thời gian mà Minh qua Mi định cư. Cô không thể đoán ra được cậu ta nghĩ gì qua cái mặt nạ hoàn hảo đó.

- Linh! Minh! Vô đây đi, chỗ còn lại cứ để mọi người làm cho. _Tú từ trong phòng đọc sách nói vọng ra.

Linh và Minh nhanh chóng cất bước sau câu nói của Tú, tuy không biểu lộ chút sự vội vã nào nhưng bước chân cứ nhanh dần lên.

- Có chuyện gì à? _Linh hỏi nhưng không ai trả lời, Tuyết đưa tay ra hiệu im lặng rồi hướng mắt về phía chiếc màn hình lớn, nơi đang chiếu lại những sự việc đã xảy ra vài tiếng trước...

Bốn tiếng trước...

Băng và cô gái có mái tóc bạch kim đang đứng trước cửa nhà nhưng cả hai có vẻ lưỡng lự chưa muốn vào.

- Có chuyện gì à? _Cô gái hỏi.

Băng thôi không nhìn đám cỏ đỏ rạp xuống trước cổng nữa, cô cười trấn an người bên cạnh rồi đưa tay nhấn vào bảng số được gắn trước cửa.

Cạch...

Sau khi ấn một dãy số dài dằng dặc thì cánh cửa tự động mở ra mà không cần thêm bất cứ lực tác động nào. Tuy nhiên... khi cánh cửa vừa mở thì có một giọng nói không biết từ đâu thoát ra.

- Cô đã đi đâu vậy hả. Tuyệt rất lo cho cô đấy, cả đêm qua cô ấy không ngủ được chút nào cả cứ đứng ngoài trời chờ cô suốt.

- Katherine! Yên nào, giờ không phải lúc nói đến chuyện đó. _Băng không có biểu lộ gì của sự ngạc nhiên như thể cô đã biết hết mọi chuyện và cũng không có dấu hiệu nào cho thấy cô quan tâm.

Kéo vội cô gái bên cạnh vào trong nhà bếp, cô mặc tạp dề vào và ra lệnh.

- Cơ hội cuối cùng cho cậu đấy. Và nhớ đừng phá cái nhà bếp của tớ tan tành như ở tiệm bánh.

Cô gái kia chỉ lơ đãng nhìn quanh như tìm kiếm thứ gì đó, hoàn toàn không hề nghe một chữ nào mà Băng vừa nói. Có vẻ như trí tò mò đã lấn át mục đích khi đến đây của cô.

Nếu như cô nhớ không nhầm thì Băng đã có lần nhắc đến Katherine, một siêu máy tính điều khiển hệ thống an ninh của biệt thự. Băng không nói nó từ đâu mà có nhưng nó đảm bảo an toàn cho tất cả những ai sống ở đây. Sắc suất đề người là đột nhập vào gần như bằng không. Có một công nghệ như thế này ở Việt Nam kể ra cũng lạ nhưng biết đâu được, có khi Băng đang gặp rất nhiều nguy hiểm nên phải làm như vậy, hơn nữa Băng là người không muốn có những vệ tinh theo đuôi 24/24...

- Này! Cậu có nghe tớ nói không hả. _Băng bực tức hét lên làm đứt mạch suy nghĩ của cô.

- Có mà. _Cô nói dối.

- Nói dối mà không tốt đâu Sara à! _Băng cười hiểm hãm làm Sara toát mồ hôi hột, cô định nói gì thêm nhưng chiếc điện thoại trên bàn bỗng rung. Nhìn số máy mà cô khẽ nhíu mày, trông ngực đập dồn dập hơn, bỗng nhiên lo lắng đến kì lạ. Cô bảo Sara ở lại còn mình thì ra ngoài phòng khách.

- Alô!

Không rõ người ở đầu dây bên kia đã nói gì như sắc mặt của Băng ngày càng tệ, đôi mắt cô giờ như một màn đêm đen không chút ánh sáng. Hai bàn tay bóp chặt, chiếc điện thoại vẫn chưa ngắt kết nối bỗng chốc lơ lửng trong không trung vài giây rồi đập mạnh vào tường vỡ nát.

Chẳng mấy chốc, cô như biến thành một con thú hoang, điên cuồng đập phá mọi thứ xung quanh. Những mảnh vỡ thủy tinh cửa vào tay cô, những vết thương bắt đầu xuất hiện, máu chảy ngày càng nhiều nhưng như thể cũng không thể ngăn cô dừng lại.

- Cậu làm gì vậy? _Sara lao vào ôm chặt lấy Băng từ đằng sau. Khi nghe những tiếng đổ vỡ từ ngoài phòng khách cô đã cố gắng chạy ra nhanh nhất có thể nhưng có vẻ cô đã chậm một bước. Nhìn vết thương dài trên cánh tay Băng liên tục chảy máu mà cô càng lo hơn. Mặc dù vậy, cô không dám thả Băng ra để đi kiểm tra gì giúp cầm máu, chỉ sợ Băng lại điên lên như vừa rồi.

Một lúc sau, khi thấy Băng có vẻ đã bình tĩnh lại, cô mới thả Băng ra và lập tức đi tìm dụng cụ y tế nhưng trớ trêu thay, tìm khắp nhà rồi mà không có, còn trong các phòng thì muốn vào phải có mật mã. Cô lật tung mọi góc ngách trong căn nhà để tìm thứ gì cầm máu cho Băng mà quên mất mình có thể nhờ Kat giúp. Cuối cùng cô quyết định chạy ra ngoài hiệu thuốc, chỉ mong là có thể cầm máu cho Băng kịp thời.

Phụt

Màn hình lớn bỗng nhiên tối thui, không còn hình ảnh gì nữa. Mọi người đang không hiểu chuyện gì thì Tuyệt lên tiếng.

- Coi đến đây thôi.

- Nguyên nhân là do cú điện thoại kia sao? _Quân lơ đãng hỏi.

Không màng đến thái độ kì lạ của người mới phát ngôn, Tuyệt gõ gõ vào bàn phím máy tính, mở lên một file lạ. Bàn tay không ngừng lướt trên bàn phím như đang tìm kiếm thứ gì đó.

- Đừng tìm nữa. Cô không thể biết nội dung cú điện thoại đó đâu. Ít nhất là bây giờ. _Katherine nói.

Tuyệt ngừng mọi hoạt động. Não bộ nhanh chóng xử lí nội dung vừa tiếp thu. Tại sao cô lại không thể biết? Tại sao Kat lại giữ kín đoạn nói chuyện kia? Tại sao Băng lại giấu cô về hành động của mình? Là vì cô không đáng tin tưởng sao? Là vì cô không phải là chỗ dựa cho chị ấy ư? Hay là vì cô quá vô dụng? Càng nghĩ cô càng không hiểu, càng thấy mình bất tài.

Lạnh. Tự dưng một bên má của cô trở nên lạnh buốt, hẳn không phải là nước mắt của cô. Quay sang thì thấy một lon nước cam đang bị Tú ép sát vào má mình. Trong lòng có chút bực mình.

- Cậu làm cái quái gì thế?

- Uống đi và vui lên. Cái vẻ mặt đau khổ đó không hợp với cô đâu. _ Tú nói, nếu để ý kĩ thì sẽ thấy khuôn mặt cậu có chút ửng hồng.

Tuyết cảm lấy lon nước, lăn đi lăn lại trong lòng bàn tay, bỗng nở nụ cười mỉa mai.

- Tôi vui... nổi sao!

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Rắc Rối Tiếp Diễn

Như một thói quen, mặt trời chưa ló dạng là Băng lại thức dậy. Mặc dù bản thân thấy rất mệt nhưng cô có muốn ngủ thêm cũng chẳng được. Cả người cô nóng ran, cô họng khô khốc, còn đầu đau như búa bổ, chân tay như bị tê liệt hết. Chắc hẳn là mọi người vẫn chưa dậy và cũng không muốn làm phiền ai nên cô lọ mọ xuống giường kiểm chút nước nhưng không cẩn thận lại động tới vết thương. Đường băng trắng bóc giờ đã lấm tấm vài vết đỏ. Cô khẽ nhủ mảy mòi vết thương, cố gắng nhớ ra nguyên nhân mình bị thương.

Nhưng mọi chi tiết cứ rời rạc, không chút gắn kết với nhau. Cô chỉ nhớ được là gặp Sara rồi hai người về nhà, sau đó cô nhận được một cuộc điện thoại. Ngay cả nội dung cuộc điện thoại đó cô cũng không thể nhớ nổi. Những kí ức của cô như đang biến mất từng chút một vậy. Hình ảnh của những người cô quen biết, những người cô yêu quý cứ mờ nhạt dần, trái tim bỗng trở nên trống rỗng lạ thường. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra với mình nhưng cô không thích cái cảm giác này một chút nào. Kì lạ là dù chắc mình chưa từng gặp chuyện như thế này bao giờ nhưng trực giác lại mách bảo cô là nó đã từng xảy ra.

Khó chịu quá, hai mắt cô hoa lên rồi, mọi thứ xung quanh không còn rõ ràng nữa, mí mắt nặng trĩu dần khép lại. Thật muốn buông xuôi mọi thứ để mọi chuyện ra sao thì ra nhưng cảm giác bất an cứ bủa vây tâm trí làm cô phải ép bản thân vực dậy. Cô nắm tay thật chặt, chặt đến bật máu, mong tìm lại được chút tỉnh táo. Với sức lực ít ỏi còn lại, cô len theo bờ tường đi tìm sự giúp đỡ của ai đó. Nhưng khổ nỗi, mỗi bước chân của cô chỉ đi chuyển được vài cm. Cũng vì thế lực của cô càng lúc càng giảm nên khoảng cách từ giường đến cửa phòng cứ như đoạn đường dài cả dặm vậy.

Đang lúc tuyệt vọng thì cánh cửa được ai đó mở ra. Khi thấy thân ảnh đó, cô bất giác mỉm cười yếu ớt. Bỗng cảm thấy an toàn đến lạ. Nhưng cô tuyệt nhiên không thể nhớ nổi người con trai này là ai...

- Sao cậu lại đứng ở đó? Không phải là cậu đang rất yếu sao? _ Người con trai bỗng nhiên hỏi cô, khuôn mặt trông vô cùng lo lắng. Chỉ hận là hiện giờ cô không có khả năng để trả lời câu hỏi đó. Bản thân cô giờ như thế nào cô còn không biết nữa là...

- Sao không trả lời tôi? _ Khi thấy cô chỉ dựa hẳn người vào tường, im lặng, cậu quyết định bước đến gần cô nhưng khi vừa chạm tay vào người cô thì đã vội rút tay lại. Thân nhiệt cô nóng như lửa đốt. Do căn phòng chỉ được chiếu sáng bởi một chiếc đèn ngủ ở gần giường nên cậu khi đối diện với cô ở cự li gần cậu mới thấy bộ đồ cô đang mặc đã ướt đầm mồ hôi, vết thương trên tay có vẻ đã nặng hơn, một phản băng đã chuyển sang màu đỏ thẫm của máu.

Chết tiệt, mắt cô không còn nhìn rõ được gì nữa rồi, gương mặt ấy cứ nhòe đi trước mắt cô. Cô không còn chịu đựng được nữa rồi, lí trí của cô không còn kiểm soát được cơ thể nữa. Hiện tại cô chỉ muốn dựa dẫm vào vòng tay vừa lạ vừa quen đang ở gần cô.

- Cô ta thích hành hạ người khác nhỉ? _ Quân mỉa mai khi thấy Băng nằm hôn mê. Tự dung có chút bức bối. Chắc là do mới sáng sớm đã bị làm phiền. Không biết Minh mắc chứng gì mà mới sáng sớm đã mò sang phòng Băng, khi thấy cô ta bất tỉnh nhân sự thì làm loạn cả lên, phá tan giấc ngủ ngon lành của anh và mọi người lại còn làm cho bác sĩ tội nghiệp mới sáng tinh mơ đã bị dọa một trận xém rớt tim ra ngoài. Nhớ lại khuôn mặt hỗn loạn của Minh lúc đó mà cậu chán chường buồn nói. Chỉ vì một đứa con gái mà đánh mất đáng về thường ngày của mình.

- Ngâm cái miệng thôi của cậu lại đi! _ Linh bực tức hét lên, lườm Quân chấy cả da. Cậu bực bao nhiêu thì cô tức gấp ngàn lần.

- Tùy cô, tôi đi. _ Quân bỏ lại vài câu bất cần rồi ra ngoài.

- Đồ ăn sáng cho mọi người đây. _ Tú xách bọc đồ ăn to tướng hét lớn từ bên ngoài vào. Dám chắc cậu nhóc to xác này không có tí khái niệm nào về người bệnh cần được yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Tuyết theo sau Tú, tay cũng cầm một bọc nhỏ, trong đó là một bộ quần áo của Băng. Chân mày cô xô vào nhau khi mùi thuốc sát trùng trong phòng bệnh xộc thẳng vào mũi. Quả thật, cô không thích cái không khí ở bệnh viện một chút nào.

- Tuyết à, cậu bảo với bác sĩ cho Băng về nhà đi, cậu ấy không thích nơi này đâu. _ Linh nói, giọng hơi ghen lại.

Tuyệt lác đầu không nói, cô cũng muốn cho Băng về nhưng cô không muốn sự việc lần trước lại xảy ra và bác sĩ cũng cần phải kiểm tra một số thứ nữa.

Né tránh ánh mắt nghi hoặc của Linh, cô bỏ ra ngoài. Chẳng hiểu sao Tú cũng đi theo.

Chỉ biết thờ dài, cô ném cho Minh một cái sandwich trong bọc đồ mà Tú mới đưa vào rồi cũng bỏ đi. Thiết nghĩ để Minh ở lại một mình với Băng có vẻ tốt hơn.

Khi mọi người đã đi hết, Minh nhìn Băng nằm đó mà lòng không khỏi nhói đau. Khuôn mặt cũng chẳng còn cái vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày.

Vuốt nhẹ mái tóc hơi rối của cô, cậu cúi mình xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, thầm mong cô sớm khỏi bệnh để cho cậu thấy nụ cười ngỗ nghịch của con mèo hoang khó bảo này.

Đang không vui thì nhạc chuông bài “Mirrors” của Justin Timberlake, nhạc chuông dành riêng cho người mẹ đáng kính của mình, vang lên. Mặc dù không muốn nhắc máy nhưng cậu cũng đành phải ra ngoài để nhận cuộc gọi không mong muốn này.

Nhưng cậu không hề biết rằng, khi cậu khép cánh cửa phòng bệnh thì lông mày của Băng khẽ động, mi mắt dần được kéo lên. Băng liếc nhìn căn phòng trắng xóa bằng một đôi mắt vô hồn, trống rỗng.

...

Minh mệt mỏi trở về chỗ Băng, cuộc nói chuyện với mẹ cậu quả không dễ chịu chút nào. Khoảng cách giữa hai mẹ con cậu là quá lớn để có thể nói chuyện một cách bình thường.

Vừa mới động đến núm của thì cửa đã tự động mở toang, bên trong không một bóng người, Băng cũng biến mất không còn dấu vết. Minh toan gọi cho Linh thì số máy của cô đã nhấp nháy trên màn hình điện thoại. Không chần chừ, cậu ấn nút trả lời ngay lập tức. Chưa kịp nói gì thì Linh đã vội nói, tuy không biết có chuyện gì nhưng sự lo lắng trong giọng nói của Linh làm cậu không yên.

- Minh đến công viên gần bệnh viện ngay đi. Tôi gọi mọi người rồi. Băng ở đây nhưng thái độ lạ lắm.

Ngồi chễm chệ trên cây với bộ đồ bệnh nhân điển hình, Băng vọc mấy cành cây quanh cô đến nhàu nát nhưng khuôn mặt lại không có biểu cảm gì, đến cả một chút lay động trong đáy mắt cũng không. Mặc cho Linh ở dưới gọi khản cả cổ cô cũng không phản ứng gì, hồ như không phát giác ra sự xuất hiện của cô bạn thân.

Một lúc sau có một toán người chạy đến, dáng vẻ trông hồi hả vô cùng. Ban đầu cô không mấy quan tâm nhưng khi đám người lúc này tập trung dưới gốc cây, liên tục gọi cô gái nào đó tên Băng cô mới mơ hồ nhìn xuống. Vô cảm. Chợt cô thấy nước mắt từ khóe mi của cô gái trong đám người đó lăn dài trên má, nom rất đau khổ, hơn hết, ánh nhìn đó như là dành cho cô. Bỗng thấy tò mò, cô nhảy phóc xuống, tiếp đất vô cùng nhẹ nhàng. Tuy nhiên, bản thân không vì thế mà mất đi sự cảnh giác, vô tình bắt ra câu hỏi kì cục.

- Các người đến đây là để giết tôi? _Câu nói của cô được thể hiện qua một giọng nói không cảm xúc làm mọi người tròn xoe mắt nhìn cô như người ngoài hành tinh.

- Băng à. Cậu nói gì kì vậy. Cậu là bạn của tui mình mà sao lại hỏi vậy chứ? _Linh.

- Cô thôi bày trò được rồi đây. _Quần lâu bầu, để khỏi tốn thời gian, cậu túm tay cô định lôi đi thì bị cô cho một cú chặt tay không hề nhẹ sau gáy làm cho bất tỉnh. Cô bất giác lùi lại một bước để phòng nhưng vẫn không có chút thay đổi gì trên khuôn mặt không cảm xúc ấy. Vô tình hướng mắt về người con gái đang cố lau đi những dòng nước mắt liên tục trào ra.

Tuyệt cứ liên tục lau nước mắt, tự nhủ với lòng là không được rơi lệ nữa nhưng lại không thể kìm được khi thấy Băng trở nên như vậy. Nhìn khuôn mặt vô hồn của Băng mà cô lại càng đau, trái tim cứ như bị hàng ngàn cây kim chích vào vậy. Còn đâu là người chị thích quậy phá nhưng lại vô cùng chín chắn của cô nữa. Tuy biết là Băng như vậy một phần lỗi là của cô nhưng lại không thể nào làm khác được. Cô có phải là một đứa em xấu xa hay không? Cô luôn tự hỏi mình nhưng lại không thể trả lời được. Nếu cô là một đứa em xấu xa thì lấy tư cách gì để ở bên chị cô chứ? Cô không muốn thừa nhận nên không muốn trả lời.

Không gian im lặng đến bức bối. Tất cả đều là bạn nhưng cứ ngỡ đang là kẻ thù sau hành động của Băng.

- Cậu nhận ra tôi không? _Minh thận trọng hỏi Băng, phá tan bầu không khí khó chịu đang vây quanh. Cậu từ từ tiến lại gần cô, tránh làm cô kích động.

Khi cậu gần như chạm được vào cô thì bị Tuyệt kéo lại, mặc dù chưa cảm được nước mắt nhưng cô vẫn kiên quyết chặn Minh lại, thái độ có phần mỉa mai.

- Cậu nghĩ... cậu sẽ thay đổi... được gì. Biến mất... năm năm rồi nghĩ... giờ quay lại có thể... được chị tôi chấp... nhận như trước ư. Tình... lại đi, đây không... phải là tiểu thuyết... tình yêu. _Ngừng một chút để kìm nén những gì trong lòng, cô tiếp tục. _Dù chị tôi... không nói nhưng năm năm... cậu biến mất đã để cho chị tôi một vết thương... lòng khó phai. Chỉ là không ai động... đến nó nên chị ấy... không biểu lộ... gì thôi. Nói trắng... ra là cậu... không có... tư cách để ở bên... chị ấy lúc này.... Cậu lo... về... nhà mà...

Đang lúc muốn xả hết những gì bất mãn trong lòng thì Tuyệt bỗng nhiên im bặt sau câu hỏi của Băng, dù không có chút biểu cảm gì trong câu nói đó nhưng lại khiến Tuyệt ảm lòng, nước mắt mới nhen lại được một chút lại vỡ òa trong cơn cảm xúc hỗn độn.

- Tại sao cô lại khóc?

Chỉ một câu hỏi đó thôi mà làm Băng khá bất ngờ. Cô không hiểu sao lại bật ra câu hỏi như vậy. Chính bản thân cô cũng không thể nào hiểu được suy nghĩ của mình lúc này, tuy có chút tò mò nhưng cô chưa từng nghĩ là mình sẽ hỏi nguyên do cô gái ấy khóc. Còn bộ dạng vừa yếu đuối lại còn tỏ ra cứng cỏi kia nữa, cô thấy cũng có chút thú vị. Với lại đã lỡ hỏi rồi thì đành chịu, trông cô ta bàng hoàng thế kia mà.

- Chị hỏi... em... sao? _Tuyết run run hỏi.

Dù mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào nhưng trong đầu Băng vẫn có một sự đấu tranh tư tưởng nhẹ. Cô không biết cô gái này có vấn đề gì về não không, ở đây ngoài cô ta khóc ra còn ai nữa chắc. Lại còn gọi cô là chị nữa, đúng là khó hiểu.

Băng gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời.

- Chị Nhận ra em rồi đúng chứ? Em là Tuyết Nhi của chị đây. _Tuyết kì vọng.

Tuyết Nhi, cô gái đó nói mình là Tuyết Nhi nhưng tại sao trong đầu cô hiện tại không có bất kì kí ức nào ngoại trừ cái tên Tuyết Nhi đó ra. Đột nhiên một mảnh kí ức xẹt ngang qua, đầu cô đau lên từng hồi. Khó chịu quá, cô chỉ muốn bỏ đôi đầu ra để lòi cái con đau đó đi. Khung cảnh xung quanh cô đột nhiên thay đổi đến chóng mặt, từ vườn cỏ xanh tươi đã biến thành nhà hoang đổ nát. Cô nhìn xuống thì thấy mình đã trở thành một đứa con nít từ lúc nào, bộ đồ trên người thì bê bết máu, đối diện với cô là Tuyết Nhi đang khóc nức nở, luôn miệng nói xin lỗi và những câu gì đó mà cô không thể nghe được.

Bất giác nở một nụ cười hiền, cô kéo Tuyết vào lòng, ôm chặt, vỗ nhẹ vai Tuyết dỗ dành. Hơn nữa, bản thân cô cũng không nhận thức được việc mình đang làm.

- Được rồi. Bé Tuyết của chị ngoan nè, đừng khóc nữa, chị đâu có sao. Không phải chị vẫn còn nói chuyện được sao. Không việc gì phải khóc cả, chị sẽ không có chuyện gì hết, chị sẽ không chết nếu em chưa thực sự được an toàn. Còn nữa, khóc là xấu lắm đấy. Em gái ngoan phải nghe lời chị đúng không. Và bọn người xấu kia cũng đi cả rồi, lát nữa chú Kiên sẽ đến cứu chúng ta thế nên hứa với chị là dù có chuyện gì đi nữa cũng đừng khóc nữa nha.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Căn Bệnh “Khó” Chữa

Bước ra từ phòng làm việc của bác sĩ trưởng khoa thần kinh, Tuyết thở dài ảo não. Biết là phải nghe những lời như vậy nhưng thực lòng lại chỉ muốn phủ nhận. Chưa kể cô còn phải chuẩn bị tinh thần giải thích cho Linh nghe chuyện vừa rồi nữa. Giờ cô cũng mệt quá rồi, khóc một trận thế kia mà.

- Tuyết. Cậu có gì cần nói với tớ không? _Linh hùng hổ kéo tay Tuyết, cố gắng tỏ ra đáng sợ nhất có thể. Theo sau còn có ba chàng hoàng tử “hóng hớt”, đáng lý ra còn có một người nữa nhưng đang bất tỉnh nhân sự vì tội lanh chanh nên hiện tại vẫn còn đang được các “chị” y tá tận tình điều trị.

Thật là. Vừa nhắc đến tào tháo là tào tháo xuất hiện liền. Đến thời gian cho cô nghỉ ngơi cũng không có. Linh còn mang theo ba tên “vệ sĩ bắt cóc dĩ” thế kia thì cô có muốn trốn cũng khó. Mà chắc gì trốn được mãi. Thôi đành nói ra để xin hai chữ bình yên từ con bạn cứng đầu này vậy.

- Muốn biết thì theo tớ. Ở đây không tiện. _Tuyết.

Linh cũng im lặng theo Tuyết, chuyện của Băng ảnh hưởng không nhỏ đến tính cách thường ngày của cô. Giờ để mở miệng ra phàn nàn xung quanh cũng làm cô mệt mỏi.

Năm người dừng lại ở cầu thang bộ tầng năm của bệnh viện. Tuyết nhìn quanh, cô muốn chắc rằng không có người lạ ở đây.

- Cậu muốn hỏi gì nào? Nhưng tớ nói trước là không chắc giải đáp được hết đâu. _Tuyết ngồi phịch xuống, đáng vẻ bất cần.

- Tùy cậu vậy. Tớ muốn biết vì sao Băng lại có hành động và lời nói kì lạ như thế bị mất trí nhớ vậy?

- Thì đúng mà. _Thấy mọi người có vẻ ngỡ ngàng, cô hơi băn khoăn nhưng rồi lại tiếp tục. _Chị Băng bị mất trí nhớ năm ba tuổi vì chấn động tâm lí. Nhưng việc mất trí nhớ năm đó đã để lại di chứng cho chị ấy. Khi gặp một chuyện nào đó gây tổn thương sâu sắc thì não bộ chị ấy sẽ tự động loại bỏ kí ức đó sau một thời gian ngắn. Tuy nhiên, vô tình tất cả kí ức trước đó cũng mất sạch và chị ấy cũng quên luôn cách thể hiện cảm xúc của mình ra bên ngoài. Còn chị ấy tấn công Quân khi cậu ta đến gần cũng chỉ do phản xạ tự nhiên của cơ thể. Do luôn bị đe dọa đến tính mạng nên bản thân chị ấy luôn cảnh giác với mọi thứ xung quanh. Bình thường thì còn đỡ nhưng khi không còn nhớ được gì thì tiếp cận chị ấy gần như là một việc bất khả thi. Nếu

không cẩn thận có thể mất mạng như chơi.

- Tại sao cô có thể đến gần Băng? _ Minh hỏi, vẻ mặt không can tâm cho lắm.

- Tôi không biết. Có thể là tôi liên quan đến một kí ức đặc biệt của chị ấy. _ Tuyết chán nản, chỉ trả lời cho có lệ. Tuy nhiên, từ tận đáy lòng cô có đôi chút lay động. Vốn không ngờ bản thân lại có thể tác động đến kí ức của chị ấy. Còn cả cái tên Tuyết Nhi kia nữa, thật không muốn nhớ chút nào. Nhưng sao lúc đó cô lại nói mình là Tuyết Nhi chứ không phải là Tuyết hay em gái của chị ấy. Khi ấy, lời nói của cô như là bị ai điều khiển vậy?!

- Băng sẽ nhớ lại được, đúng không? _ Linh lo lắng hỏi, ba người kia cũng không ngoại lệ nhưng chỉ biết im lặng.

- Chỉ xảy ra trong một vài ngày, sau đó chị ấy sẽ nhớ lại được tất cả. _ Vẻ mặt Tuyết trông khá buồn.

- Không có cách nào giúp Băng trị chứng bệnh này à? _ Lần này là Tú hỏi, cậu không muốn thấy vẻ mặt thiếu nào đó của Tuyết, nếu chuyện này được giải quyết thì không còn gì phải lo nữa.

- Nếu là do lần bị mất trí nhớ trước kia gây nên thì chỉ cần giúp cô ấy nhớ lại là ổn mà đúng không? _ Kiệt nói.

- Đến đây thôi. Những câu hỏi đó tôi không có nghĩa vụ phải trả lời người ngoài như các người. Chuyện chị em tôi cứ để chúng tôi giải quyết. _ Tuyết lạnh lùng, nói xong là cô bước đi ngay.

Cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt bàng hoàng của Linh khi nghe thấy những lời vô tình đó từ cô. Nhưng biết thế nào được. Cô không muốn những kí ức kia của chị cô trở lại. Cho dù thế nào đi nữa thì chị cô không được nhớ lại, có nhớ thì cũng chỉ mang lại đau khổ và thù hận thôi. Quên đi là tốt nhất nhưng mà mọi việc có như ý của cô không đây? Còn cái tên Tuyết Nhi kia nữa, chỉ mong là chị cô không để tâm mà giữ trong đầu tới tận lúc hồi phục hoàn toàn không thì cô gặp rắc rối to rồi. Thật chẳng muốn nghĩ tới cái tên đáng xấu hổ đó một chút nào. Có cảm giác như mình đang tự cầm dao đâm mình vậy.

Một tuần sau

Cô gái nằm trên chiếc giường trắng tinh, ngoan ngoãn ngủ như một công chúa, cánh môi còn loáng thoáng một nụ cười nhẹ như đang mơ chuyện gì thú vị lắm. Cảnh tượng này đáng ra sẽ rất đẹp, rất động lòng người nếu xung quanh không phải là dụng cụ y tế và mùi bệnh viện đặc trưng.

Có lẽ là do không chịu nổi không khí khó chịu ở đây mà cô “công chúa ngủ trong phòng” sau một tuần nằm yên như một xác chết bỗng nhiên động đậy. Đưa tay lên che một góc mắt rồi to, đôi mắt lim dim chưa muốn mở, nếu có ai ở đây vào lúc này chắc người đó sẽ nghĩ cô là một con mèo lười mới ngủ dậy.

Nhưng cảnh tượng này không kéo dài được lâu. Một cơn đau buốt từ đỉnh đầu đã đánh tan cơn buồn ngủ của cô. Trong lòng có đôi chút khó chịu vì cơn đau bất thường nhưng nó cũng sớm bị cô ném vào “sọt rác” kí ức ngay khi cơn đau chấm dứt.

Cô đưa mắt nhìn quanh, khá tò mò khi mình lại ở một nơi như thế này. Rõ ràng là cô đâu có bị bệnh gì, lúc này còn mơ một giấc mơ kì lạ nữa. Linh, Quân, Kiệt, Tú, Minh, Tuyết đều ở trong giấc mơ đó. Cô còn mơ mình đánh Quân bất tỉnh rồi thấy Tuyết khóc nữa. Hình như trong giấc mơ cô em gái ngang bướng của cô gọi mình là Tuyết Nhi nữa. Khó hiểu thật nhưng mà cũng vui đấy chứ. Lâu rồi không nghe đến cái tên đó còn là do chính miệng Tuyết nói ra nữa. Nếu giấc mơ đó là thật... thì tốt biết... mấy. Nếu giấc mơ đó là thật... Liệu có thể không?! Những chi tiết đó không giống mơ cho lắm, tuy không rõ ràng nhưng chúng giống như những kí ức hơn. Và những giấc mơ của cô thường không êm đẹp như vậy. Hay nói đúng hơn là chưa bao giờ cô có một giấc mơ đẹp cả, toàn là gặp ác mộng không thôi. À khoan nói đến chuyện đó đã, sao cô lại “đập” Quân ngất xỉu nhỉ? Cô đâu phải là loại người dùng vũ lực vô cớ. Mà chắc Quân cũng không bị gì nặng đâu, cậu ta cũng là con trai kia mà, cô “nhớ” là cô ra tay rất niệm tình “quen biết” nên giờ khỏi cần quan tâm đi. Chắc là sổ cậu ta chưa đến lúc tận đâu?

Cạch

Tuyết uể oải bước vào, đôi mắt đã thâm quầng vì thức khuya, nhưng khi thấy Băng đã tỉnh thì cả người cô như được tiếp thêm sức mạnh ngay lập tức ôm chặt lấy Băng, chặt đến nỗi Băng cũng phải ho sặc sụa khi Tuyết thả cô ra.

- Chị tỉnh lúc nào vậy? _ Tuyết hỏi.

- Em quá đáng. Tỉnh lấy hết oxy của chị hả. _ Băng vừa nói vừa đưa tay cốc nhẹ một cái vào đầu Tuyết. Tuy nhiên ngay sau đó, cô lại giờ giọng nhõng nhẽo. _ Tuyết à! Chị đói rồi, em mua gì cho chị ăn nha, chị cũng muốn ăn kem nữa, loại kem hộp cỡ bự ấy.

Tuyết vờ giận dỗi, quay ngoắt đi chỗ khác làm Băng giật giật ống tay áo của Tuyết đến rã tay, còn tồn biết bao nhiêu nước bọt gọi tên Tuyết nài nỉ. Cơ mà không hề thấy nổi một sự ăn năn nào trên mặt cô, tất cả chỉ là sự đắc ý cùng gian xảo. Lâu rồi cô không được thấy khuôn mặt giận dữ này của Tuyết, thật là yêu quá đi.

- Chị thôi lác được rồi đó. Áo em sắp rách rồi nè. _ Tuyết nhẹ nhàng nói, từ ngữ âm đến giọng điệu không có chỗ nào là đang thể hiện sự tức giận cả. Nhưng... chỉ 2 giây sau, những lời “vàng giọng” thoát ra khỏi miệng xinh xắn ấy như muốn băm vằm người đối diện ra từng mảnh. _ Còn nữa. Chị mới ốm dậy lại đòi ăn kem, muốn hành người khác à!

Băng giật mình, vội kéo chăn trùm kín người sợ hãi, chỉ chừa chỗ cho đôi mắt đang ánh lên ý cười trêu chọc. Cô ngáp ngừng nói, từng lời khá thận trọng và thăm dò. Chỉ cần câu trả lời này của Tuyết là cô có thể biết được thực hư của những hình ảnh kia. Hy vọng là Tuyết không nghi ngờ gì.

- Quân không sao chứ?

Đang bực nên Tuyết không để ý gì nhiều, tuôn luôn một tràng. Không biết đã để mình rơi vào chiếc bẫy đã dựng sẵn của bà chị tinh quái.

- Cậu ta rất khỏe. Sau khi bị chị đánh thì bất tỉnh liền hai ngày, bà ngày kế tiếp chỉ biết húp cháo trắng thay cơm, và giờ cậu ta vẫn phải nằm một chỗ vì bị rạn vài cái xương sườn. Kết luận cuối cùng là cậu ta bây giờ rất có sao đấy.

- Ô! Vậy sao? _Băng thốt lên một câu cảm thán vốn dĩ rất hững hờ, lúc sau lại gật gù tâm đắc. _Nếu nói như vậy không phải là em cũng đã tự gọi mình là Tuyết Nhi phải không?

Tuyết giật mình, giờ cô mới biết là mình đã bị lừa, hai gò má đỏ lên vô cớ. Cô vốn không ngờ chị Băng có thể nhớ ra được nên không có chút chuẩn bị nào, khoảng thời gian một tuần kia cũng làm cô quên mất sự kiện ấy.

Tuyết vội bỏ ra ngoài với lí do mua đồ tắm bỏ cho Băng, trước khi đi còn bỏ lại một câu nói lạnh lùng.

- Cô bé Tuyết Nhi đó đã chết rồi. Chị cũng biết mà!

Đã chết rồi. Tuyết cứ nghĩ nói vậy là được sao? Là bản chất thì có cố giấu như thế nào cũng không thể giấu mãi được. Huống hồ một con người đang sống sờ sờ như thế lại bảo chết rồi, nghe được không? Sao cứ phải gắng gượng làm gì, che giấu con người thật không phải khổ sở lắm ư? Đau thật đấy. Cứ nghĩ là Tuyết sẽ gỡ cái mặt nạ lãnh đạm đó ra ai ngờ cô lại bị phản công bằng một đòn đau như thế. Rốt cuộc là do ai mà quan hệ chị em cô lại trở nên rối rắm như vậy?

Cô bước xuống giường, thay bộ đồ bệnh nhân bằng một chiếc quần jean đen và chiếc áo sơ mi kẻ sọc. Không nghĩ nhiều, cô hướng thẳng đến phòng làm việc của bác sĩ chịu trách nhiệm sức khỏe của cô. Cô cũng có không ít băn khoăn về tình trạng của bản thân lúc này.

Khi đến nơi thì cô phát hiện cửa không khóa, toan bước vào thì phát hiện có người ở trong. Cô cũng không vội lắm nên tính chờ ở ngoài nhưng vô tình nghe thấy giọng nói của Tuyết vang lên, có vẻ khá lo lắng. Không hiểu sao cô lại cảm thấy cuộc nói chuyện giữa bác sĩ và Tuyết không đơn thuần là nói về căn bệnh mất trí nhớ tạm thời của bản thân. Mặc dù khá tò mò nhưng cô lại không cho phép mình ở lại. Cô tôn trọng Tuyết, cô tin rồi sẽ có ngày Tuyết nói cho cô biết câu chuyện của ngày hôm nay. Bản thân có bí mật thì hà cớ gì cứ phải nhất quyết tìm hiểu chuyện người ta muốn giấu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bạn Thân

Lang thang trên dãy hành lang dài hun hút của bệnh viện, Băng cứ ngó hết bên này đến bên kia, mong gặp được người nào quen biết. Ở trong bệnh viện đối với cô thực sự là một cực hình, cho dù có khỏe cách mấy thì chỉ cần ở đây vài giờ là cô bắt đầu muốn bệnh. Nghe thì có vẻ kì cục đấy nhưng sự thật thường rất phù phàng mà. Đương nhiên là cô hoàn toàn có thể “trốn” viện nhưng quang minh chính đại bước ra khỏi nơi này thì vẫn là tốt nhất. Hơn nữa... cô chưa ăn gì, lại không có đồng nào trong tay, muốn về đến nhà cũng khó.

Nhưng đi gần mười phút rồi mà cô vẫn chưa thấy ai có thể nhờ vả được cả. Với lại Tuyết còn lâu mới quay về, cô nên ra ngoài đón chút không khí trong lành và đợi cô em gái của mình có vẻ khả quan hơn.

Nghĩ là làm, Băng hướng đến cánh cửa kính cách cô tầm chục bước chân. Tuy nhiên, lúc cô bỏ cuộc lại đụng ngay Linh ở cửa ra vào. Mặc dù rất vui khi gặp được bạn thân nhưng cô vẫn nhận thấy nét mệt mỏi trên khuôn mặt Linh. Không nghĩ Linh vì buồn phiền chuyện của mình mà thành ra như vậy, cô quyết định kéo Linh ra một góc để hỏi cho rõ.

- Cậu tỉnh bao giờ vậy? Sao lại không nói gì? Cậu khỏe chưa? Cậu đã nhớ ra gì chưa? Cậu định lòi tó đi đâu? Băng! Thả tó ra. Tớ không theo kịp tốc độ của cậu. _Linh vô cùng bất ngờ khi gặp Băng nên không kịp phản ứng gì. Đến khi đi được nửa đường thì mới hoàn hồn liên tục đặt câu hỏi cho Băng. Thật tội nghiệp cho cô là Băng không nói một tiếng nào, nhưng bước chân đã chậm lại. Đôi môi nhợt nhạt bỗng về lên một nụ cười. Cô biết là Băng đã trở lại là cô gái của thường ngày rồi tuy thái độ của Băng ngày hôm nay có gì đó không ổn cho lắm.

Sau khi kéo Linh ra quán cà phê đối diện bệnh viện. Băng chọn một bàn yên tĩnh gần như là biệt lập với xung quanh ở góc quán. Cô ngồi xuống, ánh mắt dè dặt nhìn Linh. Khởi hời cũng biết từng đợt da gà đang xuất hiện khắp người Linh.

- Cái vẻ mặt đó của cậu là sao? _Sau hơn nửa tiếng nhìn đôi mắt đầy “muru mô” của kẻ đối diện, Linh cuối cùng cũng không kìm được mà lên tiếng.

Băng bắt gặp nụ cười gian, cô chờ mãi câu nói này của Linh, nếu chờ nữa chắc là cô điên mất. Tuy là mất thời gian nhưng cô cũng đã khùng bỏ được tình thân đối tượng, đã đến lúc “hỏi cung” rồi.

- Đâu có gì đâu. Chỉ là thấy cậu học hác quá nên lời... à không... dẫn cậu ra đây uống gì đó lấy lại tinh thần thôi mà. _Băng ôn tồn giải thích, cái đuôi cáo đang dần thò ra.

- Vậy mà cậu cũng nói cho được. Không phải trong bệnh viện cũng có... _Linh lắc đầu, đang phàn nàn về cái việc vô cùng “dở hơi” của Băng thì vội bịt miệng lại. Không hề rằng nói một lời nào nữa, cô biết mình đã lỡ lời.

Mặc cho Linh đang lo lắng thì Băng chẳng buồn để tâm. Cô hỏi bóng gió.

- Đạo này cậu thiếu ngủ phải không?

Linh vội nhìn thẳng vào Băng, cơ hồ không tin được những gì mà Băng vừa nói. Chuyện cô thiếu ngủ ngay cả người thân bên cạnh cô cũng không biết vậy mà Băng chỉ vừa mới liếc qua là đoán ra ngay. Không biết cô nên cười hay nên khóc đây. Nhưng mà cô không muốn nói dối Băng nên cũng khề “ừ!” một tiếng, sau đó bần thần tò mò lại bắt đầu trôi dạt. Trước khi đến bệnh viện cô đã trang điểm để che đi khuôn mặt thiếu sức sống của mình vậy thì làm sao mà Băng có thể biết được.

- Trát cả kí phần lên mặt như thế không tốt cho da đâu. _Băng nói, ngữ điệu không chút gay gắt nhưng đủ để Linh giật mình. _Rồi. Giờ trả lời tở. Ai làm cậu lo lắng đến mất ăn mất ngủ như vậy.

Linh không dám nói, chỉ sợ nói ra thì người đó sẽ bị Băng “thịt” mất. Nhưng nếu cô không nói thì Băng vẫn có thể tìm ra được nguyên nhân và có khi Băng lại trách cô không coi mình là bạn nữa thì phiền phức lắm.

- Đâu có ai đâu. Bữa trước tớ mới nhặt được con mèo hoang nên đưa về chăm sóc, ai dè nó phá quá nên tớ phải còng lưng ra giải quyết hậu quả của nó. Giờ thì thành ra như vậy đây. _Sau một hồi đắn đo, suy nghĩ, Linh quyết định... nói dối. Nhưng xui cho cô là cô gái đang ngồi trước mặt mình tuy rất quý phá và trẻ con nhưng lại không thiếu sắc sảo để nhìn ra sự bối rối, gượng gạo dù là nhỏ nhất của người khác.

Ngay lập tức, đáp lại lời nói dối của Linh là cái trừng mắt khó chịu của Băng, cô không nói gì, chỉ ngồi một chỗ, kiên nhẫn chờ đợi sự trung thực của Linh. Dù không muốn ép người khác nhưng vấn đề này cô không thể bỏ qua được. Cô có cảm giác, nếu như lúc này mình không làm gì đó thì Linh sẽ vỡ tung mất.

1 Phút...

3 Phút...

5 Phút...

10 Phút...

Thời gian cứ thế trôi qua, hai cô gái vẫn cứ yên lặng, không ai có ý định mở lời trước. Không khí xung quanh hai người cứ như bị ai đó rút dần đi. Càng ngày hô hấp càng trở nên khó khăn, trái tim nhỏ bé của Linh co bóp mạnh. Cô đưa tay lên ngực, giữ lấy cổ áo, cô trấn tĩnh bản thân.

Tách...

Một giọt nước mắt khề lặn dài trên gò má. Nhưng giọt nước mang vị đắng của tâm hồn kia chỉ là sự khởi đầu, theo sau nó là hai hàng nước mắt chảy dài. Thôn thớt. Linh hận bản thân mình lúc này, thật yếu đuối và trơ trẽn. Hận mình nhưng cũng hận Băng, sao Băng lại tin tưởng cô đến vậy, tin tưởng cô sẽ nói ra lòng mình mà không vạch trần câu nói dối trá kia, và tại sao Băng lại quan tâm cô nhiều như thế để giờ cô lại thấy đau, thấy tội lỗi thế này. Cô không muốn sự quan tâm của Băng nhưng lúc này cô lại cần nó hơn bao giờ hết. Cô thật xấu xa phải không? Muốn được Băng an ủi, vỗ về nhưng lại không nói gì cho Băng cả. Tự nhận thấy bản thân quá ích kỉ, cô chỉ mong có thể bốc hơi khỏi thế giới này như chưa từng tồn tại.

Cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay nhỏ nhắn của ai kia chạm vào má mình. Linh bàng hoàng, vội né tránh. Cánh tay vừa mới đưa ra chừng hững hờ giữa không trung, Băng cười nhẹ, không hề khó chịu, người lại còn trấn an Linh.

- Linh khóc không đẹp đâu. Băng không cho phép Linh khóc mà không biết nguyên nhân. Nào! Ngoan nào! Giờ nói cho Băng biết chuyện gì đã xảy ra. _Giọng điệu, câu từ trong lời nói của Băng như một đứa trẻ học đòi làm người lớn khiến Linh bật cười. Dù ghét bản thân đến mấy nhưng Linh vẫn không thể tiếp tục trách mình khi ở bên cạnh Băng. Băng cho cô cảm giác như mình là một người quan trọng, một người không thể thiếu trong cuộc đời này. Và việc Băng quan tâm cô, đặt lòng tin ở cô cũng chỉ là lẽ đương nhiên.

- Nhưng... cậu phải... hứa không làm gì... người đó... được không? _Linh ngập ngừng.

Băng gật đầu cái rụp, và tất nhiên là trong cái đầu tinh ranh ấy đang vạch sẵn một kế hoạch trừng trị kẻ có tội mà vẫn không vi phạm đến lời hứa vừa rồi.

5 ngày trước...

Linh thất thiếu bước vào phòng bệnh. Cả hai người cô quan tâm đều đang nằm trong bệnh viện. Đúng là mệt thật. Hai người đó không những ở hai phòng bệnh khác nhau mà còn một người tầng trên một người tầng dưới nữa. Mà cô thì không dung lại được giao trọng trách chăm sóc bệnh nhân từ ba tên “vô lại” là bạn thân của hân với lí lo: Quân bị Băng đánh “trọng thương” nên với thân phận là bạn thân của Băng nên cô phải đảm nhiệm công việc chăm sóc hân đến khi khỏe lại. Khi nghe cái lí do vớ vẩn đấy, cô đã gần như hét toáng lên, tự dung cô lại có thêm một công việc không lương, làm sao mà chấp nhận nổi. Nhưng mà họ nói cũng có lí nên cô không cãi vào đâu được, chỉ biết ngậm ngùi đồng ý. Còn về phía Băng thì Tuyệt không cho cô ở lại

nên cũng chỉ tạt vào một lát ngó xem Băng đã có dấu hiệu tỉnh lại chưa rồi đi ngay. Cũng có chút tủi thân khi Tuyết đối xử với cô như vậy nhưng biết làm sao được, thể giới của Băng và cô khác xa nhau. Ừ thì xét về địa vị thì ngang nhau đấy, cơ mà xét về tuổi thơ hay công việc mà Băng đang làm thử xem, cô hoàn toàn không dám nghĩ là mình sẽ sống nổi trong đó một tuần. Dù là vào Devil để giúp đỡ Băng phần nào cũng như tiến lại gần cái thế giới của Băng hơn nhưng khoảng cách giữa hai người là quá xa. Cô chỉ cần ngồi một chỗ là có được mọi thứ nhưng Băng thì sao? Băng luôn phải gồng mình, cố gắng hết sức để bảo toàn được tính mạng và cho Tuyết và Phong một cuộc sống bình thường, mặc dù bản thân cậu ấy biết là chuyện đó là không thể.

- Sao còn lại ở đây? _ Giọng nói mệt mỏi của Quân cất lên kéo Linh ra khỏi dòng suy nghĩ.

Hai gò má ửng hồng. Cô cúi đầu che đi sự ngại ngùng, đến thăm bệnh người ta mà lại đứng ngây ra một chỗ, tâm hồn thì treo ngược cành cây. Quà là chỉ muốn tìm nơi nào đó để thu mình lại.

- Tôi đến đưa đồ ăn cho cậu. _ Linh đứng trước mặt Quân, giờ bọc cháo lên, mặt thì như muốn kết bạn với sàn nhà, lí nhí. Nhìn cô lúc này y hệt một con búp bê, rất đáng yêu nhưng lại gọi cho Quân hình ảnh về một người con gái khác. Cậu khó chịu hất văng bọc cháo vào tường, quát lớn.

- Đừng có diễn trò trước mặt tôi. Giả tạo quá. Nếu muốn thì đi tìm thằng khác mà làm mấy trò đấy, còn tôi đây không có hứng. Tôi GHÉT nhất LOẠI NGƯỜI lấy vẻ NGÂY THƠ để đánh lừa người khác như cô.

Từng câu từng chữ mà Quân nói như đang khắc sâu vào tim cô. Đau đến tận tâm can. Cô không tin được là Quân lại nói những điều đó với cô.

Giả tạo ư? Cô sống thật với bản thân của mình là giả tạo ư?

Cái gì mà loại người lấy vẻ ngây thơ? Cậu ta lấy tư cách gì mà đánh giá cô? Cô là một cô gái ngây thơ sao? Nực cười. Cô xấu xa còn không hết thì ngây thơ lấy đâu ra.

Tại sao Quân lại tức giận với cô như vậy, cả lúc ở hiệu bánh nữa. Cô đã làm gì sai để cậu coi thường cô như vậy? Cô không cam tâm. Không cam tâm. Một người chỉ biết đến bản thân mình như vậy không đáng để cô lo lắng, để cô phải nhớ mong, để cô phải rơi nước mắt.

- ĐỪNG CÓ ÁP ĐẶT SUY NGHĨ CỦA MÌNH LÊN NGƯỜI KHÁC! _ Linh gào to rồi chạy đi, đưa tay bịt miệng thật chặt để kìm những tiếng nấc nghẹn ngào.

- Băng ơi. Tớ phải làm sao đây? Tớ phải làm sao đây? _ Linh ôm Băng khóc nức nở, không biết là hai người đã chuyển sang ngồi gần nhau từ lúc nào.

Băng không nói gì, chỉ vỗ nhẹ vào lưng Linh. Ất hẳn cô bạn nhỏ nhắn của cô đã chịu đựng rất nhiều. Linh là một cô gái nghĩ gì làm nấy, hiếm thấy khi nào Linh lại giữ kín một chuyện gì đó ở trong lòng. Chúng tớ Quân đã chiếm một vị trí không nhỏ trong tim Linh. Nhưng làm cách nào mà tình cảm của Linh lại lớn đến vậy? Hai người chỉ mới gặp nhau chưa được một tháng nữa mà?! Giờ là cô bí thực sự rồi. Về chuyện tình cảm thì cô mù tịt, chẳng biết phải nói thế nào cho phải nữa.

Nhưng cô phải công nhận là Linh khóc khỏe thật, khóc liên hai giờ đồng hồ mới chịu nín làm cô mệt hết cả người. Cảm tưởng như chỉ cần vịn mình một cái là những tiếng “rắc rắc” sẽ vang lên giòn giã.

- Á! Tớ xin lỗi, quên mất là cậu vừa mới khỏe. _ Linh gạt mình buông vội Băng ra, cô khóc như chết đi sống lại rồi mới nhớ ra được chuyện này. Cô đứng là một cô bạn tồi tệ mà. _ Cậu sẽ không sao hết đúng không?

Băng nghếch mặt ra, không hiểu Linh đang nói gì. Câu trước và câu sau của linh chẳng có sự ăn nhập nào cả.

- Thì lúc mà cậu mất trí nhớ tạm thời ấy. Tự dưng lại nói mấy câu kì lạ rồi ngất luôn. Làm tớ lo muốn chết. _ Thấy Băng cứ nghếch mặt ra như vậy. Linh mới bắt đầu giải thích. Linh đã chuyển hướng chú ý từ Quân sang cô bạn thân.

Băng đưa tay lên miệng ra vẻ bí mật. Sau đó lại bịt miệng cười khúc khích. Thấy Linh làm mặt lo lắng như vậy rất đáng yêu. Nhưng mà chuyện Linh nói cô cũng không nhớ và Tuyết cũng không nhắc gì nên gần như là cô đã văng luôn mấy hình ảnh hồi sáng ra khỏi não rồi. Có lẽ Tuyết đã biết là sau một thời gian mất trí thì cô lại tiếp tục rơi vào trạng thái hôn mê sau một thời gian nên cũng không có thái độ như Linh. Biết nói sao đây? Có một cô em gái như Tuyết đúng là xui xẻo lớn nhất đời cô. Mà xui xẻo thì không thể tránh được đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vô Tư

Con gió heo may mang cái se lạnh của mùa thu len lỏi qua những tán cây ven đường, tiếng xào xạc của lá và gió quyen vào nhau nghe thật thích. Băng hít thật sâu, tận hưởng mùi hương thân thuộc trên con đường đến trường. Nói không ngoa chứ cô đã rất nhớ con đường này dù mới chỉ một tuần không đặt chân qua đây. Cô không hiểu sao lại có cảm giác như vậy. Có lẽ là vì cái mùi và không khí khó chịu khi ở bệnh viện đã gọi cho cô nhớ sự thoải mái ở đây. Hay vì nơi đây từng có ai đi cạnh cô!!!

Mà nhắc mới nhớ, từ khi cô tỉnh đến giờ vẫn chưa gặp Minh lần nào. Tuy chỉ mới chưa đầy một ngày nhưng cô vẫn thấy kì lạ. Thường thì cậu ta rất lo lắng mỗi khi cô bệnh và người đầu tiên cô nhìn thấy khi mở mắt ra là Minh. Nhưng đó lại là chuyện của trước kia, giờ chắc mọi việc đã khác rồi. Tự dưng lại cảm thấy trong tim có một khoảng trống đang lớn dần lên. Hệt như khoảng thời gian cậu ta mới ra nước ngoài định cư vậy.

Không gặp được Minh thì tự dưng cô lại tò mò muốn biết hiện giờ cậu ta đang làm gì. Mà hiện tại cô có nên quan tâm tới người khác khi mình là người cần được quan tâm không? Mặc dù không chắc là đang có chuyện gì nhưng hôm qua, sau khi cô và Linh ngồi nói chuyện suốt 2 tiếng đồng hồ thì Tuyết mới tìm cô. Với tính cách của nó thì sẽ cuống lên khi không thấy chị mình đâu. Dù không chắc nhưng cô nghĩ trong suốt 2 giờ đó, Tuyết và bác sĩ chịu trách nhiệm điều trị cho cô đã nói gì đó với nhau, mà cuộc nói chuyện đó hình như còn rất căng thẳng nữa, lúc gặp Tuyết thì mặt nó còn hơi ngấn nước nữa kia mà. Nếu ai biết được suy nghĩ này của cô có khi sẽ nói cô tự tin quá đáng nhưng biết đâu đấy. Có một cuộc sống không bình thường thì mang một căn bệnh quái lạ cũng không làm cô ngạc nhiên.

- Băng! Sao hôm nay đến sớm vậy? Cậu mới ra viện mà! _Đang mãi suy nghĩ nên Băng không biết là mình đã đứng trước cổng trường. Không những thế còn gặp Linh ngay khi mới bước vào trường. Mà không biết nhỏ ăn nhầm cái gì mà hôm qua mới khóc một trận đã đời xong hôm nay lại tươi như hoa. Chưa hết, cái mặt gian gian như đang mưu tính chuyện mờ ám nữa. Thật không thể không nghi ngờ.

- Từ từ đã, _Băng hét toáng lên khi Linh đột ngột kéo cô đi. Linh càng ngày càng kì lạ. Rõ ràng là vừa mới quan tâm hỏi thăm cô mà cô chưa trả lời gì đã bị lôi đi như một cái giẻ lau thế này, thì không cần nói cũng biết là Linh đang suy tính cái gì đó và cô cần phải tránh xa gấp. Cơ mà bản tính tò mò lại “bắt” cô phải đi theo Linh mới chết chứ. Cô thật hết cách với bản thân. Biết là có thể bản thân có thể sẽ gặp nguy hiểm khi cứ nghe theo cái phần tò mò trong con người nhưng cô vẫn thích lao vào.

- Đội hình tập hợp. _Đang bận suy nghĩ thì Linh bỗng nhiên hét to làm cô giật nảy mình. Làm cô cứ ngỡ là mình đang ở trên chiến trường.

Mà ai ngờ rằng Linh hôm nay lại có ảnh hưởng lớn đến thế. Sau khi nhò ra khẩu lệnh thì ba mươi con chiến của lớp 11F liền đứng thành hai hàng ngang một bên nam một bên nữ hết sức ngay ngắn. Chưa hết bàng hoàng vì hành động kì lạ có tổ chức của tập thể lớp nổi tiếng là siêu quậy này thì một cô gái vừa quen vừa lạ bước ra đứng giữa hàng người.

Đôi mắt hồ phách chất chứa bao nhiêu cảm xúc, tuyết lệ cũng đồng thời được kích hoạt phủ lên khoe mi một lớp nước mỏng. Đôi môi mím lại thật chặt để ngăn tiếng nấc nghẹn ngào thoát ra ngoài.

Băng thần thờ nhìn biểu cảm phức tạp của cô gái trước mặt. Có một chút hạnh phúc, một chút thanh thản, nhưng phần nhiều vẫn là tội lỗi. Cô đắm chìm trong mơ suy đoán vắn vơ của riêng mình về những cảm xúc khó lí giải của ai kia mà không biết có người đang dần tiến về phía mình.

Đến khi kịp nhận ra thì cô gái ấy đã ở trước mặt cô. Cánh tay bắt giắc đưa lên lau đi giọt lệ vừa tràn mi của người đối diện. Cánh môi mấp máy gọi: “Sara!”.

Đúng. Người con gái đang hiện diện trước mặt cô là Sara, người bạn thân nơi đất khách quê người của cô. Cô gái mà cô đã định giới thiệu cho mọi người khi bắt gặp cô tại tiệm bánh tuần trước. Nhưng bất ngờ thay, Sara lại đang ở đây, trong cái lớp học của mấy chục học sinh cá biệt của trường THPT Thành Long. Không có lời giải thích nào hợp lí hơn là Sara đã chuyển vào đây học. Không những thế, mái tóc màu bạch kim của Sara cũng không còn, thay vào đây là bộ tóc đen được uốn nhẹ đơn giản nhưng vẫn rất nổi bật. Cô không kim được mà đưa tay lên xoa đầu Sara như đang xoa đầu một đứa con nít, thanh quản còn phát ra những âm thanh trong trẻo, dỗi thẳng vào màng nhĩ cô bạn thân mới gặp.

- Tớ không ngờ có ngày lại được thấy cậu với bộ mặt của một học sinh gương mẫu. Cậu ngoan thật đó.

Khóe miệng giật giật, Sara quả thực vừa giận vừa ngạc nhiên, bao nhiêu cảm xúc cứ gọi là một đi không trở lại. Không ngờ có ngày Băng lại dám công khai chọc cô trước mặt bao nhiêu người thế này, lại còn cái thái độ coi cô như là con nít đó nữa, thật khó lòng chấp nhận được. Nói đi cũng phải nói lại, một playgirl (chỉ mới có Băng biết) như cô mà lại bị đối xử như thế khác nào xỉ nhục, mà kẻ hạ nhục cô không ai khác lại là đứa bạn thân chí cốt của mình. Vậy mà vừa mới đây cô lại cảm thấy tội lỗi vì đã không thể ở bên cạnh Băng khi đang bị thương. Chưa bao giờ cô hối hận như lúc này.

- Cậu bỏ tay ra ngay. _Sara gằn từng chữ một, âm vực thấp đến không ngờ. Cô càng ngày càng khó chịu hơn khi mái tóc của mình đã biến thành ổ quạ mà Băng vẫn chưa có dấu hiệu dừng.

- Bỏ thì bỏ. “Bé” chẳng “dễ thương” tẹo nào. _Băng luyên tiết cất tay mình xuống, cô còn chung ngay cái bộ mặt không cam chịu của mình, tỏ ý vẫn muốn “vò” tiếp. Xém chút nữa là bị Sara cho ngay một chiếc dép vào mặt.

- Hoàng! Thiên! Băng! _Giọng nói không nhanh không chậm không to không nhỏ nhưng chứa đựng sự phẫn nộ lớn vô cùng. Những tưởng người vừa lôi cả tên lẫn họ Băng ra là Sara, nhưng cái giọng chanh chua, coi thường người khác kia quả thực không thể của ai khác ngoài cháu gái hiệu trưởng Trịnh Kì như được.

- Bạn là ai vậy? _Băng như con nai vàng, mở to mắt nhìn Kì Như - người mà cô vừa mới làm bẽ mặt trước toàn trường cách đây không lâu. Lòng tự hỏi tại sao cô gái kiêu kì này lại tức giận với mình như vậy.

- Cô còn dám hỏi vậy ư? Đừng đùa với tôi. Đừng tưởng làm tôi tàn tạ như vậy rồi ra về như không biết tôi là ai là coi như xong! _Mắt long lên sòng sọc, Như hét một con hổ đói muốn bay vào xé xác con mồi. Vừa mới biết Băng đã đến trường là cô cùng ba người bạn ngay lập tức đến gặp Băng ngay. Ấy vậy mà cô nhận được gì. Cái bộ mặt giả vờ không biết gì kia là sao?

Băng nghe cô gái nói vậy thì càng không hiểu cô đã đắc tội gì. Đánh mắt khắp nơi mong tìm được lời giải thích thì tất cả mọi người đều lắc đầu. Duy chỉ có Linh là mỉm cười bí hiểm. Cuối cùng, cô đánh liều, “chọc” thêm vài phát vào “ổ kiến lửa”.

- Xin lỗi. Nhưng thực sự là tôi không biết bạn là ai.

- Cái gì? _Như gần như bùng nổ._ Cô đừng nói là không biết cháu gái của hiệu trưởng Trịnh Kỳ Như.

Hai hàng lông mày xô lại vào nhau, Băng khẽ lắc đầu. Cô không ngờ trên đời này lại còn có người tự tin đến như vậy. Cô thực không hiểu vì sao cô ta lại cho rằng là cháu gái hiệu trưởng thì tất cả mọi người đều biết cô ta... Chờ chút. Cô ta vừa mới nói gì ấy nhỉ? Trịnh cái gì đó. Còn cả cháu gái của hiệu trưởng nữa. Không lẽ cô ta là Trịnh Kỳ Như, kẻ vừa mới được cô “tặng” hai “món quà” đặc biệt. Thiết tình. Cô sợ suýt quá, chỉ chú trọng đến cái tên mà không xem mặt mũi cô ta thế nào để đến bây giờ thành ra thế này đây. Nhờ người khác chuyển quà thật là không tốt mà.

- À! Xin lỗi. Bộ nhớ của tôi chỉ mới lưu cái tên của bạn nên mong bạn thông cảm. Chắc bạn không thích những món quà của tôi. _Băng ra vẻ có lỗi.

- Thích thế quái nào được. Mày làm tao tốn cả đồng sữa tắm để rửa trôi đám màu nước đủ màu sắc đó. Còn bộ tóc màu hạt dẻ của tao tới giờ vẫn chưa được hoàn hảo như trước. Và cái hình nhân kì dị của mày đã làm tao gặp ác mộng ba đêm liền. Vậy mà mày dám nói chỉ biết mỗi tên tao chứ không biết mặt mũi tao ra sao à. Đúng là cái loại vô đạo đức, vô liêm sỉ, hai mặt, trơ trẽn. _Như không cần giữ hình tượng nữa. Mặc sức si và Băng, làm cho người xung quanh nghe cũng nóng người.

Tuy nhiên, Băng vẫn hết sức bình tĩnh, chẳng còn cái bộ mặt ngây thơ không biết gì nữa, cô nhếch mép cười nhạt.

- Bạn đang tự chửi mình à? Chuyện này là do bạn khởi xướng mà. Nếu bạn không lôi kéo mọi người hội đồng tôi thì sao lại có những chuyện xảy ra sau đó được. Đó chỉ là mảy thú đồ trả lễ thôi mà, sao bạn lại quan trọng hóa vấn đề lên thế...

- Cô... _Như tức tới tím tái mặt mày, vội cắt ngang lời Băng nhưng ngay lập tức bị Băng chặn họng.

- Tôi chưa nói hết mà sao bạn phải vội thế. Tuy không được hay lắm nhưng tôi cho bạn một lời khuyên nhé. Bạn cũng biết đấy, trái đất đang ngày càng bị ô nhiễm mà bạn cứ liên tục xả axit ra ngoài như lúc này thì không khéo môi trường ở đây sẽ bị ô nhiễm ngày càng nặng nề, chưa kể là nó còn ảnh hưởng trực tiếp đến những người xung quanh nữa. Với lại, theo tôi được biết thì bạn là nữ sinh thanh lịch của trường năm trước nên thái độ sỗ sàng thế này quả không hợp với danh hiệu mà bạn đang mang tí nào. Phải biết kiềm chế là lời khuyên tôi dành cho bạn, và lần sau ăn nói nhớ đừng phun “mưa” nữa.

Như nghiêng răng ken két, hai bàn tay nắm chặt, cả người run lên, khuôn mặt nom xấu xí vô cùng. Như dùng hết sức bình sinh, định tát băng thì đã bị một cánh tay ngăn lại. Tuy không phải tay đàn ông nhưng cũng thể hiện sự rắn chắc của một thời gian dài tập võ.

Sara hất tay Như ra sau khi để một vệt hằn trên cổ tay cô ta, cô đứng chắn trước mặt Băng, hùng hổ tuyên bố.

- Có tôi ở đây thì cô đừng hòng động đến Băng.

Khục...

Tập thể học sinh lớp 11F xém chút bật cười trước câu nói “hồn nhiên” của Sara nếu Băng không ra dấu im lặng. Một vài người vẫn cố gắng tỏ ra không có chuyện gì, khuôn mặt trông khá khổ sở. Mặc dù vậy, mọi người nhanh chóng hướng sự tập trung vào Như khi cô ta lại một lần nữa quay gót bỏ đi trong sự bất lực kèm theo câu nói rất ư là quen thuộc đối với Băng: “Hãy đợi đấy. Rồi cô sẽ phải hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Tranh Giành

Mình nằm dưới gốc cây bàng lâu năm được ở sân sau trường học. Mấy chú chim sẻ đậu trên mấy cành cây phía trên đầu cậu lâu lâu cũng ngừng lại mà quan sát cái tư thế kì cục của cậu. Lấy cái rễ cây lộ thiên làm gối, hai chân vắt chữ ngũ, hai tay thì đặt lên quyển sách trên bụng có vẻ rất thoải mái, nhưng nét mặt lại biến đổi không ngừng, hết nhăn nhó lại giãn ra, lúc thì cứ như trẻ con được kẹo xong rồi lại chẳng khác nào tảng băng. Người ngoài nhìn vào ắt tưởng cậu là kẻ điên nhưng ai biết được rằng hiện tại cậu đang đấu tranh tâm lí dữ dội.

Qua lời Kiệt thì cậu đã biết được nội dung cuộc chạm trán sáng nay của Băng và Như. Mặc dù không được rõ ràng vì khi Kiệt đến thì cũng gần tàn cuộc vui rồi. Nhưng thái độ của Băng như vậy thật sự ngoài dự đoán của cậu. Dù biết cô dư sức giải quyết mọi chuyện êm thấm nhưng hành xử của cô bây giờ khác hẳn cô lúc trước. Cô lúc trước luôn luôn nói ít hơn làm, những kẻ nào gây sự với cô thì chỉ cần vài trò quây phá của cô là tụi nó chạy mất tăm. Nhớ lại lúc đó thì cậu cũng chỉ là một nạn nhân của Băng, họa chẳng hơn được mấy kẻ kia về khoản là bạn của cô và được cô tiếp đãi có phần nồng hậu hơn thôi. Dù khá thâm trầm nhưng khoảng thời gian đó thực sự làm cậu rất hạnh phúc. Nhưng liệu mọi việc có thể trở về như lúc trước khi cô và cậu đều đã lớn, đều có những bí mật riêng cho mình, và cả vết thương mà cô đã gây ra cho cậu nữa. Tuy nhiên, cậu cũng muốn khám phá Dương Thiên Băng của hiện tại. Sau tất cả mọi chuyện gần đây thì cô giờ không khác nào một bài toán chưa có lời giải đối với cậu.

Đang dần chìm chìm trong cơn buồn ngủ sau hai tiết học dùng để nghỉ về Băng thì đột nhiên cậu cảm thấy có ai đang chắn ánh nắng chiếu vào mình. Khó chịu mở mắt để tìm hiểu danh tính của kẻ nhiễu sự kia thì đập thẳng vào mắt cậu là khuôn mặt đang kẻ sát mặt mình của Băng. Theo phản xạ tự nhiên, cậu vội ngồi dậy nhưng vì khoảng cách giữa hai cái đầu chỉ chừng vài cm và Băng không kịp phản ứng nên một tiếng “cốp” đầy đau đớn vừa vang lên.

- Cậu làm cái trò gì vậy. _Băng xoa xoa cục u vô cùng duyên dáng mới mọc.

“Ai khiến cậu tự xưng kẻ sát mặt tôi làm gì.” Đó chính xác là cái câu Minh định nói nhưng thay vào đó, cậu lại quay đi chỗ khác che đi hai gò má ửng hồng.

Thấy Minh như vậy thì Băng cũng ghét không thêm quan tâm nữa. Thầm rửa ông trời bất công, đang tính ra đây để xả stress sau mấy tiết học căng thẳng thì lại gặp ngay cái tên mà cô đang không muốn gặp nhất. Ừ thì cô giận cậu không ở cạnh cô khi cô tỉnh nên mới vậy nhưng đó là lí do chính đáng mà. Cái thái độ lạnh lùng không chịu mở lòng hết như lúc hai người mới gặp của cậu cũng làm cô mệt mỏi lắm rồi. Biết là trước đây cô bảo là sẽ làm tan băng của cậu nhưng công việc gần đây đã rút cạn sức lực của cô rồi, nếu còn quan tâm tới Minh nữa thì cô sẽ gục mất. Đang thấy việc không gặp cậu trong một khoảng thời gian là việc hay thì... cô thực không biết nên nói sao nữa, nên trách ông trời không có mắt hay là do cô xúi quẩy đây!

Không khí bao trùm hai người khá là ngột ngạt và khó xử. Cả hai người đều không biết nói gì để phá tan cái tình thế hiện giờ. Được một lúc thì Minh quyết định mở lời trước. Cậu đã suy nghĩ rất nhiều để nói ra những lời này, biết là hèn nhưng qua hành động của Băng khi kẻ mất trí thì cậu cậu vẫn phải nói.

- Tôi muốn đấu với cậu một trận.

- Cuối cùng cậu cũng đề cập đến vấn đề này. Tôi cứ nghĩ là cậu đã từ bỏ nó rồi chứ. _Băng thờ dãi, cô biết trận chiến giữa hai người để tranh vị trí thủ lĩnh Devil là không thể tránh khỏi nhưng thực lòng cô không muốn làm Minh bị thương.

Trước đây có lẽ là không sao nhưng hiện tại thì cô không dám chắc. Cô không còn kiểm soát bản thân tốt như trước nữa, rất dễ bị kích động.

- Vậy là cậu nhận lời? _Minh hỏi lại Băng.

- Ừ. Dù không biết lí do cho quyết định đường đột này nhưng ta hãy giải quyết nhanh gọn tại đây. Bắt đầu đi _Băng thay đổi hẳn, đôi mắt cô trở nên sắc lạnh, lời lẽ quyết đoán đúng chất một thủ lĩnh, hay nói cách khác người đang đứng trước mặt cậu là Light.

Minh đứng dậy, phui sạch bụi khỏi người, đôi mắt cũng lạnh không kém. Tuy nhiên, khi trận đấu này bắt đầu không có nghĩa là hai người đã trở thành kẻ thù của nhau. Dù phải dồn hết sức để hạ gục đối phương nhưng họ vẫn là những người bạn của nhau.

Cậu tấn công trước để giành thế chủ động, thế mạnh của cậu là dùng tay nên cậu liên tiếp tung ra những cú đấm thẳng nhanh và mạnh vào tay, vai và mặt của cô. Với phản xạ nhanh nhẹn, Băng dễ dàng né tất cả các đòn, cô khẽ cười khi thấy Minh mới bắt đầu đã dồn hết sức, có lẽ cậu hiểu rõ sự chênh lệch giữa hai người nên muốn đánh nhanh thắng nhanh.

Băng phòng thủ rất chắc nhưng cũng không thể phản công trước những đòn tấn công dồn dập như thế. Mà cũng không hẳn là không thể phản công, chỉ là cô vẫn muốn vờn Minh thêm chút nữa. Thực lòng mà nói, cô cũng nên giữ chút thể diện cho cậu để cô vẫn còn có thể tiếp tục làm bạn với cậu. Nói cô tự tin cũng được nhưng trận này phần thắng chắc chắn thuộc về cô.

Sau gần nửa tiếng người tấn công kẻ phòng thủ thì Minh bắt đầu có dấu hiệu đuối sức, mồ hôi cũng bắt đầu thấm đẫm chiếc áo trắng của cậu. Minh khẽ nghiêng rằng, mặc dù biết là Băng rất mạnh nhưng cậu lại không ngờ cô lại có thể phá tất cả đòn tấn công của cậu, dù không muốn thừa nhận nhưng thế lực của cô hơn hẳn cậu. Đánh này giờ mà cô vẫn thản nhiên như không, hết một con mèo tinh ranh đang vờn chú chuột nhỏ.

Nhân lúc Minh đang lơ là cảnh giác, cô đột ngột tung ra một cú đá vào bụng cậu, sau còn bồi thêm một cú chỏ vào ngực làm cậu loạng choạng lùi ra sau vài bước. Cả thân người như muốn đổ gục xuống nhưng cậu vẫn gắng gượng trụ lại.

- Ra tay rất nhanh. _Minh cười chua chát. _Nhưng vẫn còn quá nương tay với tôi đấy.

Dứt lời, cậu tận dụng thân cây làm bàn đạp để tăng tốc, đá mạnh vào vào vai cô. Do có nhiều kinh nghiệm thực chiến nên cô đã chặn đứng đòn tấn công bằng tay không, tuy nhiên tay cô cũng đã có một vết bầm khá lớn.

- Xem ra không giỡn được nữa rồi. _Băng chặc lưỡi, nhưng “không giỡn nữa” của cô không đồng nghĩa với hai từ đánh thật.

Cô tiếp tục dùng chân tấn công, đá thẳng vào đầu gối cậu làm cậu quy xuống ngay tức khắc. Tận dụng lúc Minh chưa lấy lại thế phòng thủ, cô đá lên cổ cậu nhưng không thành vì trước đó cậu đã ngã người ra sau để né nó. Đôi mắt Minh thoáng xao động, không ngờ Băng lại ra tay không do dự như thế, có lẽ chiếc ghế chủ tướng đó rất quan trọng với cô. Nhưng cậu không thể thua được, vị trí quan trọng nhất trong tim cô phải là của cậu.

Cậu đứng dậy lấy thế lại, dùng lại một chút để tập trung lực vào tay, có thể nói đây là đòn quyết định thắng thua của cậu, ăn bốn đòn của cô mà vẫn đứng được là đã quá sức chịu đựng của cậu rồi. Chỉ cần dính một đòn nữa là cậu chắc chắn sẽ gục. Cậu tung một cú đấm xoáy vào bụng cô nhưng nào ngờ cô không hề né mà lại xông lên và cô dùng chính chiêu thức của cậu để tấn công cậu. Trong phút chốc, cậu thấy sự kiên cường, và quyết tâm trong mắt cô, cơ thể cũng vì thế mà khựng lại. Nhưng chỉ trong khoảng khắc mất tập trung đó, cậu đã hứng trọn cú đấm của cô, một dòng máu tươi chảy ra từ khóe miệng cậu, cả thân hình vạm vỡ của cậu đổ ập vào người Băng. Hôm nay, cậu thua một đứa con gái, dù thua nhưng cậu không cảm thấy xấu hổ, nhục nhã mà hối hận. Có lẽ... cậu đã sai rồi.

- Xin lỗi nhưng Devil là thứ duy nhất giúp tôi và hai đứa em có cơ hội được tiếp tục sống. Cậu có thể giúp tôi nhưng cậu không thể cướp nó khỏi tay tôi. Tôi sẽ không tha thứ cho ai có ý định đó _Băng thì thầm vào tai Minh. Một giọt nước tinh khiết rơi xuống, vỡ tan.

- Ra vậy. Như tôi vẫn muốn biết tại sao lúc đó cậu lại không đến? Tôi đã chờ... rất lâu. _Trước khi ngắt đi, những từ cậu thốt ra vô cùng khó hiểu.

Nhưng Băng cảm tưởng như cô đã gần như đã chạm tới và cảm nhận được nỗi đau của cậu dù không hiểu tại sao.

Bạn đang đọc truyện *Black Wings* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.